„O călătorie încântătoare în lumea fanteziei,
o carte fascinantă care mi-a plăcut mult."
— PAPA FRANCISC —

THOMAS LEONCINI

Bărbatul care voia să fie iubit și motanul care s-a îndrăgostit de el

TRADUCERE DE LILIANA NECHITA

ROMAN

Raftul Denisei

HUMANITAS fiction

virtual project

Thomas Leoncini

BĂRBATUL
care voia să fie iubit
ȘI MOTANUL
care s-a îndrăgostit de el

Original: L'uomo
che voleva essere amato
e il gatto
che si innamorò di lui (2022)

Traducere de Liliana Nechita

2024

Pentru Stella,
dacă vei dori, această carte îți va vorbi
în orice zi și la orice vârstă.

În acea seară, toate pisicile care participaseră la vânătoarea șoarecelui s-au reunit în casa spadasinului și i-au oferit scaunul de onoare Bătrânului Motan.

S-au închinat adânc în fața lui, și apoi l-au implorat: „Te rugăm să ne dezvălui secretele artei tale.“

Bătrânul Motan le-a răspuns: „E ușor să înveți pe cineva și e ușor să asculți; cel mai dificil este să înțelegi ceea ce ai în tine însuți și să aduci la lumină acel lucru.“

Minunatele tehnici ale Bătrânului Motan,
secolul al XVII-lea

Compasiunea faţă de animale e intim legată de bunătatea caracterului, şi se poate afirma cu siguranţă că cel crud faţă de animale nu poate fi un om bun.

ARTHUR SCHOPENHAUER,
Fundamentele moralei, 1840

Viziunea devine clară doar când privești în inima ta. Cine privește în afară, visează. Cine privește în sine, înțelege.

CARL GUSTAV JUNG,
Scrisoare pentru Fanny Bowditch
din 22 octombrie 1916, în *Scrisori.1906 –1961*

I

Acea zi urma să fie diferită de altele; mi-am dat seama de asta imediat ce am intrat în mașină. Ceața mă mângâia și parcă mă observa, eterică, în timp ce picături minuscule îmi udau haina. Nu exista un motiv serios ca ziua să mi se pară specială, aveam una dintre acele senzații cărora nu le poți da o explicație logică, indiferent cât te-ai gândi.

Mi-aminteam doar că visasem mai profund decât de obicei; fusesem atât de scufundat în atmosfera onirică, încât nu simțisem nevoia să mă trezesc. De parcă viața ar fi făcut abstracție de legăturile externe care, până mai devreme, îmi păruseră esențiale chiar și pentru a hotărî ce haină sau geacă să-mi pun pentru a fi perceput mai hotărât în afaceri sau pentru a mă face mai seducător.

Voiam cu orice preț ca în ziua aceea să închei afacerea care mă ținuse ca pe spini atâtea luni; în sfârșit, tratativele se apropiau de final. Ar fi fost bine dacă aș fi reușit; grămada aceea de bani ar fi dat un alt curs vieții mele, calea spre viitor ar fi fost mai netedă, mai ușoară, mai relaxată.

Și asta s-ar fi întâmplat în special pentru că în sfârșit mi-aș fi permis să cumpăr apartamentul central de la ultimul etaj după care îmi pierdusem capul și de unde se vedea tot orașul: aș fi putut observa oamenii ca pe niște furnicuțe care merg în mod disciplinat și grăbit pe străzile din centru pentru a cumpăra repede câte ceva; aș fi putut să contemplu orizontul cu aerul detașat al unui rege care privește din înalt ceea ce alții, mulțumindu-se doar să consume, văd numai de jos. Aș fi putut să primesc oaspeți pe terasă sau să organizez cine cu prietenii de o viață și cu cei pe care i-aș fi cunoscut

frecventând locuri mai scumpe, mai luxoase, exclusiviste.

Eram sigur că totul ar fi fost mai simplu și mai liniștit.

Mereu am crezut că banii, succesul și puterea, adică acele lucruri care-mi lipsiseră în copilărie și adolescență, mă vor face să-mi iau revanșa asupra vieții.

Am învățat destul de devreme că absența e o prezență covârșitoare: dacă știi că ceva ar putea fi al tău, că ceilalți sunt mai fericiți cu acel lucru, atunci acea lipsă se materializează într-un fel în capul tău. De îndată ce o percepi, începi să-i dai importanță, și atunci ai două alegeri: ori te conformezi statutului tău și îl accepți, ori te arunci în mijlocul arenei și începi să lupți pentru a deveni cineva.

Mi-amintesc momentul exact în care am ales al doilea drum: aveam doisprezece ani, mama mea plângea pentru că tocmai fusese dată afară de la un alt magazin care trecea printr-o criză și trebuia să reducă din personal.

Pentru mine nu era o noutate să o văd plângând, nici să aflu că urma să rămână fără un loc de muncă. Dar senzația care mă încerca era nouă: nu știu din ce motiv, înțelegeam că sunt singur. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că-mi pălea speranța de a mă înscrie la un liceu privat, sau pentru că deveneam bărbat, cert e că ceva s-a schimbat din acel moment: nu mai eram fiul unui tată pe care nu-l cunoscusem niciodată și al unei mame grijulii, dar prea fragilă și nesigură pe sine pentru a nu fi sfâșiată de o societate flămândă de bani.

De atunci am fost doar Christian. Copilul dispăruse, și eram gata să lupt pentru a depăși orice obstacol; știam că nici o funie imaginară nu m-ar fi salvat în timpul salturilor mele în gol. Riscul de a cădea reprezenta simbolul vieții noi

care mă aștepta, calea spre succes care m-ar fi distrus sau m-ar fi salvat.

Mulți cred că succesul e ca o piramidă; un urcuș spre un vârf ideal pe care toți îl pot vedea, dar puțini îl pot atinge. Succesul însă e un lanț care nu se dezvoltă în înălțime, ci în lungime; primele verigi sunt mai slabe, apoi legăturile devin din ce în ce mai rigide, inoxidabile, dar ceea ce ține totul laolaltă e acel început fragil. Deseori uităm, pentru că preferăm să ascundem ceea ce e mai fragil.

Ieșind din casă în acea zi mi-am găsit Porsche-ul în locul obișnuit. Pentru mine, mașina era un simbol; o lustruiam și o îngrijeam cu drag, deseori îi vorbeam, și-n acea dimineață îmi imaginasem cât era de nerăbdătoare să mă însoțească la mult așteptata întâlnire.

Eram foarte curios să-l cunosc pe domnul Carter.

Vorbiserăm deseori la telefon, dar nu reușeam să-mi imaginez personajul care se ascunde în spatele acelei voci liniștite, care trăda siguranță de sine. Nu găsisem nici urmă de el pe rețelele sociale, câteva articole online din ziarele locale îl prezentau ca pe un binefăcător al comunității, dar nu avea imaginea unui filantrop milionar. Aflasem de el de la o cunoștință care se pricepea la afaceri, unul dintre acei oameni care-și schimbă iahtul la fiecare cinci ani, pentru că se satură de culoarea acestuia, și care trăiește un an la Malibu, și altul în Caraibe: genul de om peste care dai din întâmplare la o petrecere, îi pierzi apoi urma pentru o vreme, numai ca să-l regăsești la un alt capăt al lumii, mai tânăr ca înainte.

Știam doar voi întâlni un texan expert în afaceri, un rechin gata să-și sfâșie prada pentru a economisi câțiva cenți. Așa se întâmplă de obicei: cu cât acești oameni au mai multe milioane, cu atât devin mai avari. Oricum, asta nu mai mi se părea ciudat, dimpotrivă, îl consideram un comportament normal: cu cât domnul Carter ar fi

fost mai avar, cu atât aș fi simțit că sunt la locul potrivit, în momentul potrivit. Pentru mine, o afacere nu era doar o necesitate, ci mai ales un joc de echilibru, o partidă de șah pe care trebuia să o câștig cu orice preț.

Îmi imaginam că domnul Carter e un om sigur pe sine, gata să critice casa pe care o vindeam – și care mi se părea proprietatea mea –, numai pentru a obține un preț mai bun, ca apoi să facă din ea o locuință mai luxoasă și să o vândă mai departe, investind profitul în acțiuni: nu mă îndoiam că urma să-mi folosesc priceperea cât puteam de bine.

Era aproape opt și jumătate, ora fixată pentru întâlnire. În sfârșit, ajunsesem în fața barului în care urma să iau micul-dejun cu acel om.

Cerul dimineții, cu toate culorile sale, îmi capta privirea, îmi atrăgea atenția ca un magnet. Înțelegeam pentru prima oară cât de mare e acel albastru. Pe de o parte, îmi stârnea curiozitatea și mă făcea să mă simt bine, de parcă cerul limpede de deasupra mea era acolo special să mă încurajeze. Pe de altă parte, mă deranja, pentru că toate acele senzații îmi distrăgeau atenția atunci când ar fi trebuit să mă concentrez mai intens decât de obicei: știam că dintr-o glumă nefericită a destinului aș fi putut pierde miza pusă-n joc. Cu siguranță nu ar fi fost indicat să-i spun domnului Carter cât de limpezi erau culorile cerului în acea dimineață, ar fi crezut că sunt vreun nebun, vreun pierde-vară al societății. Cine mai stă azi să privească cerul? Suntem obișnuiți să ne uităm la el, nu să-l privim: vrem doar să știm dacă ne așteaptă o zi senină sau ploioasă.

Însă în acea zi vedeam toate nuanțele culorilor sale, și mi se păreau atât de vii, de strălucitoare, pline de forță și energie. Mă simțeam răsplătit pentru că și pielea mea strălucea sub lumina lor și simțeam într-un mod irațional că și dispoziția mi se schimbase, devenisem mai sigur pe mine.

Am zâmbit privind un nor care se fărâmița, încercând să se apropie de soare, și am continuat să contemplu uriașa minge răbdătoare de foc: avea, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplau, aceeași dorință neclintită de a săruta lumea.

Admit că mă simțeam ciudat.

Brusc, am simțit o mână pe umăr: inima începu să-mi bată nebunește, m-am întors repede și am văzut un domn înalt și robust, cu o pălărie de cowboy pe cap.

— Bună! exclamă cu un evident accent american. Presupun că dumneavoastră sunteți Christian!

Cu ultimul fir de voce pe care-l mai aveam i-am dat de înțeles că avea dreptate.

— Încântat de cunoștință, sunt James Carter. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar mașina mea tocmai azi s-a gândit să facă mofturi. S-a oprit motorul la mai puțin de cinci kilometri de aici și n-a mai vrut să pornească timp de jumătate de oră.

Nu înțelegeam de ce se scuza pentru întârziere. Era opt și jumătate.

Am verificat ceasul. Era un ceas de care jurasem să nu mă despart niciodată: îl primisem în dar de la mama și avea o mare valoare afectivă pentru mine. Mi-l dăduse când împlinisem șaisprezece ani, spunându-mi că fusese ceasul preferat al tatălui meu, un om pe care nu l-am cunoscut niciodată: plecase în război visând la o viață normală și i-am întâlnit ochii doar în fotografii.

Ceasul arăta nouă și cincisprezece minute.

Cum așa? Mi-aminteam perfect că parcasem mașina la opt și douăzeci și șapte de minute.

Probabil că eram cam palid, pentru că texanul m-a privit și m-a întrebat:

— Vă simțiți bine?

— Da, mă scuzați, e în regulă. Doar că nu m-am odihnit prea bine și încă nu m-am trezit de tot, am spus, gândindu-mă imediat că nu-i produsesem o bună impresie și că fraza pe care o rostisem nu era

de bun-simț, de parcă m-aș fi deranjat ca să-l întâlnesc după o noapte albă și după o dimineață petrecută înjurându-l pe cel care m-a făcut să mă trezesc atât de devreme.

Domnul Carter răspunse imediat:

— Nu vă îngrijorați, nu există ceva mai bun pentru a te trezi decât o cafea.

Haideți, să mergem!

Am comandat două cafele cu lapte imediat ce am intrat. Mi-am dat seama că ceea ce se întâmplase în minutele precedente trebuia să dispară, în acel moment aveam nevoie să iasă la iveală cea mai bună latură a mea.

Întâlnirea era mult prea importantă.

Domnul Carter părea să fie în largul său, i-aș fi recunoscut accentul dintr-o mie, și vorbea calm, chiar dacă tonul vocii era cam ridicat.

S-a apucat să-mi povestească despre ambițiile lui, despre nevoile sale și să-mi împărtășească părerile lui despre lume.

Îmi plăcea faptul că era imparțial, nu se ferea să spună ce crede, nu se ascundea în spatele unui măști. Ai fi zis că a deschis un cufăr al minții sale: în câteva minute s-a dezvăluit fără rețineri. Am vorbit și despre familia lui: mi-a povestit că avea cinci copii și o soție pe care o iubea mult și cu care era căsătorit de patruzeci de ani.

Brusc, își scoase pălăria, își scutură părul alb și des și-mi mărturisi, punându-mi mâna pe braț:

— Dragă prietene, nu degeaba visam de mic să am cinci copii și o splendidă casă la țară, cu animale și flori de orice fel. Subconștientul meu își permitea să-și imagineze totul pur și simplu, pentru că știa că viața mea va fi așa într-o zi.

Modul hotărât în care vorbea mă lăsa perplex.

— Credeți că există un destin, un motiv sau un fir călăuzitor care ne însoțește toată viața? am întrebat fără să reușesc să ascund o ușoară ironie.

— Desigur, mi-a răspuns. Viața ne pune în față bune și rele pentru a ne oferi ceea ce ne trebuie,

pentru a ne stimula: ne dă exact ceea ce avem nevoie la un moment dat.

Se opri câteva secunde, apoi continuă:

— Să spunem că multe persoane nu reușesc să înțeleagă acest lucru și se scufundă în nemulțumire, tristețe, plictiseală sau ajung să se autocompătimească.

Răspunsul lui nu mă convingea.

Într-adevăr, raționamentul putea să pară avantajos, dar mi se părea banal și superficial. L-am interpretat ca pe o strategie personală, demnă de respect, desigur, dar nimic altceva decât o încercare disperată de a crede în ceva, într-o existență care se dovedește a fi nesigură, într-o viață în care totul e posibil, dar nu se poate spune cu precizie că ceva anume se va întâmpla.

Am decis să schimb discursul pentru a mă concentra pe obiectivele mele, dar domnul Carter mă privi drept în ochi și spuse dur, aproape acuzator:

— Din păcate, multe persoane își dau seama prea târziu că au primit deja mesaje prin care viața îi tot pregătește pentru ceva anume. Aceste mesaje sunt ca niște oglinzi, ne reflectă și ne putem recunoaște în ele după ce reușim să le descifrăm; nu am mai fi nevoiți să încercăm să ne identificăm în alții pentru că am fi liberi să ne manifestăm complet. Stai liniștit, Christian, stai liniștit!

Va sosi ziua în care vei înțelege că întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, și că eu am venit aici ca să ne transmitem reciproc un mesaj.

Mi se părea că acest client mă cam pune în umbră; eu ar fi trebuit să vorbesc o oră și jumătate ca să-l conving să cumpere casa pe care i-o ofeream. Nu reușisem nici măcar să scot la iveală acele fraze retorice, pline de senzațional, pe care e nevoie să știi să le spui ca să îți vinzi produsul.

Cu o seară în urmă mă simțisem efectiv foarte sigur pe mine, credeam că urma să vorbesc ore în șir, îmi pregătisem nenumărate argumente și zeci

de foi pe care urma să i le arăt domnului Carter, dar în acea zi nu reușeam să-mi deschid nici măcar servieta mică.

Comportamentul meu retras nu părea să fie o problemă pentru interlocutorul meu; era dornic să vorbească despre orice, mai puțin despre acea casă. Începusem să cred că o fi vreun nebun și că nu făceam altceva decât să-mi pierd timpul. Nu era decât o dimineață fără nici un rost care urma să mă lase descurajat zile la rând, săptămâni, poate luni.

Miza era mare, și eu pierdeam, îmi dădeam seama de asta. Eram gata să mă resemnez.

— Știu perfect, domnule Christian, la ce vă gândiți! a spus domnul Carter după ce și-a dres vocea. Credeți că sunt vreun nebun, un palavragiu și că irosesc timpul unei persoane pline de visuri și de proiecte legate de această întâlnire. Nu-i așa?

Nu am găsit forța să răspund unei astfel de întrebări și am făcut doar un semn din cap, dându-i de înțeles că tot ce spunea îmi părea lipsit de orice simț practic.

— Iată! Iese la iveală ceea ce am spus mai devreme! a continuat texanul. Nu ați înțeles deloc că această casă a fost doar un simplu pretext al destinului pentru a ne face să ne întâlnim; urma să ne transmitem mesaje. Haideți, dați-mi contractul!

Am rămas nemișcat, fixând un colț din zidul acelui bar, crezând cu tărie că e o glumă de prost gust, absolut inoportună în acea situație.

Eram convins că nu înțelegea cât era de importantă pentru mine acea zi și că își bătea joc de mine; îl priveam acum ca pe un vorbăreț în căutarea victimelor care urmau să se sacrifice ascultându-l.

Voiam să știu unde ar fi ajuns, până unde ar fi împins acel spectacol de moralist singuratic în căutarea oilor fără stăpân. Atunci mi-am ridicat servieta, care s-a deschis cu un zgomot metalic, am căutat printre primele foi și printre diferite

fotografii, am luat contractul și l-am pus pe masă, îndreptat spre el.

Domnul Carter a scos un stilou din buzunar și a semnat într-o clipă, fără să citească măcar textul.

Apoi, cu o mișcare bruscă, a scos din buzunarul hainei o filă de cec și mi-a întins-o.

— Vă convine cifra asta? Am completat deja numele dumneavoastră.

Eram uluit. Suma era aproape dublă față de obiectivul pe care mi-l propusesem.

Îmi venea să plâng și să râd în același timp, simțeam ca un bolovan în piept, care se mișca odată cu emoțiile mele și-mi făcea respirația să salte ca un yoyo.

Totul părea incredibil, de ce oare semnase fără să discute despre afacerea asta nici măcar un minut?

Privindu-mă drept în ochi, texanul m-a întrebat:

— E bine acum? Credeți c-ați obținut ceea ce doreați?

Am răspuns instantaneu:

— Dar nici măcar nu am vorbit, nu ați vrut să aflați nimic deosebit, nu ați vrut nici să intrați în casă pentru a vedea cu propriii ochi în ce stare e imobilul…

— Să spunem că m-am documentat suficient pentru a putea decide.

Întâlnirea noastră avea ca scop vânzarea și cumpărarea casei, dar m-a făcut să înțeleg lucruri mai importante, care țin de parcursul meu personal! a mărturisit el.

M-am relaxat și am oftat ușurat.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru încredere. Stați liniștit, nu o să vă pară rău, veți fi încântat!

Clientul nu părea însă deloc îngrijorat.

— Sunt sigur. Aș vrea doar să vă spun că va sosi momentul în care veți înțelege că, în ciuda acestei plăți generoase, frumusețea vieții se află în altă parte, nu în excesul de bani, ci în acele lucruri pe care nu le-a inventat omul și pe care toți pot să le

admire, regăsindu-se în frumusețea lor. Motivul pentru care trăim nu e de găsit în lumea pe care a construit-o omul, ci în cea creată înainte de apariția lui.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vă urez multă fericire, domnule Christian, dar vă reamintesc că nu trebuie să credeți că aceasta va sosi datorită banilor mei. Altfel, fericirea va fi ca o stea căzătoare: în momentul în care veți crede că e aievea, va și dispărea în imensul întuneric al nopții. Atunci veți idealiza fericirea ca pe o amintire, veți crede că ați fost fericit să vedeți acea stea luminoasă, dar că erați prea atent să o urmăriți ca să vă puneți o dorință. O veți face doar după ce steaua va fi dispărut. Fericirea se găsește exclusiv în prezent, în capacitatea de a trăi acest prezent. Trecutul e un prezent care a dispărut, viitorul e un prezent imaginat, ușor de modificat chiar și de o adiere de vânt.

Apoi insistă:

— Trăiți-vă prezentul, domnule Christian, trăiți-l!

— Cum de credeți cu atâta tărie în ceea ce spuneți? Tocmai dumneavoastră, care păreți atât de atașat de bani…

— Domnule Christian, ce credeți despre lumea în care trăim?

— Mda… mă rog, să ne uităm în jurul nostru. Dintre persoanele care ne sunt alături acum, cine credeți că se mai gândește la așa ceva?

— Dumneavoastră îmi vorbiți despre oamenii acestui timp, nu de lume.

Lumea rămâne, timpul dispare. Oamenii acestui timp au fost învățați să uite de sine și cred că sunt fericiți pentru că s-au detașat. Sunteți sigur că le semănați?

Îl priveam, perplex.

— Sigur, trebuie să mă adaptez dacă vreau să trăiesc…

— Într-adevăr, îmi vorbiți despre adaptare, însă, dacă ați fi fost precum ei, nu ați fi spus asta. Dar la esențial nu ne putem adapta. Esențialul se poate doar trăi, nu poate fi nici măcar gândit, se trăiește și atât. Reușiți să vizualizați o respirație? Sau reușiți să respirați fără să vă dați seama?

— Unde ați studiat aceste lucruri, domnule Carter?

— Credeți că esențialul se poate studia? Ce știți despre mine?

— Voi fi sincer… am început eu.

Iar el a insistat:

— Trebuie să fiți!

— Știu că sunteți american, din Texas, că sunteți foarte bogat și că faceți multe opere de caritate.

— În concluzie, nu știți nimic despre mine, nimic din ceea ce ați spus nu face parte din esența mea: în lumea esențelor nu am case, nu am o țară și nici nu mă evidențiez prin operele de caritate. Sunt doar James, cel care stă aici alături de dumneavoastră și vă privește în ochi.

— Dar sunteți și ceea ce viața a făcut din dumneavoastră în anumite circumstanțe, nu puteți nega.

— Desigur, explică bărbatul, însă doar pe durata experiențelor respective: ele nu pot determina esențialul așa cum credeți. Răul cel mai mare e să te identifici atât de mult cu ele, încât să uiți originea lumii, a lumii noastre.

— Sunteți foarte înstărit, vedeți totul de pe o poziție privilegiată, e mai ușor să vorbești dintr-o astfel de perspectivă…

— Mă consider bogat de când văd astfel lucrurile: mai întâi am devenit bogat, abia apoi am adunat bani; devenim doar ceea ce deja suntem în universul nostru interior, restul se adaptează.

— Sunteți dintr-o familie bogată?

— Am crescut într-un orfelinat.

— Într-adevăr? Ați fost orfan?

— Prefer să spun că am crescut într-un orfelinat, dacă aș zice că sunt orfan, aș deveni victima acestei imagini și aș sfârși prin a o face parte esențială din mine. Esențialul e în altă parte.

Apoi am strâns cu putere mâna domnului Carter, ne-am ridicat și am plătit micul-dejun.

Acel om atât de ciudat și fascinant în același timp s-a îndreptat spre jeepul parcat lângă trotuar, în timp ce eu, mulțumit că încheiasem afacerea, dar foarte confuz din cauza discuției, m-am îndreptat în direcția opusă, amintindu-mi că-mi lăsasem mașina pe o stradă laterală, în apropierea barului.

Peisajul din jurul meu avea culori mult mai clare și mai strălucitoare decât cele pe care le văzusem înainte să intru în bar, zgomotul pașilor mei se amesteca cu cel al trecătorilor care mergeau privindu-și telefonul. Am hotărât să mă opresc lângă vitrina unui magazin pentru a mă concentra la prezent, pentru a-l observa plin de viață, pentru a-mi folosi simțurile ca să percep și mai puțin ca să-mi imaginez, așa cum mă sfătuise texanul cel ciudat: am numărat oamenii care mergeau singuri pe stradă și doar trei dintre cei cincisprezece care au trecut prin fața mea nu vorbeau la telefon sau nu-i priveau ecranul.

Cu cât te afunzi mai tare în viața de zi cu zi, cu atât devine mai palpabilă absența uneia dintre activitățile cele mai neglijate ale timpurilor noastre: introspecția. Nu mai avem nevoie de ea, o substituim cu senzații noi, cu surogate, cea mai mare parte dintre ele transmise prin telefon. Ajungem să avem obsesia inconștientă a ecranului: ne uităm dacă am primit vreun mesaj sau dacă e vreun comentariu care ne privește, dacă cineva, undeva, se gândește la noi sau dacă a dat de înțeles public c-ar avea nevoie de noi. Cu alte cuvinte, ne asigurăm ca nu cumva să pierdem ocazia de a ne simți importanți sau utili.

În timp ce mă gândeam la asta, mi-am verificat telefonul și conturile de pe rețelele sociale și am văzut că nu citisem vreo opt sute de notificări: la început, constatarea m-a mulțumit și m-am gândit c-ar fi momentul să mă așez pe prima bancă liberă și să intru în spațiul meu digital pentru a citi tot ceea ce se petrecuse în lume în absența mea, în acele ore petrecute la bar cu domnul Carter. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?

Dar chiar în acel moment am privit din nou strada plină de oameni: își ridicau ochii de pe ecranul telefoanelor doar în fața vitrinelor de la magazine, locurile de unde, cu puțină pricepere, fericirea se poate cumpăra chiar la preț mic.

Atunci m-am gândit să nu cad și eu în capcana telefonului și mi-am spus c-ar fi mai bine să-mi pun căștile și să ascult muzică. Dar n-ar fi fost și acesta un mod de a trece într-un prezent imaginar, nu real? Brusc, mi-am scos căștile și le-am aruncat în primul coș de gunoi. Voiam ca acea zi să fie diferită: încheiasem o afacere bună și câteva ore de „prezent viu“ erau un tribut necesar adus acelui domn ciudat cu mustață și pălărie. Am reușit astfel, pentru prima dată, să aud cântecul păsărilor. De când se puteau auzi chiar și pe străzile din centru? Probabil că dintotdeauna, dacă cineva dorea cu adevărat să asculte.

Oare când dădusem atenție animalelor ultima oară?

Era o întrebare fără sens, fără noimă, ba chiar impertinentă pentru un om de afaceri ca mine, și-mi era greu să dau un răspuns.

Ceața deasă a uitării s-a ridicat brusc și a scos la iveală imaginea unui leagăn: nu am înțeles imediat motivul. Apoi, ca un brânci puternic, au țâșnit toate detaliile unei amintiri îngropate cu mulți ani în urmă: să fi avut cel mult opt ani, mă dădeam într-un leagăn din parcul de lângă casă. Era o primăvară capricioasă, cerul se înnorase în doar câteva minute și se stârnise un vânt puternic; mulți

alți copii se jucau în preajma mea și eu priveam cerul, fără griji. Deodată sosi Licia, pisica vecinei; mi-era tare dragă, îmi plăcea să-i duc crochete în fiecare zi, când mă întorceam de la școală.

Era o pisică zveltă și agilă, foarte elegantă în mișcări, avea o blană moale, gri, cu o dungă mai închisă la culoare, care-i traversa spatele și ajungea până în vârful cozii, privirea ei hipnotiza și-mi plăcea să mă pierd în ochii ei în timp ce o mângâiam. Uneori, când mă jucam afară, mă simțeam observat, atunci mă opream și mă gândeam poate Licia mă supraveghează de undeva.

Aveam dreptate de cele mai multe ori: stătea ghem pe ramura unui copac, pitită în iarba uscată sau întinsă comod pe mașina vecinului. Alteori nu o puteam vedea, dar eram convins că se ascundea sau se camufla atât de bine, încât n-o puteam dibui.

În ziua aceea, Licia se comportă ciudat, veni spre mine de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva: mai întâi s-a oprit la doi pași de leagăn, apoi s-a așezat cu spinarea dreaptă, privindu-mă fix, după aceea s-a apropiat și a început să-și frece blana de picioarele mele.

— Ce faci, Licia, dă-te la o parte! Te poți răni! i-am spus, de teamă c-aș fi putut să-i dau un șut fără să vreau, în timp ce mă legănam.

Părea că nu m-aude, apoi a început să mă muște de pantaloni până când mi-a înfipt un canin în pulpa piciorului. Am urlat înfuriat și am coborât din leagăn ca să fug după ea și să o cert.

— Ai înnebunit? Ce ai?

Imediat ce mi-am luat ghiozdanul, un oblon de la clădirea din apropiere a căzut exact peste leagănul în care șezusem mai devreme. Dacă aș mai fi rămas acolo un singur minut în plus, totul s-ar fi sfârșit rău.

Explicația pe care mi-am dat-o a fost că pisicile prevăd viitorul. A fost o întâmplare atât de

importantă în copilăria mea, încât am hotărât să nu o povestesc nimănui, niciodată, fie și numai pentru că, dacă ar fi aflat mama, s-ar fi îngrijorat atât de mult, încât nu m-ar mai fi lăsat să mă joc într-un parc pentru copii. Acela a fost un secret între mine și lumea animalelor.

Vorbeam des cu Licia, am făcut-o până-n ultima zi a vieții ei, circa trei ani după acea întâmplare. De ce oare îndepărtasem acea amintire? Cum de puteam să fiu aceeași persoană ca mai înainte, uitând totuși ceva atât de important? Într-un fel sau altul, un animal îmi salvase viața în copilărie: ce făcusem cu acea recunoștință pe care i-o promisesem Liciei? Adultul trebuie să aibă grijă de ceea ce a promis când era copil. Eu încălcasem acest pact, poate pentru că încercasem să fug din ce în ce mai departe de lucrurile esențiale.

Lumina soarelui se oglindea în ochelarii mei întunecați, am grăbit pasul și am cotit pe strada unde-mi lăsasem mașina. În sfârșit, iat-o!

M-am așezat pe scaunul de piele, verificând mai întâi că nu am nimic în buzunare care să o poată strica, și am încercat să îndepărtez îndoielile și urmele de gânduri un pic toxice care-l priveau pe domnul Carter. Nu mi-a păsat că cineva ar fi putut auzi și m-am eliberat: am urlat de bucurie pentru acea afacere încheiată cu bine, ridicând brațele spre cer de parcă aș fi câștigat partida cea mai importantă a anului, marcând un punct înainte de ultima secundă a meciului.

Rezultatul conta, nu trebuia să mă gândesc și la modul în care reușisem.

Atenția mi-a fost însă atrasă de ceva imediat ce am eliberat acel val de entuziasm.

Pe bordul mașinii, deasupra torpedoului, se afla o foaie mototolită. Nu-mi aminteam să o fi văzut mai devreme.

Am întins brațul și am luat bucata de hârtie scrisă de mână. Am despăturit-o și am citit:

Te-ai descurcat de minune încheind afacerea.

Am rămas nemișcat un timp infinit, privind acel bilet nenorocit.

Nenorocit, pentru că din clipa aceea am început să am mii de îndoieli, și fericirea pe care o simțisem cu câteva clipe mai devreme a înghețat brusc, cu o lovitură de scenă, printr-un bilet murdar, mototolit, scris urât.

Cine ar fi putut să-mi lase acel mesaj? Și din ce cauză?

Era oare posibil ca autorul să fi greșit persoana? Să fi fost o glumă?

Sau cineva m-a urmărit cu adevărat?

Dar mai ales mă întrebam: cum a făcut autorul mesajului să lase biletul în interiorul Porsche-ului meu fără să spargă vreun geam sau fără să deschidă portierele? Oare o lăsasem descuiată? Sau una din portiere nu fusese bine închisă? Totul mi se părea de necrezut.

Cu siguranță, biletul fusese scris de curând, pentru că nimeni nu și-ar fi putut imagina cum urma să se încheie întâlnirea mea de afaceri.

Am privit toate unghiurile accesibile vederii mele, milimetru cu milimetru.

În acel moment m-a luat un tremurat din cap până în picioare și o senzație de amețeală. Expiram și inspiram. Expiram și inspiram. Expiram și inspiram.

Eram sigur că mașina fusese încuiată – cel puțin în acel moment eram convins de asta.

Îmi imaginam că cineva m-ar fi putut urmări și observa ore și zile întregi, ideea asta mă enerva.

Dar un moment m-am înseninat gândind și că poate fusese o idee zăpăcită de-a domnului Carter, care îmi lăsase biletul, dornic să-mi demonstreze cine știe ce teorie.

M-am gândit să confrunt semnătura lui din contract cu caligrafia acelui mesaj ciudat.

Așa c-am deschis servieta cu mâini umede de transpirație din cauza căldurii și a tensiunii

acumulate în acea dimineață, atât de îndepărtată de logică, și am luat contractul.

Am trecut repede de primele pagini, ca să ajung la ultimele.

Eram uimit: cele două scrisuri erau complet diferite; domnul Carter semna aproape cu majuscule, doar numele, James Carter, atât de clar, încât și un copil ar fi putut citi.

Mesajul, în schimb, părea notat de mâna unei persoane care nu învățase încă bine să scrie; trăda dezordine și confuzie.

Din instinct mi-am dat seama că era vorba de doi oameni foarte diferiți și am renunțat să mă mai gândesc la texan.

Acea zi ar fi trebuit să fie pozitivă, reușisem să-mi ating obiectivul, dar cineva voia să-mi strice bucuria.

Ca să fiu sincer, nu biletul găsit în mașină mă deranja cel mai mult, ci gândul că nu eram atât de entuziasmat pe cât se cuvenea de un eveniment așa de important, care ar fi trebuit să mă facă să zâmbesc încontinuu: vânzarea acelei case urma să-mi asigure o fericire pe termen lung, ar fi trebuit să fie precedată de un entuziasm debordant și de o exaltare greu de ținut în frâu timp de multe zile.

Mi-aminteam emoțiile asemănătoare pe care le simțeam când eram student și mă apropiam de vacanța mult așteptată: eram convins că-n acele zile libere urma să fac o mulțime de lucruri și că mă voi distra copios departe de școală.

De fiecare dată, în fiecare an, pe la jumătatea vacanței îmi dădeam seama că pierdusem mult timp și că-mi mai rămăseseră puține răsărituri și apusuri în care să mă pot bucura de libertate.

Cu siguranță, apariția acelui gând mă irita peste măsură și-mi stricam singur zilele rămase, zile în care aș fi putut fi lipsit de griji și pozitiv, exact cum se întâmpla și în acea dimineață.

M-am rezemat de spătar și am împins de maneta care comanda scaunul, m-am întins și am încercat

să mă relaxez.

Am coborât cu o mână geamul care dădea spre un pâlc des de arbori și am decis să ascult melodia pe care mi-o dăruia acel colț de natură.

Am închis ochii.

Încercam să nu pierd nici măcar un ciripit al păsărilor, căci armonia creată de vocile lor era incredibilă. Părea că fiecare dintre ele cântă, pe rând, câte o strofă dintr-un cântec cunoscut doar de ele, care mă liniștea.

Era greu de înțeles motivul schimbării stării mele, dar acele păsări mă făceau să mă simt bine, chiar dacă doar cu cinci minute mai devreme fusesem atât de nervos.

Am întredeschis un ochi și am văzut că pe o ramură care dădea spre stradă se îngrămădise un grup de păsări. Erau cinci; patru dintre ele ședeau îndreptate spre cealaltă, mai mare, care parcă ar fi ținut o conferință: nu mi-aș fi imaginat niciodată că acele vietăți ar fi putut instaura reguli și că între ele s-ar putea naște relații adevărate.

Sau poate că doar crezusem că nu ar fi posibil, dar, observând ceea ce se petrece în prezentul viu al naturii, mi-am dat seama că o astfel de idee era perfect îndreptățită.

Mă simțeam ciudat.

Acel Christian care până deunăzi își dedica forțele sută la sută doar muncii, în acea zi reușea să-și domine instinctele doar datorită ajutorului naturii.

Mintea mea se eliberase complet de gândurile legate de dimineața grea și mă simțeam relaxat, lăsasem deoparte toate îndoielile care-mi amenințau pacea interioară.

Frazele pe care le pronunțase domnul Carter mă făcuseră să cred că nu era un om ca toți ceilalți… Dar dacă avusese dreptate?

Nu făceam, în fond, decât să apreciez ceva ce-aș fi putut observa de când venisem pe lume, dar abia

în ziua aceea, în acea clipă anume, mi-am dat seama cât de frumos putea fi să privești natura.

O clipă m-am simțit în armonie cu mine însumi. M-am gândit că aș fi ales o viață mai liniștită, chiar dacă oamenii m-ar fi considerat „un ciudat“, important era să mă simt bine.

Am închis din nou ochii și m-am întins la loc, încercând să ascult trilurile melodioase, mi-am sprijinit capul comod, dar telefonul a sunat taman când începusem să mă relaxez.

Mi-am scos ochelarii și, după ce m-am frecat la ochi, l-am luat cu o mișcare bruscă și cu un oftat plictisit.

Era Michael, un prieten, mai bine spus singura persoană în care aveam încredere și singura prietenie pe care reușeam să o mențin, în ciuda programului meu aglomerat.

Probabil că reușeam să o mențin pentru că el era cel care mă căuta de cele mai multe ori, îmi ținea adevărate discursuri sau pur și simplu îmi cerea vreo părere, deși în majoritatea cazurilor era suficient să-l ascult și să-l aprob. În copilărie mă temeam de singurătate, dar apoi, în adolescență, mi s-a părut c-ar fi fost mai degrabă un leac decât ceva rău. Un leac împotriva haosului, al tuturor frazelor care începeau cu „trebuie să fii așa…“, sau „ar fi bine să…“ și „în loc să spui că…“.

Fusesem un adolescent mai degrabă solitar și, pentru a compensa momentele de înstrăinare, învățasem să vorbesc singur cu mine atât în momentele de fericire, cât și în cele triste, pentru a domoli nevoia de a transmite cuiva emoțiile mele.

O reacție banală? Nu conta, pentru că funcționa: odată ce devenise un obicei, nu mai simțeam acea nevoie.

— Alo! am spus cu voce puternică și cu un aer liniștit.

— Bună! Ce faci?

— Hm, totul bine. Admit că a fost o zi deosebită, dar acum totul e bine.

Dar tu?

— Sunt bine. Te găsesc acasă pe la prânz?

— Sigur, treci pe la mine, dacă vrei. Ba chiar putem să mâncăm ceva împreună. Te aștept cam peste o oră.

— Perfect, ne vedem mai târziu.

*

Locuiam la vreo zece kilometri de bar, dar traficul de la miezul zilei era atât de intens, că mi-au trebuit mai mult de douăzeci de minute să ajung acasă printre claxoane și semafoare.

În sfârșit, am parcat mașina pe locul din fața casei și m-am îndreptat grăbit spre intrare; am deschis și m-am așezat pe divan, urmărind ușa care se închidea singură, lent. Privind-o cum se închide așa, cu calm, mă relaxam și eu, de parcă mi-ar fi spus: „Să încheiem aici această dimineață triumfătoare, ai reușit, acum apreciază lentoarea aceasta, și plăcerea se va prelungi.“ Nu e nimic mai potrivit pentru a deschide noi scenarii, pentru a da naștere unei noi vieți noua, decât o ușă care se închide.

O lumină frumoasă, clară și pătrunzătoare ajungea în interior, sărutând ferestrele: priveam pe una dintre ele, dar cu coada ochiului am zărit ceva neobișnuit pe podeaua de marmură care reflecta tavanul.

Era o foaie de hârtie, chiar în fața ușii de la intrare.

Am înțeles imediat că cineva de afară o strecurase înăuntru prin fanta care se deschidea între partea de jos a ușii și podea.

„Oh, nu!“ a fost reacția mea instinctivă când am văzut-o.

M-a cuprins panica și m-am ridicat dintr-un salt de pe divan, pentru a mă îndrepta imediat spre acea bucată invadatoare de hârtie.

M-am aplecat și am ridicat-o.

Era mototolită și ruptă rău, părea cealaltă jumătate a paginii pe care o găsisem pe bordul mașinii.

Am avut imediat impresia că expeditorul era același, chiar și pentru faptul că hârtia era scrisă tot de mână, și caligrafia semăna.

Spunea așa:

Munții
Sărutați de întuneric
Se ascund sub o pătură de stele
și zâmbesc lunii
care-și dăruiește lumina
primulelor și mugurilor.
Ce frumos e să trăiești admirând
ceea ce ne înconjoară.
Nimic nu-i mai de ajutor
decât sălbăticia unui munte
Pentru a înțelege cât e de bine să exiști pe lume.

Am rămas nemișcat după ce am citit acest nou mesaj, fără să-mi pot lua ochii de la text.

Trebuie să mărturisesc că-n primul mesaj simțisem printre rânduri ceva negativ, oarecum periculos; îmi imaginasem că fusesem spionat, și asta nu mă făcea să mă simt în siguranță.

În schimb, în al doilea mesaj era ceva diferit: în spatele rândurilor care descriau cu atâta armonie peisajul, îmi imaginam un poet animat de o sensibilitate deosebită, de care probabil se rușina. Asta putea să ducă la înstrăinare, la o viață lipsită de comunicare, al cărei singur scop ar fi fost găsirea unor oameni cărora să le poată trimite scrisori. Îmi imaginam expeditorul ca pe cineva demn de a fi compătimit, pe care ar trebui să îl înțelegem.

Însă, în timp ce mă gândeam la toate astea, simțeam că mă îndepărtez de adevăr, pentru că întrebarea principală, care nu-mi dădea pace și

care făcea ca orice alt raționament precedent să fie inutil, era: De ce eu?

Desigur, intrusul era o persoană care știa nu doar ce mașină am, dar și unde locuiesc și cum trăiesc, iar gândurile acestea m-au făcut din nou temător.

Compătimirea pe care o simțisem mai devreme se transformă în frică și neliniște, făcându-mă să iau în considerare din nou o posibilitate pe care o alungasem mai devreme: poate că domnul Carter scrisese acele versuri ciudate. Probabil la asta se referea când a spus că urma să ne transmitem ceva.

Deși îl cunoșteam de puțină vreme, din acel moment am fost convins că aveam o imagine destul de clară a personalității lui: am hotărât să-i caut numărul de telefon și să-l contactez imediat.

Eram conștient că m-aș fi făcut de rușine pe viață dacă n-ar fi fost el autorul acelor bilete, dar am decis să continui.

Însă telefonul domnului Carter era închis.

Am încercat din nou, să fiu sigur.

Era închis.

Niciodată mâinile nu îmi transpiraseră și nici nu-mi mai tremuraseră ca în acel moment; m-am așezat din nou pe divan și am deschis televizorul pe un canal oarecare: nu mă interesa conținutul programului, voiam doar să-mi îndrept atenția spre altceva.

Aș fi dorit să nu mă gândesc la spirala de evenimente care-mi tulburaseră atât de mult ziua în care ar fi trebuit să mă simt un om împlinit. Mă străduiam s-o fac, dar nu reușeam.

Se auzi soneria: era Michael.

E inutil să adaug că uitasem de întâlnirea cu el.

Am deschis ușa și l-am lăsat să intre.

M-am gândit la început să-i spun că sunt bolnav, ca să-mi justific înfățișarea chinuită, apoi mi-am dat seama că nu ar fi inteligent din partea mea să renunț la prânzul cu el din cauza unor evenimente inexplicabile.

Trebuia să-mi îndepărtez gândurile de parc-ar fi fost niște picături de ploaie, conștient că vor cădea de la sine și că din acel moment mă voi simți ușurat; nu trebuia decât să am puțină răbdare.

Eram sigur că nu urma să se mai întâmple altceva. Ceea ce voia să îmi transmită misteriosul expeditor al mesajelor – poate că era domnul Carter –, ajunsese deja la mine.

Michael intră zâmbind și mă întrebă dacă mă simt rău.

După cum îmi imaginam, nu reușisem să ascund starea mea nici măcar o clipă, sau poate că mă cunoștea prea bine ca să nu-și dea seama că trăiam ceva neobișnuit.

— Ai o față! Plec dacă deranjez!

— Nici să nu-ți trecă prin minte! i-am răspuns. Nu s-a schimbat nimic de când am vorbit… Doar ți-am spus: a fost o dimineață foarte grea, în consecință nu arăt prea bine.

Michael a schimbat imediat vorba; s-a așezat pe fotoliu în timp ce eu am scos din frigider sushi pentru două persoane, bănuind că și prietenului meu îi va plăcea. Așa a fost.

Vorbea întruna, ca de obicei, nu se oprea nici măcar când mânca. Despre muncă, despre ce i s-a mai întâmplat, până și despre vreme.

Nu reușeam să-l mai urmăresc și am pierdut complet firul când mi-am îndreptat atenția spre modul lui de a povesti: era un tip foarte entuziast, cu o energie demnă de invidiat, gesticula mult și se aprindea cu ușurință în timpul lungilor sale monologuri.

Ceea ce l-a caracterizat mereu se poate chema ambiție: Michael lucra ca manager pentru o companie farmaceutică, iar asta îi acapara tot timpul.

Telefonul lui suna întruna, și uneori răspundea chiar fără să verifice pe ecran cine sună. Odată mi-a spus că personalizase soneria pentru apelurile care veneau de la fiul și soția lui, pentru a ști astfel

care sunt cele la care trebuia să răspundă cu orice preț.

N-ar fi ieșit niciodată din casă fără să-și fi pieptănat mai întâi bine părul lui negru și fără să se fi observat minuțios în oglindă de cel puțin cinci ori. Făcea așa de când era la școală.

Aveam multe interese comune cu Michael, datorită lor am reușit să păstrăm legătura și să menținem lunga noastră prietenie, chiar dacă am trecut și prin perioade în care eram departe unul de altul. Prieteniile care se leagă în timpul școlii sunt cele care ne învață sensul acestui cuvânt și, odată imprimat în psihicul nostru, e greu să-l mai disociezi de imaginea primului prieten sau a primei prietene. Există prietenii pentru care timpul nu are importanță: nici cel petrecut împreună, nici cel în care cei doi nu au fost alături; există prietenii care sunt legături constante și care, pentru a rezista, nu au nevoie ca cei doi să se vadă constant. Doi prieteni ca mine și Michael pot dialoga și cu gândul, chiar de la distanță de mai mulți kilometri unul de altul. Mai mult decât atât, pot reînnoda totul din orice punct și se pot regăsi.

Michael avea o altă particularitate, uneori era contradictoriu: alterna momente de o profunzime mentală incredibilă și de o seriozitate maximă cu momente în care era dezinhibat și complet superficial.

Îmi întrerupse gândurile:

— Nu știam că ai început să scrii poezie.

— Po… poezie? am îngăimat eu.

— Da, pe masă e o poezie care vorbește despre munți și viață. Tu ai scris-o?

— Ah, aia!

Am hotărât atunci să nu-i ascund întâmplarea și i-am mărturisit:

— Am găsit-o sub ușă, nu știu cine ar fi putut să o scrie…

— Ai găsit-o?

Michael și-a întins gâtul spre mine, și-a aplecat puțin capul și m-a privit de parcă ar fi vrut să-mi citească în suflet.

— Da, am găsit-o și habar n-am cine ar fi putut să o scrie.

Iată sensul prieteniei adevărate: fără să-mi dau seama și fără să mă întreb dacă ar fi înțelept sau nu, m-am apucat să-i spun tot ceea ce mi se întâmplase în acea dimineață, și atenția lui Michael nu a fost deturnată nici măcar o clipă, ceea ce în sine reprezenta un eveniment excepțional.

Apoi am încercat să intru în detalii mai specifice:

— Totuși, Michael, dacă stai să te gândești, acel tip nu putea ști adresa mea exactă decât dacă m-ar fi urmărit zile în șir. În afară de asta, domnul Carter – așa îl cheamă – vine dintr-o localitate situată la douăzeci de kilometri la vest de bar, casa mea la zece kilometri spre est din punctul în care ne-am întâlnit pentru micul-dejun… Asta înseamnă că, pentru a-mi lăsa biletul acesta, ar fi trebuit să parcurgă treizeci de kilometri de la casa lui, lungind astfel distanța pe care o avea de parcurs pentru a ne întâlni. Nu cred că s-a deranjat numai pentru a-mi lăsa o poezioară…

Privirea lui se pierdu în gol, de parcă ar fi căutat soluția misterului.

— Acest domn Carter e un tip ciudat? întrebă, interesat să audă răspunsul.

— Hm, aș spune mai degrabă că e un tip deosebit. Mi-a vorbit o oră și jumătate despre ideile sale filozofice despre viață și a semnat contractul și fila de cec fără să știe detalii despre casă.

— Și de ce te plângi? reluă Michael. Ți-ai atins obiectivul, nu? Uite cum stă treaba: ai realizat ce ți-ai propus și, în același timp, ai căpătat și o enigmă!

Ce e rău în toată povestea asta? Oricine ar fi scris poezia asta, nu te-a amenințat și nu te-a jignit.

Ar putea fi și o femeie îndrăgostită nebunește de tine, poate că vrea să te ducă pe un munte, să priviți stelele și…

Izbucni într-un râs puternic.

— Ești norocos, Chris, poate că mâine îți lasă o fotografie de-a ei și un număr de telefon! glumi el, făcându-mi cu ochiul.

Aveam impresia că nimeni, nici măcar el, nu mă înțelege.

— Știi, continuă Michael, la conferința de ieri despre noile medicamente am cunoscut și eu un tip ciudat care mi-a atras imediat atenția prin modul în care era îmbrăcat. Trebuia să-l întâlnim pe doctorul Abelard, președintele companiei. Toți eram cu sacou și cravată, imaginează-ți scena: intră tipul ăsta cu un tricou negru, cu mâneci scurte, în blugi închiși la culoare și cu tenișii în picioare. Pe brațul drept avea tatuată o mandala, nu trecea neobservată, un desen minunat, te asigur că ți-ar fi plăcut și ție. Să fi avut vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt și ciufulit, cu un chip plin de riduri, așa cum au oamenii mării, care trăiesc toată viața pe bărci.

I-am făcut semn să continue, fără să pricep unde voia să ajungă.

— Am întrebat-o imediat pe Tamara, secretara mea, cine era acel personaj, credeam că intrase fără să fi fost invitat. Unde mai pui că toți erau cu ochii pe el. Am aflat că e cel mai bogat manager din companie, cel care a reușit să obțină fuziunea dintre Rikter și Mark. Era să leșin când am aflat. Îl cheamă Attilio și mai e și autor de cărți de filozofie. Un personaj interesant, care m-a făcut imediat curios. Am vrut să vorbesc cu el. Avea o siguranță de sine de neclintit, crede-mă, și voiam să aflu care e secretul din spatele ei.

Michael a continuat să-mi povestească despre cum s-a apropiat de acel om, cum a început să-i laude marile lui succese și calitățile profesionale.

El îl privise și-i strânsese mâna, prezentându-se. Apoi, cei doi au început să discute despre conferință și despre teme mai ample, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.

— Argumentul cel mai interesant pe care l-am discutat a fost concepția lui despre viață, a continuat Michael. Attilio e convins că toată existența noastră se înscrie ca-ntr-un cerc. Există un ritm al vieții, oamenii se nasc și mor; momentele bune din viață, urmate de un pic de stabilitate, alternează cu momente rele. Toate aceste emoții se reiau, așa cum ne arată și natura: soarele răsare, apoi traversează ziua, și cercul se închide la apus.

Pentru a explica această teorie îi povestise o întâmplare pe care o cunoștea bine.

Un bun prieten de-al său trecea printr-o teribilă deziluzie sentimentală și-și pierduse dorința de a trăi, voia doar să uite de sine. Singura sarcină pe care i-o mai dădea viața era să continue să respire. Într-adevăr, era de ajuns să respire, simțea cum durerea lui se transformă în pace și liniște.

— M-a convins explicându-mi că e un proces natural și automat; când subconștientul nostru înțelege dimensiunea dramatică a unui eveniment care ne cutremură viața cotidiană începe să elibereze un medicament care, încetul cu încetul, în timp – marele său aliat –, reușește să schimbe fața medaliei.

Crezi sau nu, dar nu pierzi nimic continuând să respiri, deci să trăiești. Viața poate fi doar un câștig, în orice situație ne-am afla. Chiar dacă aparent nu are un scop, singurul mod în care se poate schimba ceva e să continui să inspiri și să expiri, să nu întrerupi respirația.

Apoi, Attilio îi explicase că, după părerea sa, o ființă umană nu ar trebui să se îndoiască de sine sau să dispere, pentru că nesiguranța vine din teama de nu lua deciziile corecte, care pot schimba cursul unui eveniment. Dar, după părerea lui,

însăși existența ne face să luăm decizii bune sau greșite, și omului îi este imposibil să rupă acest lanț.

— Chris, m-a impresionat ce spunea, mai ales că venea din partea cuiva care reușise…

— Ce vrei să spui cu asta?

— E un om bogat, realizat din punct de vedere profesional și fericit în propriul trup. Ce altceva ți-ai putea dori mai mult de la viață?

Nu am răspuns la întrebare, m-am gândit doar cât de ușuratice păreau primele două caracteristici pentru o persoană fericită în propriul corp. Nu e asta, ultima, o caracteristică esențială? Primele două nu sunt oare doar surogate incapabile să determine fericirea?

Michael continuă:

— Viața însăși ne constrânge să greșim. Nu există persoană pe lume care să nu fi greșit cel puțin de o mie de ori; viața însăși e cea care alege să avem libertatea de a greși, nu liberul-arbitru, cum suntem tentați să credem zilnic.

Toți trebuie să greșim, pentru că doar prin anumite experiențe ajungem la semnificația și importanța unor lucruri. Așa cum fac adolescenții: trebuie să experimenteze singuri ce e bine și ce e rău, nu ascultă ceea ce spun alții. Toate negațiile excesive, impuse de părinți, vor da naștere unor întrebări din ce în ce mai seducătoare care, mai devreme sau mai târziu, își vor afla răspunsul prin simplă transgresiune.

N-aș fi crezut niciodată că Michael ar putea fi atras de astfel de teme: în mare parte, mi se păreau banalități expuse în mod neclar, dar i-am ținut isonul. Mi-am dat seama că mai avea ceva de spus în timp ce mesteca ultima îmbucătură.

— E bun acest sushi! E o mâncare ideală, pe care o poți consuma și la prânz, și la cină, dar și ca aperitiv. Când mă gândesc că, atunci când eram mic, nu mâncam deloc pește crud… Fir-ar să fie, cum ne schimbăm!

Mi se părea că uitase deja acele cuvinte care-i animaseră privirea.

Telefonul îi sună în acel moment și Michael ridică ochii spre cer când văzu cine îl căuta, pufni și răspunse.

Era șeful lui, care-l chema la birou cu o oră mai devreme.

Expresia feței prietenului meu transmitea starea sa de nervozitate și lipsa lui de chef, dar se ridică repede de pe scaun. Se îndepărtă de masă și lăsă din mână șervetul pe care-l aranjase cu grijă peste cămașă, pentru a nu risca să păteze acel bumbac pur, curat, cu vreun strop de mâncare.

Mi-a spus că urma să ne auzim în zilele următoare, fără a comenta cerința superiorului său. Pe scurt, ca să nu o mai lungim, Michael era mereu dornic de promovări profesionale și, dacă prețul pe care trebuia să-l plătească includea, în afară de muncă, adorarea șefului, atunci asta făcea. Mă salută și închise ușa după el.

Imediat ce am rămas singur, gândul meu fugi spre Attilio.

Prea multe îmi lucruri destabilizau mintea în ziua aceea, tot echilibrul meu, atât de bine construit de-a lungul anilor, era dat peste cap. Fusesem mereu un om rațional, sceptic din principiu, îndoielnic când era vorba despre orice lucru care nu avea un început precis, o continuitate și un final sigur. Una peste alta, eram un om previzibil, și asta îmi dădea siguranță, îmi permitea să mă cunosc: desigur, nu complet, dar măcar atât cât să pot trăi liniștit.

Am strâns masa și am lăsat farfuriile în chiuvetă, hotărât să amân pe mai târziu orice treabă.

Era cam trei după amiaza și am decis să mă „premiez“ singur pentru vânzarea imobilului: a doua zi urma să-mi iau liber de la muncă. Ceea ce însemna că mă autorizam singur să simt a doua zi

lipsa de preocupări care ar fi trebuit să mă cuprindă de fapt în acel moment.

M-am așezat pe fotoliul din salon. Era de necrezut cum oboseala psihică și gândurile tulburi îmi luaseră toată energia, lăsându-mă fără vlagă și neproductiv, deși era încă devreme.

Trăiam de cinci ani într-o vilă la câțiva pași de mare, în care mă simțeam bine. De curând terminasem amenajarea ei împreună cu iubita mea, Diana – ea e designer și proiectantă și poate să schimbe o locuință în câteva minute, reușind să pună în evidență orice unghi al spațiului.

Ne potriveam noi doi: eu, cel mai invidiat agent imobiliar din zonă, și ea, care știa să profite de orice spațiu. Eu nu vedeam nici o diferență între un covor Keshan de mătase, din secolul XVIII, și un Najafabad din anii 1960.

Dar Diana știa, putea să pună în valoare fiecare perete și orice parte a podelei, îi plăcea la nebunie să descopere mereu noile tendințe legate de mobilier și obiecte antice, dar era atrasă și de cel mai modern design.

Era la Hong Kong de câteva zile pentru o expoziție foarte importantă, iar eu aș fi vrut să-i povestesc față în față despre vânzarea casei, eventual la o cină liniștită, la lumina lumânărilor, lucru pe care-l făceam cel puțin o dată pe săptămână.

Ușa de lemn masiv de la intrare se deschidea spre salon, unde erau două fotolii de epocă, de piele, și un divan Chesterfield îndreptat spre un televizor enorm, legat la Wi-Fi și boxe. Pentru a-i da încăperii un aer primitor și elegant, pereții fuseseră decorați cu câteva tablouri valoroase, reprezentând scene mitologice.

Vila are și două băi, trei dormitoare, două birouri și o cameră a cărei utilitate n-o stabilisem încă. Am fi putut, într-adevăr, să o transformăm în orice, pentru că era destul de mare și primea lumina soarelui printr-o fereastră, dar, cum nu ne

hotărâsem încă, o foloseam deocamdată ca magazie sau debara, un loc în care ne putem lua libertatea de a fi dezordonați. În orice casă ar trebui să existe un spațiu dedicat dezordinii creatoare: dezordinea este o formă de eliberare care vorbește limbi necunoscute și combină semnificații aparent contrare, permițându-ne să experimentăm altele noi.

Am luat telecomanda pentru a căuta ceva care să-mi distragă atenția și am fost imediat prins de anumite imagini.

Se transmitea un documentar fascinant despre animale și, în acel moment, privind un munte, am rămas uimit de cadrele care-ți tăiau respirația.

Era încântător să te gândești la nenumăratele forme de viață pe care le ascund acele stânci imense, îmbrățișate de un verde infinit.

Mă gândeam din nou la ciripitul păsărelelor, îmi plăcuse tare mult în acea dimineață, și, cu el în minte, m-am liniștit.

Am închis ochii în timpul pauzei de publicitate și mi-am dăruit un scurt repaus.

II

Auzeam cum cineva bate la ușă, așa că m-am ridicat confuz din culcușul comod și primitor, pentru a mă îndrepta spre intrare.

Ciocăniturile erau din ce în ce mai puternice și mai dese, iar bătăile inimii mele împrumutau ritmul și frecvența sunetului insistent.

Nu-mi dădeam seama cine m-ar fi putut deranja astfel.

Zgomotul devenea tot mai asurzitor.

Continuam să mă îndrept spre ușa de la intrare, și totuși rămâneam pe loc, de parcă o plasă invizibilă m-ar fi prins și m-ar fi obligat să rămân nemișcat.

Încercam să fug pentru a ieși din acea pânză nevăzută de păianjen, dar nu reușeam să mă mișc.

Zgomotul nu se oprea, mă simțeam nevolnic, mi-era teamă, inima-mi bătea puternic, începeam să respir greu, îmi simțeam pieptul ca strâns într-o menghină, culorile începeau să dispară lent, și eu căutam să trag aer în plămâni cu gura deschisă, ca un pește scos din apă.

Apoi m-am trezit.

Fusese doar un vis.

Eram transpirat, nu știam dacă ar fi trebuit să mă consider norocos, pentru că totul fusese doar un coșmar, rod al imaginației mele, sau dacă ar fi trebuit să mă îngrijorez pentru starea mea psihică.

Am privit ceasul și mi-am dat seama că dormisem patru ore… Într-adevăr, era deja șapte seara.

— Ce zi ciudată, nu m-ar crede nimeni dacă aș povesti! am exclamat cu o voce nițel răgușită.

Uitasem televizorul deschis, și în acel moment se transmitea o emisiune științifică despre tipurile de roci de pe planeta noastră.

Nu reușeam să mă concentrez nici măcar o clipă la acele imagini.

Am hotărât că era momentul să mă ridic din pat și, întinzându-mă, m-am îndreptat spre bucătărie, ca să mănânc ceva. Doream să-mi recapăt energia pierdută cu acel vis atât de „obositor“.

Am tăiat un pepene, și atunci am auzit un zgomot puternic care venea dinspre debara.

Am crezut că a căzut ceva, dar asta nu ar fi explicat tot acel vacarm.

Oare era cineva în casă?

Timpanele mele au început să perceapă zgomote slabe din aceeași direcție, de parcă cineva ar fi umblat pe acolo, încercând să nu facă gălăgie.

Teama a fost prima emoție care s-a ivit. Apoi i-au urmat agitația și furia, la fel de puternice.

Ziua aceea mă pusese deja la încercare, eram sătul până peste cap: am luat un ciocan și m-am

îndreptat cu hotărâre spre ușa debaralei, care era închisă cu cheia.

Aș fi vrut să mă teleportez peste următoarele zece minute fără a fi nevoit să le trăiesc. Neliniștea mea creștea, dar eram gata să descopăr cine se ascundea acolo.

Zgomotele dinăuntru nu se mai auzeau, de parcă acea ființă și-ar fi dat seama că cineva căuta să o înhațe.

Am tras cu ochiul pe gaura cheii, însă nu am observat nimic suspect.

Atunci am deschis ușa cu atâta violență, încât se izbi de perete și ricoșă, cât pe ce să se închidă din nou.

Am oprit-o cu o mână și am descoperit în fața mea un motănel roșcat, speriat și neîncrezător, cu minunați ochi albaștri.

— Tu de unde ai apărut? l-am întrebat de parcă aș fi așteptat să-mi răspundă.

Mieună încetișor, cu teamă, dând la iveală doi canini, ghearele mititele, dar foarte ascuțite, pe care și le scotea și le retrăgea repetat.

Să fi avut un an, un an și câtva. Era de un roșcat strălucitor, cu dungi, dar avea și tonuri de portocaliu și alb: părea opera unui pictor, pentru că avea atât de multe nuanțe, încât nu s-ar putea descrie sau povesti. Doar un pictor ar reuși să le redea pe toate, nu un scriitor, nici măcar un fotograf.

Întorcea capul de câte ori spuneam ceva, de parc-ar fi urmărit cu privirea unda sonoră care-i ajungea la urechile ciulite.

Lângă el era o găleată veche pe care-o pusesem pe raftul cel mai înalt; probabil că o dărâmase intrând pe geam, provocând zgomotul care-mi atrăsese atenția.

Îi era frică de mine.

Atunci am început să vorbesc pe ton relaxat și liniștit, pentru a încerca să-i câștig încrederea.

N-ar fi trebuit să se teamă, urma să-l ajut să-și găsească drumul spre casă: i-am adus repede o farfurioară cu lapte și m-am așezat pe podea, nu foarte departe de el, continuând să-i vorbesc domol, cu calm.

Se așeză și el și am observat că privirea i se liniștea treptat.

Pentru a-i demonstra că nu avea de ce se teme, am închis ochii, m-am rezemat de perete și am căutat să mă apropii treptat de el, ținând farfurioara cu lapte în mână.

După vreo zece minute am deschis ochii și am văzut că motanul era lângă mine și că întindea limba aspră spre lapte.

Continua să mă fixeze cu ochii lui albaștri, și mi-am apropiat încet palma de el.

A ezitat un pic, apoi a pus lăbuțele peste degetele mele și a început să le cerceteze.

Mi se părea că-mi imită gândurile și emoțiile: mă cunoscuse agresiv și speriat, și se comportase ca mine; acum eu eram altfel, și starea mea se reflecta în el. Se acorda cu mine, urma pas cu pas starea inimii mele.

Și-a așezat lăbuța dreaptă pe mâna mea și, în sfârșit, am reușit să-i mângâi blana lucioasă. Era foarte moale, părea un ghemotoc de bumbac.

Între timp soarele a început să apună și m-am gândit că ar fi fost mai bine pentru el dacă și-ar începe drumul pe lumină, pentru a nu se dezorienta; așa că am decis să-i dau de înțeles că ar trebui să plece.

Când și-a dat seama că mă ridicam, s-a prins zdravăn cu lăbuțele de mâna mea și s-a lipit de mine.

Îi câștigasem încrederea.

M-am îndreptat încet spre fereastră și l-am așezat pe pervazul care mă separa de grădina cea verde.

Pentru prima dată simțeam că fac parte din natură.

Scena mă emoționa, și sentimentul era neobișnuit pentru mine, era un fel de revoluție copernicană a psihicului meu. În acea zi, după ce vândusem casa și-mi atinsesem obiectivul profesional, mă simțeam, paradoxal, gata să-mi accept partea emoțională, chiar spirituală.

Oare pentru că îmi amintisem de Licia, pisica ce-mi salvase viața când eram copil? Oare m-aș fi comportat la fel cu acest pisic dacă nu aș fi adus la suprafață acea amintire îngropată? Nu știam să-mi răspund, dar simțeam că făcusem ceea ce trebuie.

Privirea mi se pierdu în albastrul cerului.

Apoi am închis fereastra.

Am luat găleata și m-am cățărat ca să o pun la locul ei, în timp ce mă gândeam cât de ciudată fusese întâlnirea cu pisoiul acela.

Aveam impresia că mintea mi se umplea de percepții necunoscute și pline de semnificații.

M-am îndreptat din nou spre bucătărie, dar nu-mi mai era foame.

Atunci m-am gândit să deschid ușa și să mă uit din prag la albastrul cerului, care de-acum nu mai era la fel de limpede și de neted. În timp ce mă bucuram de priveliște, o voce mi-a atras atenția:

— Bună seara, domnule Christian, așa-i c-aveți o grădină frumoasă?

Era doamna Delfina, vecina mea.

— Bună seara! Da, într-adevăr…

— Nu prea băgăm în seamă frumusețea care ne înconjoară, pentru că facem parte din ea de la naștere: în consecință, nu reușim să apreciem perfecțiunea culorilor care ne sărută privirea. Un orb care ar deschide ochii pentru prima oară asupra unei grădini cu flori ca aceasta ar crede că doar un nebun ar găsi motive să se plângă de ceva. Nu credeți?

— Nu știam că aveți astfel de gânduri…

— Nu trebuie să dezvălui gândurile mele tuturor persoanelor din jur, prefer să le împărtășesc celor care au sensibilitatea necesară pentru a le înțelege!

Nu putem permite ca, în marea noastră plină de convingeri personale, un loc atât de intim, să înoate persoane care nu știu să înoate, nu-i așa?

— Doamna Delfina, cum de-mi împărtășiți tocmai azi părerea dumneavoastră? Spuneți-mi adevărul. Azi e o zi specială pentru mine, mă simt diferit, mai atent la aceste detalii, cum de v-ați dat seama?

— V-ați răspuns singur, domnule Christian. Nu e prima oară când vă laud grădina splendidă și sfintele plante din ea, dar dumneavoastră doar azi ați observat. Ar trebui să fiu eu cea care întreabă de ce așa de târziu.

Atunci mi-am amintit că, într-adevăr, îmi lăudase grădina și cu alte ocazii.

— Dumneavoastră vreți să păreți o persoană rigidă, care-și programează totul, continuă Delfina, însă în realitate ascundeți o mare sensibilitate și, dacă ați dori, ați putea să înțelegeți lucruri inaccesibile multora.

Acea doamnă în vârstă îmi făcuse o caracterizare precisă: conștiința mea, parte externă și rigidă din mine, nu reușea să dea dreptate acelor supoziții, dar într-un fel sau altul mă recunoscusem foarte bine în descrierea ei.

Simțeam că înăuntrul meu aveam o mare agitată, care ar fi putut sau nu să dea naștere unor schimbări. Însă puternica maree interioară se apropia. Ziua care stătea să se încheie mă învățase să o recunosc.

Nu i-am răspuns vecinei mele, și ea mi-a întrerupt gândurile:

— Priviți în stânga, la acea margaretă mică. Hrănește insecta minusculă care i s-a așezat pe petale: legăturile pe care natura le creează între creaturile sale sunt prestabilite și sunt pașnice, de colaborare. Floarea ajută albina să trăiască, dându-i hrană, și albina ajută floarea să-și continue viața, ducând polenul de la o margaretă la alta: perfecțiunea naturii e uimitoare. Care e singura

ființă care-și permite să distrugă verigile acestui echilibru natural atât de perfect?

Ochii ei îmi căutau cu atenție privirea și așteptau un răspuns care ar fi fost retoric în mod evident.

Am dat din cap în mod aprobator, neascunzând faptul că mă simțeam oarecum frustrat pentru că nu rostisem eu acele opinii.

Delfina își deschise geanta și scoase o carte de istorie, părea să aibă în jur de o mie de pagini. Era unul dintre acele volume scrise cu litere minuscule, în care cuvintele păreau legate unele de altele.

Mi l-a arătat și mi-a spus:

— Vedeți? Asta nu e o carte obișnuită, ci cronica unui adevărat masacru.

Numitorul comun sunt oamenii: cei care s-au lăsat conduși de umbra lor fără să-și dea seama și cei care aveau sarcina importantă de a repune în echilibru alchimia contrariilor. Gândiți-vă la Heraclit, care a trăit cu cinci sute de ani înainte de Cristos, și la conceptul conform căruia fiecare lucru tinde, în mod natural, către opusul său. Cine se lasă condus de propria umbră induce sosirea cavalerilor luminii, acei oameni care, brusc, descoperă că au acest dar, mai întâi doar latent, o potență. Dacă nu ne-am îmbolnăvi niciodată nu am ști ce înseamnă să ne fie bine, dar dacă nu ne-ar fi foame? Dacă nu ar fi iarnă? Cât rău a făcut omul de-a lungul timpului, cât de mult a torturat natura și propriii semeni? Ar vrea să fie stăpânul florei și al faunei, ucide doar pentru a se simți puternic și continuă să-și dorească să fie fericit.

Nu există pe lume o altă specie care ucide din interes, și nu pentru supraviețuire; de aceea omul va fi mereu într-o căutare exasperată și continuă a fericirii greu de atins. Ce e fericirea atât de mult căutată? Oare e absența dificultăților sau lipsa problemelor, așa cum cred majoritatea oamenilor? Nu.

Fericirea e depășirea dificultăților, a problemelor, e acel interval când se restabilește echilibrul între părți care se opun.

Dar gândiți-vă bine la sensul cuvintelor pe care vi le-am spus: Oar„echilibru“ e sinonim cu „pace“ sau „lipsă de acțiune“? Nicidecum. „Echilibru“ e un cuvânt plin de neliniști, trăiește exclusiv din tensiuni: echilibrul e o tensiune internă dintre cel puțin două forțe opuse. Fiecare moment al nostru de echilibru este rezultatul unui efort nesfârșit de negociere interioară, care urmărește mai ales anularea tensiunilor contrarii, adică a maximei lor exaltări în același arc de timp. Dacă aceste forțe reușesc să supraviețuiască simultan, fără ca vreuna din ele să capete mai mult teren decât cealaltă, atunci suntem în echilibru.

Înainte de a încheia, făcu o mică pauză.

— Credeți-mă, domnule Christian, gândurile mele nu caută să vă sporească mizantropia, vreau doar să vă ofer o viziune mai limpede asupra generației dumneavoastră și a celor mai tineri: noi, cei mai în vârstă, putem să avem visuri, dar tinerii sunt cei vizionari, ei pot împlini visurile, salvând astfel lumea.

Își termină monologul, așa c-am întrebat-o:

— Ați predat istoria și filozofia?

— Desigur, când eram tânără! Ba chiar și literatura.

Era o doamnă empatică și ironică, chiar dacă la prima vedere nu părea așa din cauza comportamentului ei sever și a vocii puternice, care deranja.

Trăsăturile feței erau foarte delicate, și chipul i se vedea clar, încadrat de o coamă de păr castaniu, pe care de obicei îl purta legat.

Am spus cu un aer visător:

— Am iubit mereu filozofia; istoria, mai puțin. Îmi amintesc după-amiezile pe care le petreceam căutând informații despre filozofii care mă atrăgeau cel mai mult, însă din păcate entuziasmul

meu s-a schimbat de când slujba a început să-mi acapareze mare parte din energie. Cum se spune…

Totul curge, nu? Trebuie să stăm în urma curentului.

— Credeți că ați închis într-adevăr poarta care desparte ceea ce e inefabil de profitul imediat? Sunteți mulțumit cu ceea ce faceți la slujbă, vă satisface pe deplin, nu doriți altceva?

Întrebarea ei ironică atinse efectiv tot acel gol pe care-l aveam în mine.

— În ultimul timp s-a întâmplat ceva… poate că sufletul și rațiunea reîncep să-și vorbească! am răspuns, zâmbind.

— Ce anume v-a făcut să apropiați aceste două „motoare“? Dacă-mi permiteți să întreb! insistă ea.

— Probabil că îmi dau seama că am pierdut semnificația multor lucruri pe care viața ar fi vrut, probabil, să le apreciez. Poate că ceea ce noi numim „din întâmplare“ ar trebui analizat mai bine. O persoană m-a făcut să mă gândesc la anumite mesaje pe care orice individ le transmite altuia în mod inconștient, fascinat fiind de faptul că timpul e ciclic și că emoțiile umane continuă să se repete.

— Mi-amintește un pic de gândirea stoicilor și de Schopenhauer.

Privirea i se pierdu într-un colț al grădinii, de parc-aș fi pronunțat singura formulă magică ce ar fi putut conteni vorbăria ei entuziastă. Îmi dădu de înțeles că urma să se retragă:

— S-a făcut târziu, timpul a zburat, trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Christian.

— Plăcerea a fost a mea, doamna Delfina, ca de obicei.

M-am apropiat apoi de ușa de la intrare, dar dintr-odată m-am răzgândit și m-am grăbit s-o ajung din urmă.

— Mă scuzați! am strigat, apropiindu-mă de ea. Știu că ați putea crede că e o întrebare neobișnuită,

dar nu cumva ați văzut o persoană apropiindu-se de ușa mea?

Credeam că ar fi putut avea răspunsul pe care-l căutam.

— Desigur! a răspuns.

Ochii mei se iluminau: urma să aflu, în sfârșit, cine era expeditorul biletelor.

— Poștașul! a continuat doamna Delfina. Chiar dacă, să spun drept, nu s-a apropiat de ușa de la intrare… a lăsat ceva în cutia poștală de afară. Am văzut totul pentru că exact atunci ieșisem din casă.

— Nimeni altcineva? am întrebat din nou.

— Nu, nimeni… Și apoi fac și alte lucruri în timpul zilei în afară de a-mi saluta vecinii, răspunse cu acel zâmbet ușor care-i arăta puțin dantura.

— Bine, mulțumesc oricum, pe curând.

Nedespărțitul meu tovarăș de viață, ceasul de la mână, cu limbile sale lucioase, supraviețuind fără probleme oricărei mode sau schimbări de anotimp, arăta opt și douăzeci seara.

Lumina preda ștafeta întunericului, cerul picta cu violet și nuanțe roz suprafețele muntoase care se vedeau la orizont, noaptea se pregătea să-și trăiască timpul ce-i era rezervat.

Doar câteva minute separau soarele de cealaltă emisferă a globului.

Mă simțeam obosit, chiar dacă dormisem toată după-amiaza; acea zi însemnase pentru mine, mai mult decât de obicei, proba că munca intelectuală și psihică e foarte obositoare și că distruge energia.

Înțelegeam despre mine un aspect pe care nu-l cunoscusem înainte: ceea ce-mi constrângea mintea să se aventureze dincolo de rațiune și de logică îmi absorbea toate forțele, precum un burete.

Ca și cum încercarea de a trece dincolo de gândirea așa zis obișnuită ar fi deschis o mică falie în țesătura conștientului, prin care putea intra marea fluidă a inconștientului, punând în

dificultate conștientul, care nu știe să înoate, dar se străduiește permanent să plutească. Iată, asta era tare obositor.

Unisem fără să-mi dau seama stresul legat de slujbă cu temerile cauzate de ambiguitatea acelor mesaje scrise de mână, și totul se împletea cu interesul pe care mi-l stârneau anumite argumente.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre orizont și m-am gândit la acel splendid motănel și la destinația lui, eram sigur că-și găsise drumul spre casă.

Mă întrebam încotro fugea oare chiar în acel moment, sau poate că se odihnea după spaima pe care a simțit-o văzând o ființă umană la doi pași de el; poate că și el contempla atent imensitatea și frumusețea acelui cer colorat ca o operă de artă.

Mi-am șters pantofii pe covorașul de la intrare și am intrat în casă.

Am închis ușa și m-am îndreptat spre baie.

Mă gândeam din nou la toate acele evenimente, pentru că voiam să reflectez profund, pentru a evita ca și în ziua următoare să mă simt ciudat.

Voiam să deznod toate firele zilei și să mă bucur de cea care urma ca de o sărbătoare binemeritată, în care totul decurgea lin și fără complicații. În definitiv, eram mai bogat ca înainte, și acesta fusese obiectivul meu atins deja și nesărbătorit cum se cuvine.

Am hotărât ca următoarele douăzeci și patru de ore să le petrec departe de oraș, dar într-un loc aglomerat, care să-mi distragă atenția. Mai erau cinci zile până la întoarcerea Dianei, deci aveam încă mult timp ca să mă gândesc la modul în care urma să o primesc și cum să sărbătorim împreună această veste minunată; surpriza urma să o facă fericită și am fi putut împărtăși mai multe proiecte.

Mi-am amintit că în orașul cel mai apropiat de al meu se ținea un târg cu ocazia zilei sfântului ocrotitor și, dacă aș fi mers acolo, aglomerația

haotică specifică acestor evenimente m-ar fi împiedicat să mă gândesc la probleme și îndoieli.

În plus, căpătasem deja obiceiul de a merge de-a lungul acelei străzi pline cu oameni și tarabe sau mese cu antichități.

Îmi zâmbeam singur în timp ce mă uitam în oglindă, imaginându-mi că voi cumpăra ceva frumos pentru a termina de decorat casa.

Un duș rece m-a ajutat să mă liniștesc, alungând stresul care se acumulase în doze industriale, făcându-l să se scurgă laolaltă cu apa amestecată cu săpun.

Odată ieșit din baie m-am îndreptat direct spre patul care mă găzduise atât de multe nopți: am ridicat plapuma și m-am băgat sub ea ca un pui sub cloșcă.

Obloanele erau închise, dar lăsau să intre o adiere ușoară, iar eu eram hotărât să-mi ofer un somn cum se cuvine.

Am fixat deșteptătorul devreme, la șapte.

Am stins veioza care lumina încăperea și am închis ochii.

Fără să-mi dau seama, am fost răpit de vise: vedeam o întindere imensă, doar câmpii.

Toate erau bine întreținute, aveau culori aprinse și erau pline de muguri și de fructe.

O albină se legăna pe o petală de parcă s-ar fi jucat în timp ce se hrănea cu polenul florii.

Figura lui Attilio îmi reveni în minte odată cu imaginea unei violete care se legăna, o mișcare ce putea dovedi teoria acestuia despre viață: poți fi împins cu toată puterea spre nord sau spre sud, dezechilibrând balanța într-un singur sens, dar, mai devreme sau mai târziu, ajungi să atingi acea emisferă în care nu-ți închipuiai că vei ajunge.

Mă gândeam că mi-ar fi plăcut să discut cu el așa cum făcuse Michael.

Mă simțeam ușor, chiar foarte ușor și, înălțându-mă de la sol, îmi observam propriul trup, pe care îl intuisem mai devreme, dar nu-l văzusem.

Din acel moment nu am mai visat la persoana a treia, totul s-a concentrat pe ceea ce trăiam în clipa aceea.

Vedeam cum picioarele mi se ridică și ating mugurii florilor, percepeam o senzație de amețeală care pornea dinspre urechi și-mi întuneca privirea.

Orizontul mi se părea înceţoșat și mi-era teamă.

Dar după o clipă mă simțeam din nou bine.

Eram ușor și puteam să observ totul dintr-o perspectivă diferită.

Nu aveam nevoie de nimic.

Eram liber și îmi auzeam bătăile din ce în ce mai liniștite ale inimii.

Observam că toate formele de viață din acel loc erau clar definite și aveau o aură luminoasă în jurul lor.

Era ca și cum deasupra fiecărei forme de viață strălucea un soare diferit.

Continuam să plutesc, și nehotărârea pe care o simțisem la început se transformă în siguranță de sine, drept urmare, aveam un chef nebun să-mi continui zborul prin acel peisaj minunat.

Nu mă mai simțisem niciodată atât de bine și mi se părea că eram din nou copilul care voia neapărat să se mai joace în grădină, chiar dacă soarele deja apusese.

Cerul era albastru, limpede, și am decis că voiam să-l ating.

Voiam să experimentez și acea senzație, așadar m-am întins și am simțit un flux de energie venind spre inima mea.

Am întins brațul spre soare, dar am avut imediat senzația de pericol: într-adevăr, am zărit un nor gri, foarte ciudat. Părea un nor de fum care se apropia rapid de mine fără să contamineze albastrul cerului.

Un zgomot puternic m-a făcut să tremur de spaimă și vedeam cum acel intrus avea o formă: o scânteie albă înconjurată de o dâră chimică, verzuie, tăiase și rănise cerul, îndreptându-se

vertiginos spre mine și spre florile din jurul meu. Explodase o bombă.

Pentru o clipă am avut impresia că-mi redobândisem controlul, dar un alt zgomot, de data asta în spatele meu, mă făcu să-mi pierd siguranța de sine și să tresar din nou.

M-am întors brusc și am văzut același tip de nor îndreptându-se spre mine din partea opusă.

Și cealaltă pâclă gri, ivită cu câteva clipe mai devreme, reîncepu să înainteze și încerca să mă cuprindă în burta sa.

Simțeam o spaimă teribilă, credeam că urma să mor.

Inima îmi bătea puternic, de să-mi sară din piept, și aveam impresia că în scurt timp nu o să mai pot respira.

Amețeam, pierzându-mi echilibrul care până atunci mă ajutase să zbor.

Când mai era un pic până la pământ am deschis ochii și mi-am dat seama că sunt în pat, dar pe partea opusă celei pe care mă suisem. Picioarele mele se sprijineau de pernă.

Ceva îmi atingea brațul și nu visam, m-am răsucit și am văzut uimit că motanul roșcat pe care-l cunoscusem cu câteva ore în urmă îmi lingea încheietura mânii cu limba sa aspră.

— Dar tu ce faci aici?

Animalul se dădu înapoi, de mai că nu căzu din pat și începu să miaune iritat.

— Îți place aici? i-am șoptit.

Și-a îndreptat spinarea și și-a zburlit blana de parc-ar fi vrut să imite un păun, arătând că e mai mare decât pare și mai amenințător, dar nu m-a respins cu un sâsâit.

— Vrei un pic de lapte? E dimineață deja.

Din două sărituri, motanul s-a dat jos de pe pat, încurcându-se nițel în așternut, și începu să miaune, dând din coada minunată.

Așa a fost…

III

M-am ridicat brusc din pat ca să alung dorința de a mai rămâne lipit de pernă.

Voiam să mă dedic prezentului și să mă bucur de lumina noii zile.

Orice emoție era binevenită, ar fi fost un semn că eram viu.

M-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni bej și cu un tricou negru de bumbac, ignorând sacoul și cravata care reprezentau uniforma mea de ani de zile. Mă simțeam perfect îmbrăcat astfel, aveam impresia că noile haine făceau parte din mine.

Am turnat lapte într-un castronel și l-am pus în fața motanului, care îl bău cu entuziasm, fără să-și ridice boticul nici atunci când înghițea. Cum era posibil să bei cu capul în jos și să respiri în același timp e un secret pe care animalul acela îl păstra cu sfințenie.

Am decis să iau micul-dejun la bar și să evit ritualul obișnuit prin care expresorul umplea toată casa cu parfumul minunat al cafelei proaspăt măcinate. Aș fi putut să cumpăr orice aparat automat, dar nu cedasem niciodată tentației, pentru că îmi plăcea zgomotul cafelei care se ridică lent, ca erupția unui vulcan inocent, eliberând parfumul unei noi zile. Cafeaua făcută cu expresorul știe să se facă așteptată și te pregătește treptat să simți savoarea: mai întâi ajunge la urechi, apoi lovește cu intensitate simțul olfactiv, inundându-ți nasul, și doar la sfârșit te binecuvântează cu gustul.

Însă acea zi trebuia să fie diferită încă de la început.

Voiam să evit lucrurile pe care le făceam de obicei dimineața și să iau micul-dejun la bar, așa cum nu se mai întâmplase de ani buni.

Pentru a ajunge în orașul unde se ținea târgul de San Lorenzo, ar fi trebuit să o iau pe autostradă și deci să ajung la prima benzinărie, unde urma să fie prima mea oprire.

Ca de obicei, mașina era parcată în fața casei și, după ce l-am invitat pe motănel să iasă împreună cu mine, am răsucit cheia în broască de două ori.

Cerul era acoperit.

Mulți nori întunecau soarele palid al dimineții.

Am deschis portiera mașinii, m-am așezat și am controlat imediat scaunele și bordul.

Nu vedeam nimic ciudat, nici un bilețel nou pentru mine. O veste bună!

Motanul s-a suit cu un salt în mașină, înainte ca eu să-l fi putut opri.

— Hei, frumosule, nu ai voie aici!

Vorbele mele inutile pluteau în vânticelul plăcut al dimineții. S-a așezat pe scaunul pasagerului.

— Nu vreau să par venal, băiete, dar scaunele astea sunt de piele. Nu ai voie aici, le poți strica…

Am dat să întind mâna spre el, dar mă privea atât de intens, încât m-am oprit la jumătatea distanței dintre volan și schimbătorul de viteze. Privirea lui nu era amenințătoare, dimpotrivă, uitându-mă atent la el, mi se părea că mă imploră, că-mi cere ajutorul. Am respirat adânc, m-am frecat la ochi cu două degete de la mâna dreaptă, m-am încruntat, m-am scărpinat tare pe cap și am sfârșit prin a-mi mângâia barba. Am deschis brațele în semn că mă predau și l-am întrebat:

— Știi cât costă mașina asta?

Nu era nimic de făcut, motanul acela nu voia să coboare și continua să mă privească în același fel.

— Poate că te caută mama ta, o fi îngrijorată! Poate că ai frați care te așteaptă, nu crezi? OK, înțeleg că vrei să rămâi în grădina mea, sunt de acord, dar nu în mașină, mă înțelegi, așa-i? Ce fac dacă te-apuci să-mi zgârii scaunele?

Trecură vreo zece minute în tăcere totală. Eu priveam în fața mea, și el privea când spre fereastră, când spre mine. Mă simțeam slab în fața privirii lui – expresia motanului era dulce, drăguță și șmecheră –, iar eu aveam două posibilități: să mă asigur că nu-mi strică scaunele prețioase sau să

mă abandonez iubirii necondiționate pentru acea ființă atât de expresivă.

Știam că relația noastră se afla dinaintea unei răscruci, și că urma să fie greu să mai dau înapoi odată ce alegeam un drum. Dacă l-aș fi dat jos cu forța, mai meritam privirea aceea care mă făcea să mă simt atât de important? Motanul văzuse în mine ceva ce nimeni altcineva nu mai văzuse de când eram copil.

Când reușești să atingi o poziție profesională, când ai un cont în bancă destul de zdravăn sau când poți să te lauzi cu fizicul tău, ești obișnuit să te întrebi:

„Cine-mi e alături mă vrea pe mine sau vrea ceva de la mine?“ Și asta pentru că oamenii sunt foarte abili în a schimba verbul „a fi“ cu verbul „a avea“. De aceea, motănelul acesta îmi transmitea cu siguranță că nu voia să vină cu mine pentru că aveam un Porsche, ci doar pentru că se simțea „acasă“ alături de mine. În orice moment, în orice loc.

Am pornit motorul și m-am îndepărtat împreună cu el de cartierul meu: am intrat pe autostradă cu mult calm și cu ochii încă somnoroși.

Târgul era cam la treizeci de kilometri de casă și se întindea pe mai bine de doi kilometri, într-o zonă complet lipsită de trafic.

Am zărit în dreapta breteaua de intrare spre benzinărie: în sfârșit, ajunsesem la întâlnirea cu cafeaua.

Am semnalizat, și apoi m-am oprit, parcând mașina într-unul dintre puținele locuri libere rămase: ai fi zis că toți cei de pe autostradă se gândiseră să oprească acolo.

Am oprit motorul. Motanul dormea, așa că l-am lăsat în mașină și m-am apropiat de intrare.

După ce am suit cele două sau trei trepte din fața clădirii, am împins ușa rotativă și am intrat.

Era foarte frig, cineva exagerase cu aerul condiționat; localul strălucea încă de vopsea

proaspătă. Pereții erau de un alb pur, toate rafturile fuseseră vopsite în roșu aprins și erau pline cu fel de fel de obiecte. Podeaua era ca o oglindă datorită igienei perfecte, și tejgheaua strălucea în aceeași culoare roșie ca a rafturilor.

Femeia de la bar era înconjurată de vreo douăzeci de persoane cu bonurile în mâini, care așteptau să fie servite. Erau tot felul de oameni: avocatul de carieră, turistul străin, rătăcitorul în căutarea unor noi orizonturi. Domnea o mare confuzie și se auzea mereu clinchetul casei de marcat.

M-am uitat un pic la vitrina cu cornuri și am ales unul cu gem: păcăleam așteptarea uitându-mă la imaginile expuse în stânga mea și răsfoind niște cărțulii de pe raftul din apropiere.

În sfârșit, după ce am fost servit, am dus tăvița cu micul-dejun pe una dintre mesele libere și m-am așezat: mesele erau rotunde, puteau să încapă doar câte două persoane.

Aș fi vrut să citesc măcar titlurile din ziarul pe care toți clienții îl puteau răsfoi, dar ar fi însemnat să aștept prea mult: într-adevăr, un exemplar din cotidianul național era în mâinile unui om care părea să aibă un calm neobișnuit. Sorbea din ceașca lui la intervale de trei sau cinci minute.

Chipul său nu mi se părea nou și mi-am dat seama că semăna cu Attilio, corespundea perfect cu descrierea pe care mi-o făcuse Michael.

Avea părul des și alb, purta un tricou negru, cu mâneci scurte și se vedea ușor tatuajul unei mandale care-i acoperea tot brațul: îl observam atent pentru a fi sigur că supozițiile mele erau corecte.

El se întrerupse din citit și ridică privirea cu un aer relaxat, drept spre ochii mei. M-am uitat repede în altă parte, având senzația clară că-l deranjasem cu comportamentul meu.

Ar fi avut motive să se simtă astfel, dar eu căutam doar câteva detalii, voiam să fiu sigur de

identitatea lui: după câteva clipe reîncepu să citească ziarul, până când îl împături, potrivind paginile cu precizie.

Am decis că urma să mă prezint ca fiind un bun prieten de-al lui Michael.

Attilio se ridică și părea să fi uitat complet de mine. Apoi a salutat-o, glumind de parcă s-ar fi știut de-o viață, pe femeia de la bar, care nu-și vedea capul de treabă. S-a îndreptat spre ieșire, trecând de ușa care se rotea, iar eu m-am ridicat grăbit de pe scaun. Am părăsit și eu localul și l-am văzut intrând în toaleta care se găsea în exterior.

La început m-am gândit să-l aștept, apoi mi-am amintit că erau două ieșiri.

Una se afla chiar în fața mea, alta dădea spre parcarea din cealaltă parte a clădirii, plină și ea de mașini.

N-aveam încotro: trebuia să intru la baie dacă voiam să vorbesc cu el.

Desigur, nu l-aș fi deranjat acolo, înăuntru, dar măcar aș fi putut să văd în ce direcție o ia. El m-ar fi putut ajuta să găsesc răspunsuri la întrebările mele.

M-am hotărât să nu mă mai las condus de îndoielile care-mi dădeau târcoale și am apăsat clanța ușii respective.

În fața mea s-a deschis un hol lung care ducea spre două încăperi: una pentru bărbați și una pentru femei. Lumina neonurilor dispuse într-un șir central, lung, colora totul într-o nuanță hibridă, aseptică, neplăcută ochilor mei sensibili.

Domnea o tăcere absolută în acel loc; mi se părea tare ciudat.

Am continuat să merg încet.

Locul nu avea nimic în comun cu barul în care stătusem doar cu câteva minute în urmă.

Între timp ajunsesem la ușa toaletei pentru bărbați, am pus mâna pe clanță și am intrat.

Nu era nimeni înăuntru, baia era goală.

Am ieșit afară și m-am uitat în parcare după Attilio. Nu mai era nimic de făcut.

Mi-am spus că tot rău e spre bine; ar fi crezut că sunt vreun nebun: cine ar mai opri o persoană pe stradă pentru a vorbi despre așa ceva? Cât despre explicația cu Michael, era patetică… Ce se întâmpla cu mine?

„Stai liniștit, Christian, te rog. Nu e nevoie să vorbești cu nimeni, niciodată n-ai avut nevoie."

Era vocea mea interioară, care știa să-mi vorbească obiectiv, fără emoție, profesional aproape, dar apoi, când se unea cu partea emoțională din mine, era cu totul altceva.

M-am întors spre mașină și, pe măsură ce mă apropiam, am văzut că motanul era extrem de agitat, sărea de pe un scaun pe altul, neliniștit.

— Ce se întâmplă? am întrebat, deschizând portiera.

El s-a băgat imediat sub scaun, de unde i se vedeau numai urechile.

Pe bancheta din dreapta era o foaie albă. Nu-mi venea să cred că era un nou mesaj pentru mine! Am ridicat brațele spre cer, apoi le-am lăsat să cadă într-un gest teatral, de resemnare.

— Ce tot vor de la mine? Pot sta liniștit măcar o zi?

Mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare și că autorul mesajului n-ar fi vrut să piardă o astfel de scenă: Ce sens are să creezi un *blackout* emoțional, dacă nu urmărești și efectul pe care-l are?

Cu siguranță că în mijlocul acelei parcări atât de aglomerate se afla persoana pe care o căutam: eram convins că domnul Carter era prin preajmă.

Am început să merg înainte și înapoi de parcă aș fi pierdut portofelul și aș fi căutat printre mașini vreo bancnotă sau vreun document de identitate pierdute.

M-am gândit că poate a schimbat mașina, ca să nu fie ușor de recunoscut.

Căutam din ce în ce mai atent, trebuia să mă uit în interiorul mașinilor, nu pe afară; am închis ochii de parcă aș fi vrut să imprim bine în minte chipul bărbatului. Îmi aminteam fiecare detaliu: mustățile, ochii, părul și trupul lui impunător.

Mi-am dat seama imediat cum acționase: lăsasem fereastra din dreapta un pic deschisă, cam cât un deget, pentru ca motanul să nu se simtă ferecat și să aibă aer.

M-am așezat și am luat biletul, l-am despăturit:

Pentru a găsi răspunsuri trebuie să știi unde să cauți adevăratele întrebări.

Renașterea e chiar dincolo de aparență,

la prima ieșire.

E o stradă pentru puțini oameni, deloc cunoscută, dar e suficient să iei urma pietrelor,

ele cunosc harta întregii lumi,

pentru că sunt eterne, și limba lor e universală.

Mă uitam la motan, își lingea blana de pe labă, întinzându-și la maximum coapsa. Se liniștise, reușise să-și echilibreze emoțiile. Acel motănel știa mult mai multe decât mine: îl văzuse pe autorul mesajelor, și asta îl deranjase în mod evident.

— Dac-ai putea să vorbești! Ce vrea să-mi spună mesajul ăsta? Parc-aș căuta o comoară fără să am harta!

Am început să-l mângâi, și el se sui repede pe banchetă.

Poate că harta exista, era făcută din cuvinte: „Prima ieșire“ se referea oare la autostradă?

M-am gândit să intru în joc.

Într-adevăr, la câțiva kilometri era o localitate cunoscută pentru un mare centru comercial și pentru aerul curat de munte.

Îmi trecuseră agitația și temerile: aveam un scop clar și eram decis să merg până la capăt. Antidotul cel mai bun împotriva temerilor e un obiectiv, ca și cum între îndoială și curaj s-ar crea o frăție de sânge. Am plecat deci fără să mă gândesc de două

ori și, mai ales, fără să mai simt nevoia de a urmări cu privirea mașinile din jur.

Am condus câteva minute fără să-mi dau seama că accelerasem la maximum. Rezerva electrică a mașinii era pe terminate, din fericire, mă aflam la un pas de marele centru comercial: am intrat pe strada care urma să mă conducă la parcare și am ales zona cea mai aglomerată.

Apoi am oprit motorul și am rămas în mașină câteva minute: am observat că la dreapta mea începeau treptele unui traseu montan, primele erau ascunse un pic de o plantă agățătoare care se sprijinea pe vegetația bogată din jur.

Ridicând privirea, am admirat un munte minunat al cărui vârf, ferit de o infinitate de arbori viguroși, se afla la câțiva kilometri de acele trepte.

Printre ierburi se vedea un panou de fier, mâncat de rugină.

Am coborât din mașină și m-am apropiat. Eram curios să aflu ce scria pe panou, voiam să înțeleg ce era în acel loc.

În spatele muntelui era un nor gri, întunecat, iar verdele acelei zone sălbatice se reflecta pe cerul întunecat al zilei, reușind oarecum să-l lumineze.

Am apucat cu grijă panoul sprijinit pe pământ și l-am întors. Nu era ușor de citit pentru că rugina reușise să roadă cuvintele, iar natura se revoltase și îl înfășurase într-o iederă puternică, încercând să distrugă substanțele nocive din care era făcut.

Am intuit ce era scris: ZONĂ DE REPOPULARE, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ.

M-am gândit imediat la toate animalele pe care le întâlnisem cu o zi înainte, și pe dată mi-am amintit de liniștea neașteptată pe care mi-o dăruiseră acele momente.

Cine știe câte specii trăiau în acea rezervație naturală?

Am pus din nou panoul pe iarba în care stăteam și am luat o decizie.

Trebuia să văd acel loc, cu siguranță m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

M-am întors spre mașină și am văzut privirea jucăușă și entuziastă a motanului roșcat. Părea fericit, se freca de portieră și încerca să-și scarpine gâtul, făcând mișcări circulare cu capul.

Am deschis portiera și el, întinzându-se, a coborât din mașină și a început să se gudure pe lângă picioarele mele, dându-mi târcoale. Nu-i păsa de mașini, nici nu-i trecea prin cap să o ia spre ele, alergă spre iarbă și începu să cerceteze panoul pe care-l atinsesem mai devreme.

Mi se părea că nimeni nu era atent la ceea ce făceam, și asta pentru că deodată eram mai sigur pe mine.

Cerul era cenușiu.

Uneori reușeam să zăresc lumina soarelui care săruta vârfurile copacilor.

Am pornit la drum cu un salt care mi-a permis să merg pe iarbă.

M-am îndreptat spre acele câteva trepte pline de mușchi, care urmau să mă însoțească spre începutul acestei noi călătorii. Motanul, căruia i-am zis Joshua, era alături de mine.

IV

O adiere de vânt îmi mângâia părul și făcea ca gândurile mele să fie mai relaxate; am suit prima treaptă și am scrutat orizontul.

Erau cam douăzeci de trepte de piatră care urcau, asimetric, spre partea mai înaltă. În jur erau ramuri zdravene, pline de flori.

După cea de-a treia treaptă mi-am dat seama că la sfârșitul acelui traseu începea o cărare greu de străbătut, care ducea în sus față de poziția mea.

Am dat la o parte unul dintre arbuștii spinoși care mă împiedicau să trec mai departe și am ajuns la capătul treptelor.

Mă întrebam de ce oare fuseseră construite. Nu duceau nicăieri și se opreau brusc în fața pădurii. Oare natura le așezase acolo? Sau cineva le pusese special cu un scop pe care nu-l cunoșteam? Din instinct am pus picioarele pe una dintre ele, chiar dacă aș fi putut continua să le ignor și să merg pe pământ. Joshua era mereu cu doi pași în fața mea, se răsucea pentru a mă privi și ca să înțeleagă de ce încetinisem, dar, la fiecare ciripit pe care-l auzea, ciulea urechile spre o direcție diferită.

În fața mea era un sequoia imens, cu trunchiul drept și coroana conică: frunzele ca niște ace străluceau de un verde aprins, conurile ieșeau în evidență de parc-ar fi fost tablouri pe un perete, în timp ce scoarța maronie și roșcată, așa groasă cum era și crăpată pe alocuri, dădea impresia unei armuri. Mărimea arborelui mă făcea să mă simt o insectă microscopică și-mi dădeam seama cât de minusculi sunt oamenii și cât de mică e lumea construită de ei în comparație cu măreția naturii.

Continuam să suim de-a lungul acelei cărări înguste, care șerpuia precum o scară răsucită. Nu cunoșteam alt mod de a descrie peisajul din jur decât prin comparație cu cel industrial, de parcă societatea ar fi creat lumea, și natura s-ar fi adaptat să creeze vegetația după chipul și asemănarea invenției umane.

Astfel mi-am dat seama cât de limitat și ridicol era limbajul meu de orășean față de cel al unei creaturi oarecare.

Nu reușeam să înțeleg la ce înălțime ajunsesem față de centrul comercial pentru că arborii imenși acopereau complet perspectiva și-mi permiteau să observ doar perfecțiunea vegetației lor. Nimic în plus.

După vreo douăzeci de minute de mers am hotărât să mă opresc un pic, să mă odihnesc și să mă gândesc la ceea ce aveam de făcut: mi se părea că sunt destul de calm și aș fi putut încerca să-mi clarific niște idei.

Fusese de ajuns să aud șuieratul vântului și zgomotele necontaminate ale rezervației ca să permit confuziei nedefinite din interior să se acopere cu un văl de liniște.

Printre nenumăratele ramuri care mă înconjurau, detectam prezența multor vietăți ascunse.

Joshua era alături de mine și, de când pornisem la drum, se dovedise ascultător: era atent la toate gesturile mele, comportamentul său devenise complet opus celui pe care-l avea în oraș.

Un sunet neașteptat venind dinspre desiș m-a făcut să tresar și să privesc în acea direcție.

Eram înconjurat de nenumărate tufișuri maronii, cu crenguțe atât de dese și apropiate între ele, încât era imposibil să descopăr cauza zgomotului.

Am hotărât să nu-i dau importanță, în definitiv mă simțeam perfect în acel loc, aproape că mă întorsesem la statutul meu originar, de ființă umană, ba chiar mai adânc, de ființă pur și simplu.

Și eu, și Joshua ne-am așezat pe un fel de stâncă și am rămas nemișcați, contemplând peisajul. Căutam să-mi clarific gândurile care-mi umblau prin minte. Mi-am pus coatele pe genunchi și m-am frecat la ochii înroșiți din cauza folosirii zilnice a lentilelor de contact, apoi m-am concentrat asupra sunetelor dulci și armonioase ale naturii.

La câțiva metri de mine, printre frunzele și petalele de flori, am văzut ceva ce nu văzusem mai devreme.

Am analizat atent toată zona, m-am apropiat de acel lucru ciudat, nelalocul lui și l-am luat.

Era o foaie destul de mare, îndoită în patru.

Exact în centrul ales la perfecție față de lungimea și lățimea paginii, scria:

Văd
cum piscul tău se înalță să atingă cerul.
Aud
cum freamătă locuitorii tăi care te iubesc
și te respectă.
Ating

dragostea și pacea care te însoțesc
și care pătrund,
ascunse, pe cărările simțurilor mele.

Am împăturit din instinct biletul și l-am pus în buzunarul de la pantaloni.

Stăteam nemișcat și priveam toată pădurea din jur, ramură după ramură, fruct după fruct.

Nu aveam cu mine mesajul primit pe sub ușa casei mele, și nici pe cel lăsat pe bordul mașinii, dar eram sigur că expeditorul era același. Mi-am dat seama că urmasem cu precizie fiecare indicație conținută în mesaje, de parcă participam la căutarea unei comori, iar comoara era identitatea expeditorului, sau poate eu însumi. Am reflectat la toate posibilitățile, chiar și la situațiile cele mai improbabile, dar confuzia rămânea aceeași.

Nu vedeam pe nimeni în jur, însă agitația începea să crească în inima mea.

Nu mi-era teamă, doar aș fi vrut să aflu cât mai repede adevărul.

Neliniștea ajunsese aproape sufocantă: mă simțeam o marionetă în mâinile cuiva care îmi decidea acțiunile viitoare și, mai mult decât atât, îmi testa emoțiile, cu care se juca, dându-mi iluzia că eu sunt cel care decide.

Un vânt puternic îmi intră pe sub bluză și am început să tremur.

Cerul era amenințător, iar, imediat ce mi-a trecut prin minte că s-ar putea să plouă, primele picături mi-au și poposit pe brațele goale.

Joshua și cu mine trebuia să găsim un loc în care să ne adăpostim.

De-a lungul drumului pe care-l parcursesem deja nu era nimic care să semene cu un adăpost; dacă am fi luat-o la goană spre parcare am fi obținut exact rezultatul pe care nu-l doream.

Am înaintat câțiva pași și am văzut că la mică distanță de noi era o cabană micuță, ideală pentru a ne adăposti de ploaie.

Era construită în mod rudimentar, simplu, doar cu bârne de lemn. Am împins ușa care era întredeschisă și m-am strecurat înăuntru.

— Hai, Joshua, vino! l-am strigat pentru prima oară cu numele pe care i-l dădusem.

Îl alesesem cumva pe negândite, nu puteam să-mi explic, pentru că nu cunosc pe nimeni care să se cheme astfel, cu atât mai puțin un motan. Doar mai târziu urma să descopăr că Joshua înseamnă „salvatorul“.

Cabana părea chiar mai mică în interior, dar fusese construită cum trebuie.

Nu părea să fi fost locuită de cineva.

M-am așezat pe vine în timp ce Joshua se freca de picioarele mele și torcea.

Mă tot gândeam la biletul găsit mai devreme.

Aveam impresia că ar fi vorbit despre același munte citat în mesajele precedente și am început să cred că sunt pionul principal dintr-o serie complicată de evenimente.

Voiam să înțeleg despre ce e vorba o dată pentru totdeauna.

Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperișul cabanei ascundeau zgomotele pădurii: păsările se opriseră din cântat și se ascunseseră și ele în cuiburile lor, așteptând să apară din nou soarele.

Printr-o fisură dintre o bârnă de lemn și alta reușeam să văd afară; deodată, am auzit cum se deschide lent ușa de la intrare.

În fața mea era un tip impunător, foarte înalt, cu umeri lați, ochi mari și întunecați de sprâncene stufoase, cărunte, care aproape că-i acopereau privirea, un nas puternic și o barbă îngrijită. Părul îi era pieptănat atent.

Purta o veste maronie care lăsa să se vadă o cămașă gri și o pereche de pantaloni negri foarte curați.

— Bună ziua! exclamă, fără să-mi lase timp să-mi justific prezența în acea cabană. Nu voiați să vă udați, așa-i? întrebă el, zâmbind.

Apoi se prezentă, întinzând mâna:

— Mă numesc Leonard.

Neîncrezător, continuam să-l fixez cu privirea, apoi m-am apropiat de el și i-am strâns mâna.

— Încântat, sunt Christian.

— Ați avut noroc că am mărit căsuța asta, continuă omul.

— De ce… e a dumneavoastră? am întrebat uimit.

După felul în care se prezentase, după haine și după aspectul îngrijit, părea să fie un om de carieră.

— Desigur! a răspuns cu mândrie. De ce? Nu vă place?

— Nu, dimpotrivă, nimic de zis, i-am răspuns, doar că păreți un tip… de oraș, un bărbat ambițios.

— Vreți să spuneți un materialist? Unul dintre acei oameni care cred că ce nu-ți pune bani în buzunar nu are nici o valoare, la asta v-ați referit?

— Mda, nu chiar așa… dar poate că am judecat greșit, crezându-vă altfel decât sunteți cu adevărat.

Joshua era liniștit; acel bărbat impunător, cu privire isteață, nu-l tulbura, așa încât începu să-și ascută unghiile pe peretele căsuței. M-am luat de el:

— Încetează imediat, Joshua, gata!

— Lăsați-l, lăsați-l! m-a întrerupt Leonard. Se simte acasă, lucrurile sunt făcute pentru a fi folosite, mă onorează să am un autograf de la o creatură atât de minunată.

— Pot să vă întreb cum de ați construit o astfel de căsuță?

— Vă răspund cu plăcere: sunt proprietarul companiei Golden Tower, societate de produse farmaceutice, ați auzit de ea?

Rămăsesem cu gura căscată.

— Într-adevăr? E una dintre cele mai importante companii din țară!

Acum îmi aminteam unde-l mai văzusem: pe Google, prin diferite publicații de economie sau de

cancan, pentru că avusese anumite relații cu unele dintre cele mai frumoase actrițe de cinema.

— Am vândut-o ieri, și peste câteva zile voi înceta să-i mai fiu președinte.

Știți de ce? Pentru că simt nevoia să mă mut aici, în această căsuță, singur.

— Îmi imaginez că glumiți…

— Absolut deloc. În ultimi zece ani am suferit de trei ori de epuizare nervoasă, de două ori am ajuns pe masa de operație pentru probleme grave la inimă; stilul meu de viață mă costă prea mult. Am ajuns pe fundul prăpastiei, și atunci am înțeles că am nevoie de un alt început. Mulți ani am urmărit perfecțiunea, dar am înțeles că e doar o iluzie.

— Ce înțelegeți prin perfecțiune?

— Bani, succes, sex cu orice femeie frumoasă care dorea, respect și slugărnicie de la orice om pe care-l întâlneam, totul presărat cu cuvintele-cheie care-mi însumează viața: setea de putere. Puterea cere mereu mai multă putere, decăderea pare suiș, și greșelile se țin lanț ca picăturile de ploaie în timpul unei furtuni.

Parcă vorbea despre mine. Și eu mă simțisem deseori victima acestor lucruri, voiam să-i explic cât e de normal să concepi perfecțiunea în astfel de termeni, să-l asigur că avea dorințe normale pentru societatea în care trăim.

— Dar ați reușit, ați plătit un preț, dar ați reușit! l-am lăudat eu. Ați obținut toate aceste lucruri, problemele de sănătate probabil vor trece, veți vedea că totul se va aranja cu timpul.

— Cred că gândiți greșit, dragă Christian: acest tip de perfecțiune poate funcționa doar dacă ar trebui să fim exclusiv raționali, dacă ne-ar păsa doar de acel „eu“. Dar uitați, precum toți ceilalți de altfel, că doar o mică parte a minții noastre e ocupată de „eu“ și de conștiința de sine. Să nu uităm cealaltă față a medaliei: inconștientul.

— Vreți să spuneți că inconștientul nu țintește spre perfecțiune? Atunci spre ce?

— Sigur că nu, psihicul nostru nu tinde spre perfecțiune, ci spre totalitate, precum inconștientul. Nu există zi fără noapte, lună fără soare, apă fără foc, suflet fără corp, nu există bine fără rău. Spuneți-mi, vă rog: dacă natura ne vorbește de secole întregi și ne arată această complementaritate, cum credeți că e posibil ca această căutare constantă a întregului, această dualitate să nu existe și în mintea noastră? Conflictul e în noi: fără toleranța noastră la imperfecțiune nu am fi niciodată liberi. De-a lungul anilor, am înțeles că puterea e ca heroina, te face să te simți bine, pentru că te duce câteva ore într-o dimensiune în care omul încetează să mai fie o amenințare pentru el însuși, inconștientul face dragoste cu conștiința de sine, dar efectul scade treptat și, odată ce trece, simți nevoia unei doze mai mari. Corpul se revoltă pentru că nu e obișnuit să primească sarcini instantanee și fără efort de imaginație, pentru care nu s-a pregătit din timp. Puterea e un șarpe: cere o transformare, o năpârlire și pune la încercare partea mai profundă din noi. Dacă nu știi să-ți înfrunți propriile umbre, mai devreme sau mai târziu puterea e ca o piatră legată de gleznă care te trage la fund.

— Dar sunteți conștient că toată lumea vă invidiază? De ce am invidia o persoană nefericită? Sunteți modelul însuși al omului sănătos și iubit, de succes, sunteți arhetipul omului fericit al timpurilor noastre.

— Mi-ați spus că aș fi iubit… de ce credeți asta?

— Pentru că ați avut relații sentimentale cu femei frumoase, pe care le-ați cucerit, pentru că sunteți înconjurat de prieteni și colaboratori.

— Și eu credeam asta și a fost prima mea eroare de judecată: putem fi iubiți numai când învățăm să ne iubim noi înșine; e foarte ușor să iubim pe altcineva, dar să ne iubim pe noi înșine e cu totul

altă poveste. Ați încercat vreodată să strângeți în mâini cărbuni încinși? E același lucru. Ați putea iubi acel lucru care vă arde mâinile? Pentru a ne iubi pe noi înșine trebuie să ne acceptăm chiar și cu mâinile pline de arsuri. Pentru mine, a iubi pe cineva era ca și cum aș fi vrut să fug de mine însumi, dar nu reușeam să o fac pentru mult timp. Începeam să simt neliniște, gelozie, furie, ba chiar deveneam agresiv. Era sinele meu care bătea la ușă și voia să fie luat în seamă. Vi se mai pare că aș fi un om de invidiat? Pentru prima dată în viață m-am simțit iubit aici, construind această căsuță de lemn, fără grabă, doar în tovărășia arborilor și a animalelor, fără să mă întreb dacă cineva m-ar judeca pentru ceea ce fac.

În timp ce vorbea, s-a apropiat de un aragaz mic, pentru a pune pe foc ceainicul.

— Această pădure uitată de toți e cel mai frumos loc, valorează mai mult decât iahturile, casele din Miami sau din Los Angeles. Omul nu a reușit să o contamineze cu invențiile sale și a rămas exact cum era la începutul creației.

Orice ființă se poate simți bine aici, pentru că imaginea pădurii face parte din noi dintotdeauna, indiferent unde am fi pe lume. Acea imagine primordială se află în partea de inconștient care ne unește pe toți și care ne vorbește prin intermediul formelor, înainte de a o face prin imagini. Intrând în astfel de locuri ne simțim deodată iubiți, pentru că ne amintim de acea formă originară care ne face să ne simțim acasă. Noi venim din pădure, dacă nu din aceasta, atunci dintr-o alta, cu aceleași sunete și vibrații, emanând aceeași energie și având aceleași culori.

Când vin aici mi se pare că mă întorc în timp și că trăiesc o altă viață sau toate celelalte vieți ale mele, mi se pare că renasc într-un vis pe care l-am avut deja într-o existență trecută.

Joshua se apropiase de el și torcea. Ceva se schimbase în aerul din jurul nostru. Mi se părea

incredibil că președintele Leonard Silus, unul dintre oamenii cei mai puternici și influenți ai țării, împărțea acea cabană cu mine și-mi împărtășea cele mai profunde gânduri ale sale, pentru care orice jurnalist ar fi plătit în aur ca să le scrie.

— Apreciez mult cuvintele dumneavoastră, chiar dacă o treabă e să le apreciezi, alta e să le trăiești. Alegerea pe care ați făcut-o e demnă de respect, dar nu de invidie, cred că înțelegeți ce vreau să spun.

— Dar dumneavoastră de ce sunteți aici? mă întrebă el.

— Din cauza unor evenimente care s-au legat într-un anumit fel… am admis, dar în sinea mea continuam să mă gândesc la cuvintele sale. Mă scuzați, dar nu reușesc să înțeleg binomul bogăție/spiritualitate: omul bogat și puternic nu poate fi altfel decât materialist și, credeți-mă, îmi este foarte greu să vă închipui ca fiind protagonistul situației pe care mi-ați descris-o, chiar dacă afirmați că poate nu veți mai fi președintele Golden Tower.

— Nu doar că nu voi mai fi președintele societății, dar mi-am vândut deja iahtul și Ferrariul, vreau să scap de toate. Nu vă dați seama ce simți când te eliberezi astfel. Orice lucru care nu servea nevoilor mele întărea partea rațională și o încărca de responsabilități care mă afectau tot mai puternic. Mai mult decât atât, sufletul meu renunța la sentimente. E adevărat, cu bani se poate cumpăra orice, dar nu esențialul. Esențialul este imaginea pe care o avem despre anumite lucruri: prin firea lucrurilor, reprezintă deja jumătate din acel lucru. Ca om bogat, aveam doar jumătate din lucrurile pe care le dețineam, pentru că nu reușeam să armonizez, să-mi conectez sufletul cu cealaltă jumătate a lor. Inima mea era solitară, tăcută, neînțeleasă până și de mine, în ciuda faptului că trăia înăuntrul meu. Bogăția inimii e făcută din simboluri și nimeni nu ni le poate lua, dacă reușim

să luminăm această esență a noastră intimă și antică pe care o purtăm în interior. În acest loc am învățat să mă cunosc și să apreciez ceea ce sunt fără să mă oglindesc în părerea celorlalți despre mine.

Continuă:

— Am cunoscut singurătatea și am urât-o, am respectat-o și apoi am acceptat-o, am ajuns să o doresc și am sfârșit prin a o iubi. Probabil vă veți întreba cum de am reușit să devin un om atât de important din punct de vedere profesional.

Nu l-am lăsat să aștepte prea mult răspunsul meu:

— Scuzați faptul că vorbesc deschis, pun pariu că ați fost ajutat de către cineva din punct de vedere economic, poate de părinți, apoi ați obținut tot restul printr-o mare implicare personală.

— Ce bine c-am găsit o persoană sinceră, asta vă onorează, îmi voi aminti de dumneavoastră. Părinții mei erau nevoiți să lucreze zi și noapte pentru ca eu și cei patru frați ai mei să supraviețuim. Eram săraci. Dacă doriți, vă arăt casa unde am crescut: încă sunt foarte legat de amintiri și de cicatricile pe care acele ziduri mi le-au lăsat. Vin pe această splendidă colină de când eram copil, aici am cunoscut pacea și liniștea: toate problemele pe care le aduceam din oraș păleau când vântul și căldura acestui loc de demult îmi dăruiau sfaturi bune. Pacea interioară pe care mi-o oferea îmi permitea să-mi pun toată energia în slujba muncii depuse pentru a supraviețui.

Cu timpul, superiorii meu au apreciat liniștea și farmecul ce însoțeau strădania mea asiduă și neobosită, calități pe care le dobândisem datorită capacității de a mă simți bine cu mine însumi. Apoi, încet încet, succes după succes, am pierdut încrederea în mine pe care o avusesem când nu aveam nimic. Eram înstărit deja, apoi am devenit milionar, din milionar am devenit miliardar, am început să închei pacturi imorale, să accept condiții

pe care nu le-aș mai accepta niciodată, m-am vândut acelui „eu“ care-mi împingea tot mai mult inima în apnee, dar continuam să fiu cel mai căutat de toți, cel mai admirat și lăudat; după problemele de sănătate despre care v-am vorbit, m-am întors aici, plângând ca un copil, pentru că în toți acei ani trădasem acest loc, îl șterseseșm de pe lista de priorități timp de cincisprezece ani.

Instinctul m-a sfătuit să strâng mâna acelui bărbat; l-am îmbrățișat. Joshua se alertă văzând această apropiere ciudată și începu să miaune vădit deranjat.

— V-ați întrebat vreodată dacă pisicile suferă de stres? m-a întrebat președintele după ce a privit pe fereastra cabanei ploaia torențială de afară.

Mi s-a părut o întrebare bună.

— Răspunsul e nu, continuă tot el, singura ființă care suferă de stres este omul. Joshua trăiește doar în prezent, Joshua nu pare, Joshua e. Joshua nu are, Joshua e. Dar pentru noi, oamenii, lucrurile stau diferit; e de ajuns să ieșim din pădurea asta pentru a uita că avem o valoare doar în virtutea esenței profunde pe care o personificăm, dar care, dacă nu știm s-o împlinim, ne face să ne irosim viața. Acumulăm bani pentru a ne construi o imagine de sine, nu din necesitate: banul e fiul dorinței, nu al necesității. E ceva ce învățăm încă de mici.

Persoanele bogate ca mine se tem cel mai mult de singurătate pentru că, dacă s-ar lăsa cotropite de acest sentiment, nu ar mai putea purta masca ce le apără în mod provizoriu de ceilalți. Ar veni în contact cu acea parte a lor pură și originară pe care nu au vrut să o îmbrățișeze, și asta le-ar dărâma certitudinile în scurt timp; întoarcerea la origini se poate întâmpla chiar și într-o clipă.

Apoi a luat în brațe motanul pentru a-l mângâia și a spus:

— Uită-te la Joshua, crezi că ar putea vreodată să poarte o mască?

Apreciasem cariera lungă și strălucitoare a domnului Silos și, în acel moment, am uitat de gândurile și temerile mele, pierzându-mă în meandrele vocii sale. Mă gândeam la secretele care se ascund în viața persoanelor pe care le judecăm după ce aruncăm doar o privire stilului diferit de viață, sau succesului, ori falimentului care le-au marcat existența.

În fiecare om e o lume, o lume nouă, făcută din forțe contrarii care acționează obstinat într-o anumită direcție, dar dorind doar să regăsească echilibrul.

Mi se părea corect să judec oamenii după greșelile lor, dar nu mă întrebasem niciodată dacă ceea ce eu consideram a fi greșit nu era de fapt partea adevărată din ei.

Leonard, prin mărturisirea sa, m-a învățat în acel moment respectul pentru lumea interioară a altei persoane.

Zgomotul unui tunet ne însoți cuvintele.

— Ați auzit? reluă el. Când eram copil, într-una dintre zilele pe care le petreceam aici, în singurătate, am găsit mijlocul de a socoti la ce distanță de mine se năștеau tunetele, deci la ce distanță de mine plouă. Cu ajutorul cărților, mereu multe, am înțeles că, după ce se vede fulgerul, e de ajuns să numeri secundele care îl separă de vuietul tunetului și să multiplici cu trei sute treizeci de metri, cu viteza sunetului, adică. Rezultatul corespunde mereu cu distanța exactă.

Natura ne primește cu brațele deschise ca noi să putem aprecia tăcerea, pacea, armonia, dar și opusul lor, natura e tot ce ne trebuie. Majoritatea dintre noi evită tăcerile și preferă să nu se gândească la sine, ancorându-și existența doar în activitatea haotică și confuză din oraș.

Tăceam și ascultam cuvintele lui Leonard.

Mi-ar fi plăcut să-i povestesc totul lui Michael, doar de dragul de a-i vedea uimirea când ar fi aflat cu câtă sensibilitate și verticalitate vorbea despre

lume unul dintre idolii săi profesionali, ba chiar omul cel mai detestat de compania pentru care lucra Michael.

L-am întrebat pe interlocutorul meu dacă-l știe pe un anume Attilio, deşi mă îndoiam, pentru că lucra la firma concurentă, având în vedere că era coleg cu Michael.

— Desigur! a răspuns el. Attilio mă cunoaște mai bine decât mulți alții, a început să lucreze ca asistent al meu acum vreo douăzeci de ani, a văzut nașterea, moartea și renașterea mea, apoi din nou moartea, până când l-am sfătuit să se îndepărteze de mine, aveam prea mult întuneric în mine, și el a decis să accepte avansurile care veneau dinspre Julius and Julius. Attilio e unul dintre oaspeții acestui munte splendid.

Am crezut că înțelesesem greșit ce spusese și am întrebat:

— Cum adică e unul dintre oaspeți? Cred că suntem foarte aproape de vârful muntelui și nu am văzut pe altcineva în afară de dumneavoastră…

Mă gândeam la biletul găsit cu puțin timp în urmă și a fost prima dată când i-am pus cuvintele la îndoială.

— În vârful muntelui? a întrebat el. Dar ai idee cât de imensă e această rezervație naturală?

Am încetat să mai vorbesc pentru a da spațiu zâmbetului său triumfător care lăsa să se vadă o pace interioară demnă de invidiat.

— Această căsuță se află la începutul versantului. Când eram doar un băiețandru am construit o primă căbănuță aici, de teamă că m-aș fi putut pierde. Mi-amintesc de parc-ar fi fost ieri cum aruncam boabe de orez prin pădure; căutam să las urme vizibile ale trecerii mele prin anumite locuri, ca să pot regăsi drumul spre oraș. Dacă doriți să continuați, veți vedea cu propriii ochi ce înseamnă să simți că natura respiră, că e mai presus de epoca în care trăim, de perioada istorică, de orice lucru pe care l-ați învățat.

Devenisem palid. Eram convins că văzusem deja o mare parte a colinei.

— Și cine ar fi oaspeții acestui loc?

— Ați putea întâlni diferite persoane, însă au toate ceva în comun. Cum de îl cunoașteți pe Attilio?

Nu eram pregătit pentru acea întrebare de o banalitate infantilă, și totuși era normal să-mi fie pusă.

— Realitatea e că doar am auzit despre el, am răspuns, lăsând pauze de câteva secunde între un cuvânt și altul.

Atunci el mi-a spus:

— Vă sfătuiesc să nu vă întrerupeți drumul. Cred că vă va face bine să aflați despre aceste locuri pure și necontaminate. Nu știu care e motivul prezenței dumneavoastră aici, dar sunt sigur că veți fi încântat să continuați.

Adevăratul motiv pentru care hotărâsem să continui să merg prin acele locuri e că voiam să înțeleg o dată pentru totdeauna de ce primeam acele mesaje. Dar acolo mă simțeam protejat de problemele pe care le lăsasem în oraș, inima mea bătea mai lent și-mi împingea liniștită sângele în corp, iar asta mă convinsese c-ar fi trebuit să continui drumul.

Am tras cu ochiul spre ferestruică și am văzut că ploaia dădea să se oprească.

Picăturile care până mai devreme provocaseră un zgomot asemănător unor pietre lovind acoperișul rigid al cabanei planau acum lent, ca și cum ar fi avut parașute microscopice care le-ar fi ajutat să atingă cu delicatețe lemnul căsuței, pentru a aluneca apoi pe pământul umed și peste locuitorii lui.

Leonard a deschis ușa și a ieșit. Joshua l-a urmat imediat și m-am temut un moment că ar vrea să stea cu el, uitând în grabă legătura atât de ciudată, dar din ce în ce mai strânsă dintre noi.

Câteva păsărele începuseră să se arate la balcoanele cuiburilor lor dintre ramuri și primele ciripituri au ajuns la timpanele mele ca și cum nu ar fi plouat niciodată.

M-am gândit să ies și eu și m-am întins imediat ce am închis ușa în spatele meu.

Un corb a zburat brusc atât de aproape de mine, încât am sărit ca ars și am întrebat:

— Cum de mi-a atins atât de firesc umărul? Nu se teme de mine?

Omul nu a răspuns.

— Vă salut, Christian! Sper să vă revăd curând!

S-a întoarse cu spatele și a pornit spre lumea pe care o definise drept haotică.

Nu mai ploua, singurele picături vizibile de apă erau cele care stăteau abandonate pe ramurile umede din jurul cabanei.

V

Nu dădeam crezare întru totul cuvintelor președintelui Golden Tower și mă întrebam dacă fusese într-adevăr sincer spunând că erau și alte persoane care frecventau acea rezervație naturală. Nu era nici un semn de civilizație, nici urmă de confort…

Frunzele umede care se mișcau datorită unui vânt blând, dar continuu îmi stimulau imaginația și amintirile. Mi se părea că mai fusesem acolo, exact în acel punct precis de pe glob despre care până mai ieri credeam că nu-l cunosc.

Îmi dădeam seama că mi se întâmpla ceva, mă schimbam, totul începuse deja odată cu întâlnirea cu domnul Carter: teoriile lui legate de posibilele mesaje pe care și le transmit oamenii deveniseră credibile imediat ce a semnat cecul și contractul pentru cumpărarea casei. De ce oare toate astea mi se păreau posibile doar când le puneam în legătură cu vânzarea pe care mi-o propusesem? De ce

începusem să cred că acel om putea fi de încredere? Și de ce îmi închipuisem că mă puteam relaxa odată ce-mi atinsesem obiectivul? De ce considerasem că cineva e demn de a fi ascultat doar dacă deținea ceva interesant pentru mine? Sau dacă putea să-mi dea ceva?

Siguranța cu care domnul Carter își expunea gândurile neobișnuite mina de la început acele certitudini fără de care nu concepeam c-aș fi putut duce la bun sfârșit o întâlnire de muncă atât de importantă.

Doar în acel moment am înțeles că perspectiva fatalistă asupra vieții pe care mi-o împărtășise texanul era deja în mine și-mi germina în minte precum semințele, chiar dacă inconștientul meu nu colabora deocamdată cu partea conștientă. Era ca și cum aș fi avut o flacără în inimă, foarte mică, dar aprinsă.

Liniștea și siguranța acelui om deveniseră credibile datorită semnării rapide a contractului de vânzare, mă simțisem de parcă aș fi cerut un autograf unei stele de la Hollywood.

Ulterior, descoperind că prietenul meu Michael avea un neașteptat interes față de anumite teorii filozofice pe care Attilio i le împărtășise, mi se confirmase existența acelei părți din mine pentru care nu aveam încă o definiție rațională, dar despre care știam că există.

Attilio era sigur că viața ar fi un parcurs ciclic și că, în final, omul ar descoperi că e un pion oarecare în voia sorții, și exact asta simțeam atunci: acel munte părea din ce în ce mai mult o etapă obligatorie a existenței mele.

Mi-am dat seama că era imposibil să ajung la o concluzie dacă aș fi luat-o pe scurtături, trebuia să parcurg tot traseul, să observ toate nuanțele, demonstrându-mi că reușesc să rămân mereu cu picioarele pe pământ.

În acea zi aveam impresia extraordinară că ieșeam dintr-un nor dens și umed care rămânea în

spatele meu. Niciodată nu mă mai simțisem așa, de parcă aș fi renăscut. În acel nor rămăsese „ego“-ul meu: simțeam că începusem un drum la capătul căruia urma să devin altceva decât eu, dar nu știam nici să dau un nume acestei transformări, nici să o descriu.

Până atunci trecusem prin orice cu teamă, cu nervi, cu furie, cu scepticism în cel mai bun caz; însă din acel moment eram sigur că eu doream schimbarea, că aveam în mine puterea de a mă schimba.

Îmi era clar că existau în mine două forțe distincte: una mă împingea spre realizarea unui Christian pe care-l doreau ceilalți, pe el îl cunoșteau, locuitorul haosului citadin, un om bogat care voia să se îmbogățească și mai mult și care-și petrecea zilele pe rețele sociale, la telefon sau trimițând e-mailuri; cealaltă forță reprezenta un Christian mai instinctiv, acela din prezentul viu, cel care tânjea după setea infantilă de a cunoaște răspunsurile la întrebările primordiale ale ființei umane.

Trebuia să încerc să învăț cât mai mult din nuanțele imperceptibile pe care mi le arătau culorile propriilor emoții, atât de variate în acea zi.

Până și Delfina, vecina mea, mi se păruse altfel: cu doar o zi înainte mă invitase să mă bucur de frumusețea naturii, deși ne aflam chiar în grădina mea.

Am înțeles că toate vicisitudinile din ziua precedentă nu făcuseră altceva decât să semene roadele pe care le culegeam în acel moment.

Tot ceea ce se întâmpla lăsa un semn de neșters nu pentru că, brusc, rațiunea mea devenise un vas gol care aștepta să fie umplut cu altceva, ci pentru că pricepeam că totul era deja în mine, nu mai lipsea decât o scânteie.

Am înțeles deodată că inima mea era ca un nou-născut lăsat fără hrană mulți ani și care, pentru a se face mare, avea nevoie ca eu să dau frâu liber

gândurilor din inconștient. Societatea în care eram scufundat nu permitea ca această scânteie să se aprindă, în timp ce întâlnirile din ultimele douăzeci și patru de ore erau adevărate opere de artă maieutică, capabile să trezească o sensibilitate profundă, deja prezentă în mine, dar încremenită.

Am priceput că acele fraze ciudate și mesajul pe care îl găsisem în interiorul mașinii îmi însoțiseră dorința de a căuta adevărul, aduceau o mică lumină, suficientă pentru a începe să-mi pun întrebări banale de altfel, dar îngropate în haosul care mă înconjura.

Personalitatea mea era mai vie decât oricând și voiam cu orice preț să-mi continui drumul; era ca și cum pentru prima oară din adâncul meu țâșnea la suprafață ceva ca o lavă nesfârșită, capabilă să mă ajute să ajung la cunoașterea de sine.

M-am hotărât să-l sun pe Michael și să-i spun despre întâlnirea mea cu Silos. Am căutat prin buzunare, dar nu mi-am găsit telefonul. Aveam cu mine doar portofelul.

Începeam din nou să mă enervez: abia cumpărasem acel telefon, era foarte scump și salvasem deja în el mai bine de cinci sute de numere…

Cât m-ar fi costat să cumpăr unul nou? Cât timp aș fi pierdut să găsesc iar toate numerele? Și mai ales cum aș fi putut să le regăsesc? Cu majoritatea dintre acele persoane nu vorbeam frecvent.

Acele sute de numere de telefon ale unor oameni pe care, probabil, nu îi suna niciodată mi se păreau indispensabile și mă îngrijoram, pentru că ar fi trebuit să cumpăr un telefon, care ar fi costat atât de puțin comparativ cu ceea ce câștigasem în ziua precedentă.

Am clătinat din cap, uimit de mine însumi.

De cât timp nu mă uitasem la telefon? Și, mai ales, de când nu mai simțisem nevoia să o fac? Trecuseră mai multe ore și rețelele de socializare nu mi se iviseră o dată în minte.

Era ca și cum rațiunea mea ar fi luat-o pe un alt drum, uitând de tot ceea ce era material, lucruri pe care, cu o zi înainte, aș fi sperat să le dețin. Și care e paradoxul situației? Că din ziua precedentă eram mai bogat.

M-am îngrijorat o clipă: mă găseam într-o pădure fascinantă și deasă, părea înțeleaptă de veche ce era, dar nu aveam un telefon și nici o legătură cu vreo ființă umană din oraș.

Dacă aș fi avut vreun accident, cu greu cineva m-ar fi găsit viu. Îl aveam alături pe Joshua, care depindea complet de mine; fără să-mi dau seama, devenisem ghidul lui, nu se îndepărta de mine mai mult de zece salturi.

Se comporta de parcă m-ar fi cunoscut dintotdeauna; și totuși nu reprezentam nimic pentru el, eram doar un om care-i dăduse un pic de lapte.

Părea că se distrează, dar era și reflexiv în același timp; nu mai văzusem privirea profundă pe care o au pisicile când privesc orizontul. Joshua nu se uita pur și simplu, el voia să observe și, înainte de a face orice, mi se părea că se gândește și analizează.

Teama de a rămâne atât de izolat, fără nici un contact, îmi părea întemeiată: însă mi-am amintit de cuvintele lui Esteban, un cunoscut care-mi povestise o experiență de-a lui.

Era o după-amiază foarte caldă de pe sfârșitul lui iunie, și el trecea cu motoreta printr-un oraș extrem de aglomerat. Mâncase mult la prânz: simțea fierbințeala soarelui prin casca lui neagră și lucioasă și, după câteva minute în traficul intens al orașului, Esteban a început să simtă că inima-i bate accelerat și neregulat. Era gata gata să leșine: vederea începuse să i se desprindă de tot ceea ce-l înconjura și se simțea din ce în ce mai slăbit și mai obosit.

Hotărâse să oprească imediat și să spună că se simte rău unui om care se plimba liniștit la mică

distanță de el: voia doar să fie dus la spital pentru a se liniști. Nu cerea altceva.

Panicat, a oprit pe marginea drumului, și-a scos casca, dar individul s-a prefăcut că nu-l vede și s-a îndepărtat de el, poate de teama unor probleme, având în vedere aspectul lui palid și răvășit.

Esteban a fost nevoit să străbată trei kilometri singur pentru a ajunge la spital și să se oprească la fiecare cinci sute de metri, ca să-și scoată casca și să respire, pentru a evita un atac de panică ce l-ar fi pus la pământ: nimeni nu s-a apropiat de el pentru a-l ajuta sau a-l întreba dacă se simte bine.

După ce a ajuns la spital a fost liniștit de către medici, și după câteva analize s-a întors acasă bine sănătos.

Amintindu-mi de acest eveniment m-am gândit că nu era cazul să mă tem prea mult de faptul că eram departe de lumea haotică din oraș: a fi în mijlocul oamenilor nu înseamnă neapărat și a fi în siguranță.

Prezența sau absența semenilor nu trebuia să condiționeze dorința mea de a merge mai departe, de a cunoaște, de a mă regăsi, voiam să înfrunt viața culegând fiecare clipă ca pe un dar al acelei zile ciudate.

O rază puternică de soare îmi intră în ochi și, scrutând orizontul, am văzut că un curcubeu splendid răsărise chiar deasupra mea.

Se însenina iar.

Simțeam nevoia să-mi reiau drumul, însoțit de cântecele pădurii și de un cer strălucitor, care fusese întunecat cu doar câteva minute în urmă.

În spatele căsuței începea o cărare îngustă, spinoasă și plină de flori. Tufele de trandafiri erau sărutate de razele soarelui și picurau, umede de ploaia care părea deja uitată.

Am început să merg și am trecut pe sub o boltă de flori și lăstari împletiți între ei; ai fi zis că e o poartă. Împletirea aceea, atât de complementară, a

diferitelor specii de arbuști era probabil un salut involuntar adresat vizitatorilor.

Am intrat pe cărare, suportând picăturile care aminteau de ploaia rapidă, îmi ajungeau pe haine și, odată intrate în contact cu acestea, se dilatau pe țesătura lor și pătrundeau până la piele. Auzeam zgomotul apei care intra în pământ și al micilor animale care locuiau în acel loc. Foșnetul frunzelor părea coloana sonoră a acelui cadru natural pe care, până în acea clipă anume, nu-l admirasem niciodată.

Cărarea părea fără de sfârșit.

Nu-i puteam vedea capătul din pricina tuturor lăstarilor înalți de câțiva metri, care se îmbrățișau deasupra capului meu.

Am mers grăbit câteva minute până când, aruncând o privire, am văzut că cerul continua să strălucească de un albastru cobalt și că drumul cotea brusc.

Cărarea parcă își schimba dintr-odată direcția.

Am încercat să privesc printre arbuști ca să înțeleg încotro mă îndrept și la ce înălțime mă aflu față de oraș.

Joshua m-a urmat și în această încercare fără sens.

În sfârșit, când am reușit să găsesc o deschidere printre plante, m-a cuprins amețeala: am simțit o furnicătură la ceafă, o picătură de sudoare cobora de-a lungul gâtului.

Nu-mi închipuisem că ajunsesem atât de sus: casele de dedesubt mi se păreau mici construcții și aveam impresia c-aș fi putut să le strâng între două degete.

Formele se suprapuneau, granițele dintre ele nu mai erau clare, planeta pe care o lăsasem dedesubt părea doar o amintire îndepărtată, fără logică, de parcă ochii mei ar fi suferit dintr-odată de un strabism bizar.

Orbitele nu se mai mișcau după cum comanda creierul, ci după cum dorea haosul. Ai fi zis că

ochii mei ar fi avut un magnet în centrul pupilelor și cineva ar fi început să legene în fața mea un cârlig mare de fier, atârnat de o undiță.

O astfel de senzație, atât de intensă, nu mai simțisem niciodată.

Am reușit să nu cad pentru că, din instinct, m-am dat înapoi, spre cărare.

Am înțeles atunci, în acea zi, ce înseamnă vertijul: crezusem la început, cu ignoranța celui care nu a suferit niciodată de așa ceva, că ar fi teama de a cădea, de a pierde controlul, dar mi-am schimbat părerea.

Poate că doream vertijul: să cad, să ajung jos, să pierd controlul.

Am înțeles că orice spaimă ascunde o dorință.

Și totul mi se părea mai clar.

— Joshua, unde mergi? am urlat deodată, din instinct.

Cu un salt, motanul se apropiase de acea deschidere dintre arbuști ca și cum ar fi vrut să înțeleagă ce anume mă făcuse să-mi pierd echilibrul.

— Vino-ncoace, vino aici, Joshua, o să cazi!

Deodată nu l-am mai văzut, de parcă verdele bogat al vegetației din jur îl înghițise.

— Joshuaaaa!

Mă simțeam orfan, îmi dădeam seama cât de tare mă atașasem de acel motan pe care, cu câteva ore mai devreme, nici măcar nu-l cunoșteam. Ochii mi s-au umezit și m-am apropiat încet, atent, de locul din care se vedea panorama care mă speriase mai devreme.

Eram sigur că nu-l voi mai vedea pe Joshua și mi se strângea inima.

Cum de iubeam acel motan? Christian din ultimii cincisprezece ani nu iubea pisicile. Ba chiar mă întrebasem adesea de ce erau iubite de atât de mulți oameni; mie mi se păreau timide și lipsite de afecțiune, ba chiar un pic viclene. Totuși, acum

eram disperat doar la gândul că-l pierdusem pe Joshua.

Târându-mă ca să nu alunec, am căutat să mă apropii de margine, sperând că-l voi revedea pe Joshua.

Am înlăturat cu forța vreascuri și lăstari, apoi m-am regăsit din nou în fața imensității cerului și a orașului microscopic de dedesubt. Joshua nu era pe nicăieri, și mi-am dat seama că totul era pierdut.

M-am gândit: „Oare s-o fi aruncat, crezând că ar putea zbura? Dar de ce?

Ce credea c-ar fi putut obține? De ce ar fi făcut-o?“

M-am tras înapoi, căutând un motiv să nu las totul baltă și să mă întorc acasă.

Apoi am auzit un mieunat.

M-am ridicat și, fără să-mi dau seama, priveam iarăși universul acela de jos, de data asta fără să mă tem de vertij. Aveam un scop; trebuia să hrănesc dragostea pe care o simțeam pentru acel motan, iar dorința de a-l găsi era mai puternică decât spaima de a cădea.

Joshua stătea întins în dreapta celui mai înalt punct, în singurul spațiu liber dintre arbuști.

Am început să râd și m-am emoționat, mă simțeam vulnerabil, dar era bine să intru în contact cu acea parte a mea cu care nu eram obișnuit.

— Ai fi putut să cazi, vino aici, te rog, de ce te-ai dus acolo? Voiai să te bucuri de priveliște?

Era periculos să stea acolo, știam că ar fi putut aluneca oricând și că problema încă nu se rezolvase.

Deodată am auzit o voce feminină în spatele meu.

M-am întors și am văzut o femeie slabă, cu ochi albaștri, părul negru, scurt și creț, îmbrăcată cu o tunică portocalie. Părea o călugăriță din toate punctele de vedere.

— Motanul meu a intrat prin desișul ăsta, aproape de prăpastie, i-am explicat. E foarte

periculos, ar putea să cadă, nu știu ce a avut, dar s-a lansat brusc în locul cel mai periculos de pe munte și nu se dă dus de acolo. Nu știu cum să-l conving.

Femeia nu a vorbit, mi-a făcut semn să stau deoparte și, cu multă naturalețe, a dat la o parte vegetația. A privit motanul timp de câteva minute și a zâmbit. S-a întors apoi, atentă să nu calce pe flori.

— Nu te îngrijora, se va întoarce curând. Ai idee cum de a ajuns acolo? m-a întrebat.

— Dacă nu cumva și-a pierdut mințile, probabil c-ar fi prima dată când o pisică smintită ajunge pe muntele ăsta.

— Ți-e teamă să te apropii de prăpastie așa, ca el?

Am încuviințat.

— Lui nu-i e, spuse.

— Mi-am dat seama!

— Cum de ți-e teamă?

— Cred că am înțeles un pic mai devreme, pentru prima oară. Poate că orice teamă ascunde o dorință.

Femeia a încuviințat cu delicatețe, avea o privire dulce, înțelegătoare și nu înceta să zâmbească; transmitea pace, bunătate și umanitate. Îmi plăcea să o privesc, și nu pentru frumusețea ei exterioară, ci pentru faptul că privirea ei putea îmbrățișa privirea interlocutorului, fără să aibă nevoie de cuvinte. Poate că mai înainte aș fi caracterizat-o drept o privire de femeie seducătoare, de o diplomație abilă, dar în acea zi simțeam că mă deschisesem unui limbaj mult mai bogat și nu aș fi putut să o judec în alt mod.

— Și eu cred că teama ar putea să ascundă o dorință. Oare motanul ar vrea să cadă?

Nu am răspuns, dar începeam să mă întreb cum de Joshua nu simte vertijul.

A continuat:

— Doar omului îi e specific impulsul de autodistrugere. Un om nu ar merge niciodată să se odihnească acolo. Pe tine te cuprinde vertijul când te gândești la cum stă el acolo, pentru că îți imaginezi că ar vrea să moară, dar animalele nu cunosc acest sentiment. Oamenii sunt obișnuiți cu autodistrugerea, pentru ei e normală, iar vertijul e doar una dintre formele pe care le ia, dar e foarte greu de îndepărtat, pentru că se manifestă dintotdeauna în ființa umană.

— Adică ne facem singuri rău și suntem conștienți de asta?

— Doar cine-și cunoaște lumea interioară se poate proteja. Impulsul spre autodistrugere se poate deghiza, nu ia doar chipul vertijului: una dintre cele mai obișnuite e iubirea toxică din relațiile disfuncționale.

— Cum poate o iubire să fie toxică?

— Pentru lumea exterioară, iubirea e un concept obiectiv, pur, necontaminat, dar în cea interioară e un simbol pe care-l căutăm și-l punem la încercare în fiecare zi, e un concept subiectiv care nu răspunde rațiunii; deci da, cine nu aprinde lumina interioară se poate arunca în brațele unei relații toxice și poate crede că simte iubire. Nu trebuie denigrat pentru asta.

— Deci cine se cunoaște bine nu are impulsuri de autodistrugere? Devine ca o pisică?

— Cine se cunoaște se acceptă, știe că în orice rău există și o lumină din care se poate naște binele, știe că nu există ceva pe lumea asta care să nu devină, măcar parțial, exact contrariul său. Cine se iubește pe sine îi iubește deja, fără să-și dea seama, și pe ceilalți.

— Unde se poate găsi iubirea?

Joshua se ivi cu o mișcare bruscă prin tufiș.

— În sfârșit, Joshua, te-ai întors…

A fugit spre mine, dornic să fie mângâiat, și eu m-am aplecat să-l iau în brațe pentru prima oară: părea că de abia aștepta acel moment și a început

să mă lingă și să toarcă, iar zgomotul se confunda cu cel făcut de greieri.

— Trebuie să mai răspund?! exclamă ea. Tot nu vezi? Acel motan te iubește cu cea mai râvnită formă de iubire din lume: cea necondiționată. Poți să fii frumos, urât, bogat, sărac, tânăr sau bătrân, el te iubește.

— Ne cunoaștem doar de două zile.

— Timpul pare lung atunci când ești sătul să suporți, când ești trist, trece lent atunci când aștepți, pare infinit când simți durere, trece prea repede când ești în întârziere și repede când ești fericit, nu-i așa? Timpul se măsoară prin sentimentele care te încearcă.

— Cunoști foarte bine pisicile…

— Cu mult timp în urmă, pe când încă trăiam în mijlocul oamenilor, am adoptat un motan foarte frumos. Era negru, cu blana lungă, plesnea de sănătate. Stătea în grădină, mă aștepta bucuros în fiecare seară, dorea să mă vadă întorcându-mă acasă cu mâinile pline de mângâieri. Într-o zi a văzut o pisică cu blana în mii de culori, care se plimba în jurul pajiștii. După un timp a fătat cinci pui negri, copii exacte ale motanului meu, dar, din păcate, pisica nu a supraviețuit. Din acea zi, motanul meu nu a mai fost același: devenise neliniștit, nu mă mai aștepta seara, aproape că nu mai mânca. Probabil că în capul său avea doar senzația divină – de ce am limita și am crede că animalele fac doar sex? – pe care o simțise alături de pisica aceea, dorea să o simtă din nou, dar nu reușea să înțeleagă că ea nu mai e. Din păcate, traversând deseori strada cu speranța de a o găsi, riscul de a fi călcat de o mașină era tot mai mare, și într-o seară l-am găsit fără viață. Fusese vinovat doar pentru că voise să-și împlinească dorința. Dorința de iubire? De a se simți satisfăcut din punct de vedere sexual cu aceeași pisică? Nimeni nu poate ști.

Și tocmai despre asta e vorba: omul e speriat deseori de iubire, se teme de ea de parcă ar fi o boală, pentru că nu reușește să iubească ceea ce vrea, ci doar ceea ce dorește. Voința e o caracteristică destul de sigură: egoul nostru află ceea ce vrem și încearcă să ne ajute în căutarea noastră. Rațiunea poate ajuta voința. Dacă unul dintre scopurile noastre nu poate fi atins, rațiunea, cu ajutorul timpului, netezește forța acelui „aș vrea să fiu“, „aș vrea să devin“, sau conștiința noastră ne poate ajuta să găsim scurtături sau drumuri similare pentru a ne atinge scopul. În schimb, dorința are rădăcini în mare parte necunoscute. E un impuls în fața căruia suntem neputincioși și, atunci când apare, egoul nostru și amorul propriu devin neputincioase. Dorința e însăși expresia eternului care ne pătrunde, iar eternul nu se poate aduna într-o clepsidră pentru a-l vedea cum se scurge, ca să măsurăm timpul. De aceea, dacă dorința e proiectată spre exterior, nu e decât o umbră, dacă e proiectată în interior, devine o căutare plină de aventuri a unor comori intime; transformându-se în flacără, poate ilumina, ajutându-ne să descoperim în fiecare zi câte un nou regat.

— Atunci de ce oamenii se tem atât de mult de iubire?

— Bună întrebare… Oamenii ar face orice, chiar orice, pentru a evita să-și vadă doar o secundă propriul suflet. Unii se complac în necunoașterea de sine, pentru că altfel ar strica strălucirea iluziilor.

Călugărița s-a îndepărtat în timp ce vorbea, de parcă ar fi fost chemată de ceva anume, fără ca eu să-mi dau seama despre ce ar fi fost vorba. M-am concentrat pe prezentul viu alături de Joshua. Simțeam, pentru prima oară cu adevărat, că acel motan era parte din mine.

VI

Am urcat puțin, sperând să găsesc un spațiu deschis de unde să pot vedea cerul și de unde aș fi putut admira orizontul fără să mă împungă lăstarii ghimpoși. Simțeam nevoia să-mi odihnesc ochii, să-i las să fie sărutați de infinit. Când ne imaginăm o pădure ne gândim imediat la un loc fără unghiuri, totul pare că se extinde până când mintea noastră o catalogheză drept „infinită“, apoi încetează să mai lucreze asupra imaginii percepute. În acel moment am înțeles că nu mai fusesem niciodată într-o astfel de pădure.

Aici cărările păreau că se răsucesc, dând impresia că se extind pe verticală mai degrabă decât pe orizontală; dar ceea ce m-a uimit cel mai mult era că peisajul se schimba metru după metru, kilometru după kilometru și, mai ales, la fiece curbă. Anumite zone păreau îngrijite de un grădinar, altele erau lăsate în paragină, și drumul devenea inaccesibil, obositor. Ceea ce nu lipsea niciodată era urma, mai mult sau mai puțin vizibilă, a unei cărări: mărturia unei vieți pe care o căutam, dovada că reușeam să mă conduc încă după o direcție logică ce rezistase meandrelor dese ale pădurii.

După ce am trecut de o nouă curbă am împietrit: un mare lup negru tocmai își astâmpăra foamea. Gâtul i se îngroșa la fiecare mușcătură, apoi revenea la starea naturală. Rupea din carcasa unui animal cu mișcări scurte, asasine și agresive.

A ridicat privirea și m-a fixat imediat ce ne-a auzit: nu reușeam să-mi îndrept ochii în altă parte, și asta îl enerva în mod vizibil, a ridicat coada și a început să mârâie din ce în ce mai amenințător.

Nu aveam nimic cu care să mă pot apăra de atacul lui, dar grija mea principală era Joshua: m-am întors și am văzut că se fofilase prin iarbă, ca să se ascundă pe acel povârniș abrupt de care mă temusem cu câteva minute mai devreme și pe care

aș fi vrut și eu acum să-l văd mai îndeaproape, conștient că orice pericol ascunde și o ancoră de salvare.

Ochii acelui mamifer se coloraseră într-un roșu murdar, și pupilele păreau mai aprinse, dar și mai încețoșate decât înainte; își coborî spinarea și coada de parcă ar fi vrut să se târască și făcu câțiva pași spre mine, aplecându-și capul și ciulind urechile.

Instinctul îmi spunea să fug, dar n-am făcut-o. Am decis să mă retrag încet, controlând animalul cu privirea.

Ne separau puțini pași.

Îmi dădea încredere faptul că-l știam pe Joshua la adăpost, pe muchia prăpastiei.

Eram hotărât să-l înfrunt, chiar dacă știam că nu am prea mulți sorți de izbândă, dar simțeam că ar fi fost mai demn să accept o înfrângere decât să mă ofer pe tavă, luând-o la sănătoasa.

M-am oprit și m-am aplecat puțin spre lup.

Atunci am auzit un fluierat asurzitor, care ne-a făcut pe amândoi să tresărim: fiara s-a întors imediat, și coada i s-a ridicat din nou.

Un bărbat îmbrăcat în verde se apropia de noi cu pas lent.

— Hei! a exclamat cu voce sigură.

Acea expresie scurtă și fulgerătoare a fost însoțită de alte cuvinte într-o limbă pe care nu o cunoșteam. Față de prima exclamație, rigidă și severă, mi s-a părut că discursul ulterior a devenit din ce în ce mai liniștitor și calm.

Era ca și cum acea persoană ar fi dialogat cu animalul furios, dornic să mă sfâșie.

Omul s-a așezat apoi pe pământ și a continuat să vorbească, dar din ce în ce mai calm și mai umil, fără să se uite deloc în ochii animalului.

Lupul a continuat să se apropie încet de el, cu ochii în pământ.

Eram îngrijorat pentru acel individ și am urlat:

— Atenție, era să mă sfâșie!

Eram foarte agitat, dar nu știam cum aș fi putut fi util, fie și numai pentru că intențiile celor doi erau un mare mister pentru mine.

Lupul continua să se apropie de el, dar nu reușeam să văd privirea animalului, ca să înțeleg ce avea de gând.

Puteam să observ doar blana lupului, zburlită și neagră ca pana corbului și chipul zâmbitor și liniștit al omului.

Eram convins că e un nebun sinucigaș și nimeni n-ar fi putut să-mi schimbe ideea ușor.

Acel individ ciudat a încetat deodată să vorbească și, cu un calm care domina orice altă emoție, a întins mâna dreaptă. Parcă ar fi vrut ca prin acel gest să transmită liniștea sa interioară.

Lupul s-a oprit și și-a îndreptat urechile pe care, de la distanța unde mă aflam, le vedeam cum se ițesc precum niște antene pe fondul verde din jur.

Cei doi s-au studiat intens până când omul a întins și cealaltă mână, cea mai apropiată de animal, desfăcându-și astfel brațele.

Cea mai de temut creatură a pădurii băgă coada între picioare: a observat o clipă situația, și-a răsucit botul pentru a verifica dacă prezența mea în spatele lui ar fi putut să-l mai deranjeze, și apoi a dispărut printre pomi cu un zvâcnet brusc.

Am respirat adânc și am îngenuncheat pe frunzișul de pe pământ, apoi mi-am băgat fața în iarba udă, mulțumit.

— Te-ai speriat? am auzit.

M-am ridicat în picioare din nou. Bărbatul se ridicase și el și-și aranja haina, încercând să netezească țesătura boțită.

Era îmbrăcat în verde închis din cap până-n picioare: de la pălăria deformată la fularul elegant legat la gât, la geaca impermeabilă și pantalonii lungi și largi care-i acopereau cizmele.

— Nu credeam că vorbești limba mea! am exclamat cu intenția de a micșora tensiunea pe care-ai fi putut-o tăia cu cuțitul.

— Cunosc multe limbi…

Era o urmă de insolență în el și-mi dădeam seama că aveam de-a face cu un tip retras și nu prea vorbăreț.

A privit în jurul lui și m-a întrebat:

— Ce faci pe aici?

— Am ajuns din întâmplare, am mărturisit.

Cu un zâmbet ironic, scoase din buzunarul de la geacă o scobitoare și o băgă în gură, rotind-o apoi cu limba.

— Nicăieri nu se ajunge din întâmplare…

Am zâmbit și eu.

— Mulțumesc pentru că ai gonit animalul!

— Gonit este verbul cel mai greșit care s-ar putea utiliza! mi-a reproșat.

Nu mi-aș permite niciodată să gonesc un animal din adăpostul lui secular.

Lupul a fost cel căruia i-a fost teamă să se apropie de un om ca mine și a decis să fugă în desișul pădurii. De regulă, animalele sălbatice îi simt pe oamenii care vor să-i învingă, să le jupoaie blana ca s-o vândă și, în cea mai bună ipoteză, ca să-i mănânce. Sunt obișnuite de secole să vadă arme îndreptate spre ele, pentru a le transforma în trofee sportive. În definitiv, asta face omul și încă mult mai mult de atât. După ce le ucid, despăduresc locul și construiesc case și blocuri care rămân deseori neterminate, căci oamenii vor fi încasat deja suficienți bani.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Lupul reprezintă o prejudecată de-a noastră. Te-ai întrebat vreodată de ce poveștile de speriat copiii vorbesc despre lupi? O fi într-adevăr asasinul cel mai crud din pădure? Lupul e cea mai reușită proiecție a omului în lumea animalelor, dar în povești caracteristicile lui se confundă atât de bine cu cele umane, încât nu se mai înțelege cine e personajul principal. Un lup, sau un om travestit în lup, mergând pe cărările pădurii?

— Ai dreptate, am spus, întrerupându-i raționamentul. Dar acel lup mă luase la ochi, voia să facă din mine o gustare doar pentru că intrasem pe teritoriul lui.

— Habar nu ai care e motivul pentru care voia să te atace, a continuat el.

Să presupunem că eu te însoțesc în fața unei curți unde sunt închiși o sută de lupi. Odată ajunși la intrare, îți spun că nouăzeci și nouă dintre ei sunt bestii feroce, așa cum ai învățat și din experiența umană seculară, în timp ce un singur animal e docil, n-ar mușca niciodată un om, nici măcar în gând. Ți-l arăt în acea haită în care toate animalele seamănă între ele. După câteva zile, animalele fug în pădure, și tu, fără să te poți sustrage, trebuie să mergi în pădure. Iei cu tine o pușcă, pentru că ai putea da peste lupii evadați și, într-adevăr, în scurt timp, te întâlnești față în față cu unul dintre ei. Timp de o fracțiune de secundă rămâneți nemișcați, apoi trebuie să iei o decizie: să nu tragi, sperând că ai întâlnit singurul animal binevoitor, sau să iei arma în mână, gândindu-te la ceilalți nouăzeci și nouă?

Sunt sigur că instinctul tău de supraviețuire te-ar obliga să-l împuști. Nu te-ar ajuta cu nimic faptul că cel mai docil animal ți-a fost arătat, pentru că, atunci când teama devina protagonista, instinctul decide ce ai de făcut, e împins de experiența pe care rațiunea o cataloghează drept plauzibilă. Tu ai trage cu pușca, ai ucide acel lup, chiar dacă ar fi unicul exemplar binevoitor.

Sfârși pilda și mă fixă cu ochii lui negri, așteptând să spun ceva.

— Îmi cer scuze, dar nu înțeleg: eu nu aveam cu mine nici o pușcă, și nici el nu era un lup evadat…

— Schimbă datele situației, explică el. Să presupunem că omul cu pușca din exemplul meu corespunde lupului, și deci se află în avantaj față de tine.

Tu ești singurul exemplar bun dintr-o sută de oameni pe care lupul îi cunoaște. Aflându-se față în față cu tine în pădure, animalul te-ar ataca așa cum tu, în locul lui, l-ai împușca. Și totul pentru un singur motiv: teama care cuprinde mușchii, arma cea mai periculoasă a secolului nostru. Poți obține orice de la oameni, dacă știi cum să le induci teama.

Omul, de-a lungul secolelor, a constrâns animalele să-l urască, și reacția în lanț care a urmat a fost că tot oamenii și-au permis să folosească voracitatea lupului ca justificare și legitimare a uciderii sale chiar, inclusiv pentru propriul amuzament. Exact cum gândeai și tu. Nu poți constrânge pe cineva să te urască, și apoi să-l învinovățești că o face. Ar fi greu ca un lup, mai ales dacă e speriat, să recunoască singurul exemplar uman bun din o sută care l-au privit cu teamă, cu furie sau care au considerat că uciderea le-ar oferi un moment de distracție.

— Dar tu trăiești aici? Ești aici pentru a proteja animalele?

Omul izbucni într-un râs zgomotos.

— Dacă trăiesc aici? Am o familie, un serviciu, locul ăsta e doar un refugiu secret unde vin pentru a mă curăța de tot ceea ce sunt nevoit să suport în oraș, lucruri pe care nu reușesc să le accept complet.

Privirea lui se liniști și continuă:

— Nu sunt cu totul integrat în lume. Încă dinainte de a afla despre acest loc simțeam în mine ceva diferit, ca și cum respirația cerului m-ar fi atras să privesc stelele și animalele altfel decât ceilalți oameni. Îți imaginezi cum ar fi să povestesc la serviciu despre ce cred eu cu privire la animale? Ar zice că sunt nebun, nu-i așa? Cine are curaj să povestească așa ceva în ziua de azi?

Acum câteva zile am aflat o știre care m-a întristat foarte mult. Un măgar l-a ucis cu copitele pe prietenul stăpânului său, și din cauza asta a fost

suprimat: animalul este cel învinovățit; conform opiniei generale, el nu are nici măcar dreptul de a gândi. E comod să ne refugiem în convingerea că animalele acționează doar din instinct, că nu au rațiune, și nici sentimente. Să observăm, de pildă, comportamentul unui om și al unui animal care dorm.

Dacă apropiem mâna unuia și labele celuilalt de un foc aprins, când își dau seama că se pot arde, din instinct se vor ridica imediat și vor retrage membrul care era în pericol. În ambele cazuri primează instinctul de supraviețuire.

Toate ființele sunt constrânse să se hrănească și să doarmă dacă vor să trăiască. Oamenii comunică între ei, dar și animalele; anumite specii stabilesc o ierarhie și se încred în conducătorul grupului pentru a migra și a căuta hrana. Toți oamenii plâng și se bucură, dar și animalele o fac. Omul apare pe lume fără să știe din ce motiv. Știe că va muri, dar nu reușește să înțeleagă de ce. Nu știm dacă animalele au cunoștințe mai bogate decât omul în ceea ce privește existența lor pe pământ, dar ceea ce putem constata e că nu putem să ne credem stăpânii unei lumi, nu ne putem înstăpâni, când nu suntem altceva decât pietricelele aruncate în mare; conștientizarea acestui lucru ne face să fim ființele cele mai nefericite.

Animalele, așa tăcute cum sunt, iubesc și respectă viața și nu distrug ceea ce nu le aparține. Sunt maltratate pentru că nu inventează tehnologii noi? La ce le-ar folosi? Pentru intra într-un conflict de interese cu omul? Acel măgar care l-a ucis pe prietenul stăpânului său probabil a fost maltratat și lovit ani la rând de cel care-l găzduia în grajdul său. Poate că se extenuase muncind și primise în schimb obișnuitele lovituri, până când a venit ziua în care a văzut pentru prima oară o mână apropiindu-se de el, ca să-l mângâie. Era sătul să trăiască pentru a fi umilit și, în loc să se lase atins de mângâierea uneia dintre acele creaturi care-i

distruseseră existența, a preferat să se apere cu ultimele forțe și să se răzbune pentru că, fără nici un drept, oamenii îl înrobiseră.

Animalele înțeleg lucruri pe care noi nu le știm, pe care nu le putem explica în cuvinte, de aceea, dacă vrei ca existența ta să fie mai vie, observă-le, vei învăța privindu-le! Și, dacă într-o zi vei vedea că o pisică a luat-o la sănătoasa după ce te-a privit cu atenție în ochi, înseamnă că e momentul să te oprești și să te întrebi cine ești cu adevărat.

M-a impresionat nu atât discursul bărbatului, cât încărcătura emoțională pe care mi-o transmitea.

Avea dreptate.

Și-a scos scobitoarea dintre dinți, a rupt-o și a băgat-o în buzunarul de la pantaloni. Rapid, a scos o alta și a strâns-o între buze.

L-am întrebat pe un ton liniștit, calm:

— Pot să aflu cum te numești?

El a ridicat ochii spre cer ca și cum ar fi fost deranjat de întrebare și, timp de câteva clipe, s-a abținut să vorbească.

Aveam impresia clară că nu voia să-și dezvăluie identitatea și că încerca să dea un răspuns întrebării mele impertinente.

În momentul în care m-am decis să-mi văd de drum, pentru că-i înțelesesem intențiile, a spus:

— Îmi poți spune Guido. Numele acesta derivă din celticul *wudu* și înseamnă pădure, aș vrea să-ți amintești de întâlnirea noastră de parcă ar fi fost întâlnirea cu însăși natura pădurii, pentru că aici eu mă simt parte din ea.

L-am fixat cu privirea pe Guido și vedeam inclusiv un minunat trandafir ciclam în spatele lui. M-am decis să-l întreb dacă acele haine de o singură culoare aveau vreo semnificație deosebită.

— Când vin aici nu simt nici o diferență între nevoile și necesitățile mele și cele ale animalelor și ale plantelor care-mi sunt tovarăși de drum. Vreau să mă confund cu natura și să trăiesc ca și cum locuitorii pădurii ar fi frații mei. Mă face să mă

simt bine, aici găsesc mulțumirea și pacea inimii pe care nu le-am aflat niciodată în oraș, nici măcar din întâmplare. Stresul și neliniștea mi-au dominat mereu viața. Dar despre senzațiile mele nu pot vorbi nimănui din afara acestui loc, pe de o parte, mă rușinez, pe de altă parte, mă tem să fiu etichetat drept „unul din ăia“, adică un individ care nu e adaptat vieții sociale.

— Locul acesta e un secret pentru tine, Guido, dar nu-ți face rău să-l păstrezi? N-ar fi mai bine să te eliberezi de greutatea lui?

— Îmi face bine, îmi protejez astfel individualitatea și nu o murdăresc cu cea a mulțimii. Am nevoie de acest secret ca de pâine; dacă l-aș scoate la iveală, ar trebui să inventez altul și cine știe unde ar putea să mă ducă marea neliniștită pe care-o am în interior. În comuna primitivă, legătura dintre oameni era formată din secretele care se transmiteau dinspre cei bătrâni spre cei tineri. Crezi, în sufletul tău, că ești diferit de un om primitiv? Toți avem o mare agitată în noi, inclusiv tu, obișnuiește-te cu gândul, ba chiar fă-o repede, nu-ți strica viața! Și nu te teme de singurătate, cu cât vei crește mai mult din punct de vedere spiritual, cu atât va fi mai dificil să comunici cu ceilalți: pacea ta interioară va fi dialogul preferat și toate temerile celor din jur, toate preocupările care nu-i lasă să doarmă, ți se vor părea insulte aduse devenirii tale. Dar nu-i judeca, altfel te-ai întoarce de unde ai plecat pe drumul tău interior, totul este relativ în funcție de greutatea pe care fiecare dintre noi o dă imaginilor la care se gândește.

Guido și-a scos din nou scobitoarea pe care-o ținuse câteva minute între buze, a rupt-o și pe ea ca și pe cea de dinainte și i-a oferit același destin, băgând-o în buzunar. A exclamat:

— Bine, acum trebuie să-mi iau la revedere.

Un zgomot puternic care se auzi dinspre desiș m-a făcut să tresar și să mă întorc din instinct. Era

ca și cum cineva din spatele meu aruncase o piatră mare printre lăstarii uscați dintre arbori.

M-am uitat cu atenție printre copaci, dar nu am văzut nimic deosebit. Am decis să nu dau prea mare importanță acelui zgomot și, după câteva secunde, mi-am întors privirea spre Guido:

— Mi-a făcut plăcere…

Dar nu am reușit să termin fraza pentru că mi-am dat seama că din el rămăsese doar acel trandafir minunat.

Guido nu mai era.

M-am căutat prin buzunare înainte de a continua drumul. Voiam să recitesc ultimul bilet pe care-l primisem și să văd dacă nu cumva ascundea vreun indiciu despre autor sau dacă puteam înțelege altfel mesajul.

Am recitit textul și l-am înțeles ca pe o invitație de a ajunge în vârf: era ca și cum cineva dorea să mă întâlnească într-un punct stabilit, pe vârful muntelui pe care urcam.

Știam că e foarte periculos, dar voiam să încerc. Joshua a sosit imediat ce l-am chemat; era ascultător și părea că are încredere oarbă în mine și în cuvintele mele.

Am continuat să mergem împreună.

Mă simțeam consternat de cuvintele lui Guido și de relația lui cu animalele, dar în același timp aveam un chef de viață mai intens ca niciodată.

Aveam un scop care mă absorbea și mă hrănea.

Am mai mers câțiva metri, continuând urcușul: pe acea cărare strâmtă, ochii mei se bucurau de nenumărate culori pe care nu le mai apreciasem niciodată.

Mă găseam într-un punct în care cărarea o lua întruna în zigzag și era imposibil să întrezăresc ceva mai departe de câțiva pași. Probabil că acele curbe dese ajutaseră pe cineva să lase neobservat un alt bilet pe jos.

Am luat-o la fugă înainte fără să ridic hârtia, sperând să-l văd pe autorul acestei glume ce deja

devenise autorul unei întreceri sau al unei misiuni. Însă domneau doar pacea și liniștea în acel loc.

M-am întors și m-am îndreptat spre cuvintele scrise care murdăreau albul foii de hârtie.

Prospețimea emoțiilor tale
curge în venele mele
ca o limfă transparentă,
hrănită de bătăile inimii mele
sau ale naturii.
Cât ești de frumoasă
și câtă pace tăinuiești.

După lectura acestui ultim mesaj m-am convins că nu trebuia să mă tem: persoana misterioasă care mă persecuta voia, de fapt, ca eu să înțeleg ceva.

Dar de ce voia asta cu orice preț rămânea o întrebare fără răspuns.

Am urlat cu putere:

— E cineva acolo?

Nu am primit nici un răspuns.

Singura reacție pe care am observat-o a fost că un stol de corbi, speriați de sunetul puternic, au abandonat arborele de deasupra capului meu și au zburat spre vârful unei zade din partea opusă.

Nu mai văzusem niciodată atâtea păsări din specia asta zburând împreună de teamă: deseori auzisem că li se atribuie corbilor capacități metafizice, dar în acel moment aveam proba că spaima fusese mai puternică decât instinctul, deci că nu au nimic în plus față de alte creaturi.

Mi se întâmplase și mie să mă las dus de nas de acea superstiție umană și să blestem croncănitul strident și apropiat al vreunui corb sau faptul că vreo pisică neagră trecea exact prin fața mașinii mele.

În locul în care mă aflam înțelegeam cât de lipsite de sens fuseseră acele superstiții.

Penele negre și lucioase ale păsărilor străluceau și reflectau lumina curată a soarelui, aripile lor aruncau sclipiri violete precum cele ale diamantelor.

Am pus deoparte și ultimul bilet și am continuat să înaintez pe cărare, urmând curbele nesfârșite care păreau să-mi schimbe din când în când direcția pașilor.

Nu reușeam să măsor altitudinea la care mă găseam, dar eram convins că deja mă apropiam de vârf.

După ce am trecut de o altă curbă, am auzit un foșnet ușor, de parcă în apropiere ar fi fost un izvor. Ne separa un nod gros de lăstari care împiedicau trecerea.

Am luat un băț cu care să-mi croiesc drum prin acel ghem de ghimpi. Nu a fost deloc simplu, dar am reușit să deschid o gaură printre ramuri, și apoi să mă târăsc pe iarbă, peste margarete. Joshua mă urmă cu aceeași curiozitate și grabă.

Foșnetul pe care de abia îl auzisem mai devreme devenise clar și puternic.

M-am ridicat în genunchi și am observat un alt peisaj, nou și maiestos.

VII

La doar câțiva pași de mine, reflectând lumina soarelui, sclipea apa unui pârâu.

Mă simțeam lipsit de forțe, unde mai pui că-mi era și sete de câtva timp, dar acel loc liniștit m-a încărcat rapid: mi-am scufundat fața în apă și am băut cu poftă, apoi mi-am scuturat părul în timp ce Joshua, care începuse timid să-și umezească limba, a început și el să bea de zor.

Nu-mi dădeam seama ce anume căpăta prioritate în mine, dar mă simțeam liniștit și convins că sunt în locul potrivit, la momentul potrivit.

Mi se părea că tot ceea ce mă înconjura avea un sens și un loc al său precis, percepeam ca o aură în jurul oricărei forme, poate ceva mistic. Totul mă făcea să mă simt bine, cum nu mă mai simțisem niciodată.

De câte ori nu mă întrebasem ce sens avem!

Există un scop al vieții? Mă comport cum ar trebui ca să-l pot împlini? Dar ulterior, cumpănind răspunsurile, mi se părea o pierdere de timp; preferam să muncesc, să acumulez bani, să ofer like-uri și zâmbete aprobatoare pe rețele sociale.

M-am așezat pe o stâncă pe care ar fi putut sta trei persoane de talia mea: de acolo vedeam patru pui de păsărele cărora mama lor le dădea de mâncare din cioc. Imaginea mă emoționa. Mi-am scos tricoul, mi-am dat jos pantofii și mi-am descheiat nasturii de la pantaloni ca să mă simt mai confortabil.

Am pus hainele încet pe pământ și am intrat lent cu picioarele în apa rece, care mă înviora în după-amiază caldă de vară.

Era cât pe ce să fac o greșeală pe care nu mi-aș fi iertat-o: să ud ceasul care nu era subacvatic, ar fi fost o adevărată dramă să-l stric sau să-i blochez acele, aș fi fost devastat. De fiecare dată când ascultam ticăitul său ușor care despărțea secundele simțeam că alături de mine e tata. Încă din ziua în care mama mi l-a dat mă simțisem mai puțin singur, ca și cum acel obiect m-ar fi îmbrățișat. Deseori visam că tata mă ține de mână, mai exact de încheietura mâinii stângi; îmi imaginam chipul și privirea lui, deși nu aveam în minte o imagine precisă, cu toate că mama îmi arătase câteva fotografii.

Știam că, până în ziua în care a plecat la război, iubise acel obiect în aparență atât de mecanic și lipsit de viață, iar gândul umplea măcar parțial golul pe care mi-l lăsase, pentru că nu reușisem să-l cunosc. Mi-a revenit în minte fraza pe care el i-o spusese mamei chiar înainte de a pleca: „Dă acest ceas fiului nostru… În cazul în care nu mă voi întoarce…“

Deseori mi s-a părut că aș fi fost martor la această scenă, deși nu mă născusem încă.

Lacrimile îmi umeziseră ochii și ajungeau acum la buze, dar nu eram trist: mă cuprinsese o melancolie dulce, care se dorea ascultată, voia să fie văzută și acceptată ca o parte de lumină a personalității mele. Mi-am dat seama că acea melancolie inexplicabilă nu e o umbră, ci reprezintă căutarea iubirii, e o legătură cu sensibilitatea și energia lumii: trebuia doar să găsesc curajul de a-mi continua drumul, lăsându-mă condus de frumusețe.

Joshua și-a dat seama că treceam printr-un moment special, a început să miaune și s-a apropiat de mine cu salturi mici, m-a atins cu lăbuțele și căuta să mă invite la joacă, prefăcându-se că vrea să scape.

— Vino-ncoace, frumosule! i-am spus eu.

L-am mângâiat cu putere și el, ținându-mi încheietura între lăbuțe, m-a făcut să simt vârful unui canin ascuțit, invitându-mă să fiu mai drăguţ cu el.

Am încercat să nu mă mai gândesc la acele amintiri, am ieșit din apa limpede și am pus ceasul alături de haine, apoi am intrat din nou în apa care mi-a ridicat imediat moralul.

Nu aveam un motiv rațional care ar fi putut justifica dorința mea de a face baie, singura certitudine era că voiam să fiu parte integrantă din acel loc care-mi transmitea o pace fără de margini. O lege necunoscută a atracției mă făcea să vorbesc cu trupul meu înainte de a o face cu cuvintele.

La început, o undă de frig mi-a cuprins mușchii, și pielea mea a căutat să se apere, devenind parcă rigidă: era foarte cald în acea după-amiază, dar dinții îmi clănțăneau.

După ce am intrat complet în apă și am început să mă mișc, senzațiile s-au schimbat: mi-era bine, mă simțeam protejat de pacea pe care până de curând aș fi putut doar să mi-o imaginez; acum făcea parte din mine.

În ultimele două zile inima mea devenise un clopoțel de alarmă gata să-mi amintească mereu cât eram de agitat; însă, înmuind nesiguranțele și temerile mele în acel suc curat de viață, mi se părea că duc o existență paralelă celei precedente, dar mult mai mulțumitoare. O altă viață în aceeași viață. Începută de curând.

Dacă aș fi fost sigur că urma să-i vând acea casă domnului Carter, aș fi sărbătorit succesul cine știe câte zile în șir. Dar acum, deși aveam semnătura cumpărătorului și certitudinea că am atins nivelul economic dorit, înțelegeam că nimic din toate acestea nu mă mulțumea atât de mult cât emoțiile pe care le simțeam pentru că mă scăldam în apa aceea atât de albastră și de necontaminată, încât aș fi putut să și beau fără să mă tem de vreo intoxicație.

Înțelegeam că viața monotonă citadină fusese construită special pentru a bloca semnificația profundă a existenței și pentru a stinge, înainte de a se naște, orice dorință de a te lăsa condus de emoțiile simple, profunde și durabile. În acel loc nu aveam nimic, dar mă simțeam atât de complet!

Complet și conștient de simțurile mele, fiecare senzație era amplificată de orice sunet sau vibrație, de mișcarea unei plante, de flori și de apă. Emoțiile mele transformau în ceva interior tot ceea ce ochii mei vedeau în afara mea; totul era conectat, simțeam pacea apei și a cerului, nu mai exista acel „eu“, ci doar un mare „noi“. Dacă oamenii din furnicarul citadin ar putea percepe această senzație de totalitate, atunci ar dispărea și dorința lor de a-i judeca pe alții sau chiar pe ei înșiși.

Într-adevăr, majoritatea persoanelor cred că se află în posesia adevărului și că pot stabili ce anume este bine și ce anume este rău. Deseori, părinții simt că au dreptul să-și oblige fiii să ia decizii dorite de ei, substituindu-se lor în alegerile

pentru viitor. Nu e normal să credem că am putea trăi și viața unui fiu, a unui prieten sau a unei soții.

Sfaturile pot ajuta, impunerile nu.

Nimeni dintre noi nu e Dumnezeu, toți ne putem considera doar purtători de experiență, fiind totuși atenți să nu o mănăm cu prejudecăți personale.

Probabil că vorbele lui Attilio despre libertate au trezit în mine, în acel pârâu, rădăcina capabilă să înmugurească în mintea mea.

Îmi imaginam deseori că aș putea avea atât de mulți bani, încât mi-aș fi putut cumpăra orice sau că aș fi putut avea cea mai frumoasă mansardă din oraș, dar nu-mi imaginasem niciodată că aș putea să mă simt atât de bine gol, într-un pârâu.

Eram convins de un lucru: pentru mine începuse o nouă viață, poate că singura care merita într-adevăr să fie trăita. Mă simțeam mai lucid, puritatea apei mă ajuta să-mi clarific gândurile.

Mi-am băgat capul de câteva ori la fund și l-am ridicat, simțindu-mă ușor și liber; înotând în acel loc, reușeam să mă eliberez de toată tensiunea. În fața ochilor era o zonă cu pini, acele lor se legănau în șoaptele vântului, iar un arbust de ienupăr, cu fructele de un negru-albăstrui, părea un tablou în fața căruia nu puteai decât să rămâi mut de uimire.

Cerul era extrem de senin, și din ploaia de vară nu mai rămăsese nici o urmă.

M-am decis să mă întorc la piatra unde-mi lăsasem hainele; aveam senzația că mă îndepărtasem prea mult, prins de euforia pe care acel loc mi-o dăruise.

Când am ajuns acolo, am avut surpriza să găsesc un tânăr care stătea liniștit pe iarbă și părea că nu-mi observă prezența.

Avea părul lung, de un castaniu strălucitor, liniile feței bine definite, ochii foarte deschiși la culoare, dinapoia unor ochelari de vedere cu rame albastre, nasul acvilin, gura roșie și bine desenată. Barba nu era îngrijită și avea aceeași culoare ca și părul. Purta un tricou roșu cu mâneci scurte,

suflecate, de parc-ar fi fost un maieu, și o pereche de pantaloni albaștri care acopereau o parte din tenișii albi.

Ținea un carnet pe genunchi și-n mână avea un pix pe care îl tot închidea și deschidea pe o foaie.

Era zvelt, sau cel puțin așa mi se părea la prima vedere, din locul de unde îl priveam. Părea că așteaptă pe cineva, sau pur și simplu era în căutarea inspirației pentru a murdări cu cerneală acea pagină.

Se uita cu admirație la Joshua, care era ocupat să observe fiecare peștișor ce se ivea în apă, întinzând fără succes de fiecare dată lăbuța spre pârâu. Motanul părea indiferent la acel om așezat la câțiva pași de el.

Mi-am dres vocea ca să-i dau posibilitatea tipului să-și dea seama de prezența mea, dar el nu-și schimbă cu nimic comportamentul, continuând să fixeze cu privirea foaia și să se joace cu pixul negru.

M-am apropiat de piatră. Eram complet gol, dar nu mă simțeam deloc rușinat. Dimpotrivă, mi se părea că pudoarea rămăsese în orașul haotic de la poalele muntelui.

Am căutat să mă usuc cât mai bine cu tricoul și mi-am tras chiloții.

Tipul de lângă mine rămânea nemișcat, cu aceeași privire fixă pe foaia de hârtie.

Dădeam să mă apropii, când el întrerupse tăcerea:

— Bună ziua!

În acel moment m-am gândit că el ar putea fi autorul mesajelor și al frazelor care mă chinuiau de ore bune: în definitiv, avea cu el un pix și o foaie de hârtie. Și nu părea deloc uimit să mă vadă acolo.

— Bună ziua! am răspuns, neîncrezător. Ce anume v-a adus aici?

— Din ce motiv sunt aici?! a zis el, aproape jignit.

A lăsat jos pixul și și-a ridicat ochii albaștri spre mine.

— Crezi că e nevoie de permis special pentru a sta în acest loc? Vrei ca și această minune să devină victimă a legilor umane?

Eu am continuat:

— Voiam să spun aici, adică atât de aproape de hainele mele?

Omul a pus carnetul jos, apoi a răspuns, suspinând:

— Din zori mă tot plimb pe acest munte splendid și faptul că am întrezărit o posibilă prezență umană m-a făcut să-mi vină chef să schimbăm două vorbe. E de ajuns?

Voia să-mi șteargă îndoielile cu acea exclamație, dar simțeam că putea fi persoana pe care o căutam.

— Ai văzut vreodată răsăritul din locul ăsta? a întrebat.

— Nu, e prima oară când vin aici, și când am ajuns era deja lumină, am răspuns sec.

— Simți că renaști când vezi soarele cum își răsfiră primele raze și atinge toate aceste creaturi. Nu credeam că ar fi posibil să vibrez atât de puternic în fața naturii înainte de această experiență, dar acum nu cred că aș putea să mă lipsesc de astfel de emoții.

Am crezut mereu, ca multe alte persoane, că străduania și rațiunea pe care le implicam în studiu ar fi mai importante decât sentimentul abstract pe care cineva îl poate avea lăsându-se, pur și simplu, învăluit de razele soarelui, dar mă înșelasem. Mi-amintesc că într-o zi cineva mi-a povestit despre existența acestui loc necontaminat și despre libertatea pe care spiritul o resimte aici.

Mda, nu credeam o iotă din ceea ce spunea.

Eram sigur că voia să-mi distragă atenția și-mi pierdeam zilele în studiu, căutând răspunsuri la întrebările existențiale, dar lovindu-mă mereu de alte și alte întrebări. Încercam să înțeleg de ce nu reușesc să exprim mai bine ceea ce imprimasem în

mintea mea de-a lungul acelor zile lungi. Când eram la liceu, părinții mei îmi reproșau efortul economic pe care îl făceau pentru a-mi permite să studiez, și în acest fel mă obligau să-mi petrec zilele printre cărți, mai mult din vinovăție decât din dorință.

Într-o după-amiază de martie, nemulțumit pentru că picasem un examen la universitate, am decis să trec peste regulile care-mi fuseseră transmise când eram copil și care deveniseră obișnuințe.

Atunci am ajuns pentru prima dată pe acest munte, și situația mea s-a schimbat radical. Am început să vin des aici în compania cărților mele și învățam de două ori mai mai mult, încărcându-mă de energia interminabilă care înconjoară acest spațiu.

Natura e dispusă să comunice și să ajute, e suficient să colaborezi și să o respecți: face parte din noi și dacă reușim să intrăm în simbioză, devenim și noi creatori ai lumii. Acesta este mijlocul cel mai bun de a da importanță vieții noastre: cine luptă împotriva naturii se comportă precum omul care, măcinat de durerea pe care-o simțea în picioare, decide să și le taie, convins că așa ar scăpa de suferința interioară și de cea fizică.

Tânărul și-a trecut mâna prin păr, întrerupând monologul care-mi captase atenția.

M-am uitat la carnetul lui și mi-am dat seama că nu avea cărți pentru studiu cu el, doar acele foi.

— Dar tu ce faci aici? m-a întrebat.

Era întrebarea pe care nu voiam să mi-o pună cineva, dar la care eram nevoit să răspund mereu.

— Am descoperit întâmplător locul ăsta, dar cred că o să-l țin minte mult timp.

Tânărul a înțeles că nu aveam de gând să spun mai multe.

Mi-am dat seama că nu eram capabil să vorbesc despre mine însumi: în oraș nu m-aș fi oprit din discursurile mele despre societate, muncă și

perspectivele economice ale viitorului, dar în acel loc eram incapabil să povestesc despre orice aspect care ar fi dezvăluit o parte adevărată din mine.

În schimb, toate persoanele pe care le întâlnisem până atunci își exprimau emoțiile, își împărtășeau secretele sau visurile de viitor într-un mod care era complet nou pentru mine.

Era ca și cum cineva mi-ar fi înlăturat brusc vălul care-mi acoperise ochii și mă împiedicase să văd clar. Deseori se vorbește despre „mâini goale“ când se discută despre curajul de a înfrunta ceva sau pe cineva fără arme, fără unelte sau mănuși: din acea zi eu mă simțeam cu „ochii goi“, de parcă ceea ce-mi capta privirea ar fi putut să ajungă direct la coarda celor mai intime și fecunde emoții din inima mea.

Doream să mă îmbogățesc cu experiențele altora, dar deveneam foarte retras dacă reflectoarele se aprindeau deasupra mea.

Tânărul a continuat:

— De opt ore mă plimb prin iarba asta și mi se pare c-au trecut doar vreo două.

— Nu mă îndoiesc! i-am răspuns, așezându-mă lângă el pentru a-mi usca părul și pielea la soare.

Reușeam să-mi controlez respirația și mă simțeam plin de viață privind toracele meu umflându-se pentru a primi aerul.

El a continuat, punându-și carnetul pe pământ:

— Când eram copil și deschideam ochii dimineața eram conștient că în fața mea se află o zi foarte lungă: mi se părea că ora zece dimineața ar fi fost la distanță de secole de zece seara. Fiecare zi trecea extrem de lent și toate emoțiile înotau în mine foarte încet.

Deziluzia care mă făcea să plâng era de neoprit, ca și fericirea pe care o simțeam la vizita neașteptată a vreunui prieten. Mi se părea că sunt foarte departe de lumea adulților. Apoi, crescând, totul s-a schimbat. Am început să-mi dau seama de asta în timpul școlii: anii de la școala primară erau

interminabili, cei de la gimnazială, la fel, dar, odată cu liceul, ianuarie părea că sosește brațul la brațul cu frigul său imediat după începerea anului școlar. În acest moment îți vorbesc conștient că aceste cuvinte vor deveni parte din amintirile noastre peste doar câteva clipe. Dar un copil nu poate să-și imagineze așa ceva.

Privea fix apa cu un aer visător, observând un bețișor care se lăsa dus de curentul pârâului.

A reînceput să vorbească brusc:

— Nici nu ne-am prezentat măcar. Mă numesc Morfeo.

Ne-am strâns mâinile.

— Încântat de cunoștință, sunt Christian!

O clipă de tăcere domină scena după ce ne-am prezentat, în timp ce vântul îmi răvășea părul încă umed. Aerul cald care-mi mângâia trupul mă făcea să mă simt și mai bine.

— Ai un nume deosebit, precum zeul somnului… i-am spus.

— L-am ales special.

Am întrebat, uimit:

— Ți-ai ales singur numele?

— Nu se poate intra aici cu numele care ne identifică în oraș, aici suntem diferiți, aici se renaște, se poate experimenta totalitatea existenței, pentru că se completează cu ceea ce ne lipsește în viața socială și haotică din oraș. Fiecare om are nevoie de aceste lucruri ca de hrană sau apă. Aici vorbim cu noi înșine, nu cu acel „eu“ pe care vrem sau trebuie să-l arătăm celorlalți și care sfârșește prin a ne condiționa întreaga existență.

— Mulți îți vor spune că vorbești ca un înțelept bătrân, deși ești tânăr.

— Ne naștem de două ori: o dată fizic și o dată spiritual. Fizic sunt născut de câțiva ani, e adevărat, dar am devenit foarte repede conștient că am și un spirit. Acest spirit trebuie să fie descoperit, îngrijit și ajutat să crească, altfel

rămânem imaturi, fricoși și neputincioși în fața oricărei situații neprevăzute.

Corpul e impermeabil naturii, adică o poate atinge, auzi, mirosi, dar nu se poate lăsa pătruns de ea, în schimb, spiritul se poate topi în miezul etern al timpului. Acum câțiva ani mergeam în locuri minunate și mi se păreau doar panorame, mă limitam să fac niște fotografii și mă prefăceam extaziat, cum face toată lumea. Dar, în sinea mea, în adâncul ființei mele nu se întâmpla nimic, asta până când nu am descoperit că am un spirit: acum nu mai există panorame, acum privesc cerul și devin cer, privesc zăpada și devin zăpadă.

Mi-am antrenat spiritul, a crescut, l-am hrănit încet, încet și am devenit amândoi martori vii ai oricărei forme de energie.

— Când ai înțeles prima oară că ai un spirit?

— Aveam doisprezece ani, eram foarte supărat, pentru că o furtună mă împiedicase să merg la o petrecere cu Alice, fetița de care credeam că sunt îndrăgostit. Timpul petrecut departe de ea mi se părea nesfârșit, priveam pe fereastră și, cu pumnii strânși de furie, blestemam furtuna. Apoi am înțeles totul, ideea mi-a venit ca un fulger care mă lumina: nu eram acel diluviu, acea ploaie puternică, nu eram acea furtună, eram însuși cerul. Am crezut într-adevăr asta. Din acea zi, o parte din mine, care fusese în întuneric până atunci, s-a simțit recunoscută: simbolul exterior și realitatea interioară se legaseră brusc într-o frăție de sânge pentru că fusesem capabil să traduc în cuvinte acea conexiune, fusesem capabil să eliberez fraza care închidea în sine, ca o perlă, sosirea pe lume a spiritului meu.

— Vorbești de parc-ar fi așa de ușor să rostești fraze, să le înțelegi semnificația, să observi simbolurile. Cum poate face toate astea o persoană fără experiență? Și mai ales cum poate să intre în dialogul cu sine un om care nu și-a pus nici măcar

problema existenței a ceva ce e diferit de lucrurile care-i sunt utile?

— Chiar și persoanele de care vorbești au în ele un adevărat depozit de invitații la cunoașterea de sine, putem oricând porni de acolo, dacă e să începem de undeva. Visele noastre articulează mai bine decât cuvintele ceea ce ținem înăuntru, pentru că o fac folosind un limbaj atât de vechi și de universal, încât ne conectează direct la spiritul timpului etern, unde nu e nici o diferență între prezent, trecut și viitor, unde totul există pur și simplu. Visul este cea mai reușită reprezentare a prezentului trăit ca atare, dar e condus de forța inimii, liberă să fie ea însăși de orice impunere din partea conștientului.

Visul e repausul conștiinței, nu al psihicului.

Toate problemele noastre nerezolvate se află în inconștient și nu se pot confrunta cu conștiința atunci când sunt în stadiu pur și natural. Când inconștientul e sătul de probleme, fiind lăsat mereu în întuneric și nefiind considerat ca „unitate vie“ a noastră, zgâlțâie cu putere partea conștientă din noi, creează scurtcircuite, apar boli mai mult sau mai puțin grave: toate luptele noastre interioare sunt eșecuri de comunicare între inconștient și conștient. Însă atunci când visăm, inconștientul e liber să călătorească și să transmită imagini ochilor noștri, chiar dacă aceștia sunt închiși. Transmite sunete urechilor, chiar dacă în cameră e liniște, atingem, chiar dacă mâinile noastre odihnesc pe plapumă, mirosim, chiar dacă în jurul nostru nu s-a schimbat nici un miros și putem simți gusturi, chiar dacă limba noastră nu e în contact cu nimic. Ai visat vreodată că mănânci tort?

Morfeo mă privea și aștepta un răspuns.

— Nu știu dacă era vorba chiar de un tort, dar mi-amintesc că am mâncat în vis.

— Cu siguranță ai simțit gustul acelei mâncări, ai recunoscut componenta sa dulce sau sărată. Cum de a fost posibil ca limba ta să-și dea seama

de un gust anume, dacă nimic nu ți-a atins gura? Așa-i că senzația de plăcere sau dezgust părea reală? Imaginile interioare sunt mult mai puternice decât ceea ce vedem în exterior, dar realitatea este exact opusul a ceea ce toți vor ca noi să credem că e.

Suntem construiți pe nevoia de a fi dependenți de exterior, și totuși credem că suntem mai evoluați decât orice neam din trecut. Doar prin concentrare se poate rezista unor încercări de neimaginat, la limita imposibilului, situații pe care știința cu greu le poate explica. Ecuații chimice cunoscute de secole pot fi puse în discuție de adevărate miracole ale minții.

Când ochii noștri sunt închiși și corpul nostru e pregătit, creierul permite organelor vitale să se relaxeze și să intre în așa zisă etapă de somn REM: din acel moment, inconștientul preia controlul asupra întregului corp. Călătorește și nu mai are frânele care-l fac să se simtă neputincios în a-și exprima propriile limite. Deseori în timpul somnului trăim experiențe fantastice, de neimaginat cu ochii deschiși, ni se par abstracte, dar nu e așa; în fiecare dintre ele e o parte intimă din noi înșine, cea mai profundă parte: cea care ne poate răni, dar ne poate și vindeca.

Într-adevăr, în timp ce dormim, inconștientul experimentează toată acea putere care i se refuză conștientului: dispune de conținutul „uitat“, de aspectele neglijate și subliminale. Psihicul e supus unei adevărate mișcări centrifugale de senzații; lipsa de analiză a acestui material înseamnă că energiile psihice au fost consumate în van. În timpul viselor trăim o nouă viață prin elemente care ne aparțin și pe care rațiunea le-a ascuns în cursul zilei.

În timp ce Morfeo vorbea, am înțeles de ce alesese acel nume atât de neobișnuit și m-am lăsat cuprins de gânduri.

Mi-am dat seama că de obicei nu voiam să analizez sau să cercetez anumite imagini pe care le percepeam în timpul viselor, în primul rând pentru că ar fi fost anevoios, dar mai ales pentru că m-ar fi făcut să pierd timp pe care-l consideram prețios.

Dar dacă până în acea zi am trăit doar în umbră? Dacă tot ceea ce credeam că ar fi luminos era doar reflecția unei lumini mici, artificiale, pe care mă încăpățânam să o consider drept unicul mod posibil de a vedea ceva în jurul meu? Am înțeles greșeala pe care o făceam ascunzându-mi constant emoțiile, pentru a apărea în fața celorlalți așa cum ei ar fi preferat să fiu. Inconștientul meu mi s-ar fi revelat dacă eu aș fi continuat să trăiesc astfel? Reprimarea sau neglijarea problemelor înseamnă că aș aprinde fitilul unor complicații gata să explodeze cu efectul surpriză al unei bombe invizibile celorlalți, având efecte dăunătoare asupra corpului meu?

Studiam în mine însumi imaginea stârnită de cuvântul „bombă“, iar în conștientul meu a apărut visul ciudat pe care-l avusesem cu o noapte în urmă.

Morfeo era ocupat să studieze albastrul cerului, așa că m-am hotărât să-i împărtășesc ultimele mele gânduri.

— Azi-noapte am avut un vis deosebit. Mă aflam într-un loc foarte frumos, cu forme naturale minunate, se auzea cântecul păsărilor, era un loc asemănător acestuia în care ne aflăm, dar cu mult mai multe pajiști. Am experimentat senzația de zbor și, în timp ce picioarele mele se îndepărtau de pământ, am observat un fum dens, cenușiu, care se apropia amenințător de mine, apoi am auzit o explozie puternică, care îmi periclita libertatea pe care o simțeam la un pas de soare. Am început să cad și să amețesc, apoi m-am trezit brusc când eram gata gata să ating iarba.

Am terminat de povestit și Morfeo a dat din cap, aprobator:

— De ce anume te temi? Fumul cenușiu – nici alb, nici negru – reprezintă incertitudinea. În timpul somnului era să fii prins de el. Îți dau un sfat, dacă vrei: înfruntă-ți temerile, indiferent care sunt ele! Explozia și contaminarea ulterioară a acelui loc mă fac să mă gândesc la ceva neașteptat și nesigur care s-a prezentat și ți-a bătut la ușă într-un moment fericit al vieții, reprezentat de cerul albastru și de senzația pașnică de zbor.

Comportându-te ca în vis, adică scăpând, trezindu-te, îi vei permite norului să-ți cuprindă emoțiile și să treacă pragul trupului tău, și ar putea să-ți declanșeze simptome fizice. Dacă vrei să nu deschizi singur ușa vreunei boli, nu trebuie să te temi de nimic. Doar așa vei continua să zbori nederanjat în albastrul cerului și să atingi soarele ca înainte de acea explozie.

Deși îi povestisem un vis care cuprindea probabil doar zece minute din faza mea REM, Morfeo îmi oferise o cronică detaliată a zilelor pe care le trăiam.

Poate că avea într-adevăr dreptate, tot ceea ce simțim face parte deja din noi și nu putem să ne eliberăm doar cu ajutorul logicii și al rațiunii.

Din acel moment mi s-a părut totul foarte simplu și nu voiam ca inconștientul meu să sufere de pe urma concreteței gândurilor mele conștiente. Suntem obișnuiți să ne gândim că viața noastră de orășeni ar fi simplă. Se pare că orice muncă ne face traiul mai ușor, dar dacă e doar o mare iluzie? Dacă nu e altceva decât un mod de a complica lucrurile simple?

Simțeam că trebuia să devin prieten cu inconștientul meu pentru a mă putea elibera de visele înspăimântătoare pe care le aveam uneori.

Vânticelul moale și căldura soarelui îmi uscaseră complet pielea și părul.

Am decis să mă îmbrac rapid și să-mi pun ceasul la mână.

— Pleci? m-a întrebat Morfeo.

— Da, am răspuns, dar mi-a făcut plăcere să te întâlnesc.

— Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc… am vorbit și cu motanul tău, mulțumesc, adăugă.

I-am strâns din nou mâna, l-am mai salutat o dată din ochi și m-am îndreptat, însoțit de Joshua și de zgomotul apei, spre cărarea pe care o văzusem din pârâu, exact în partea opusă a direcției din care venisem.

Mă simțeam mai bine după ce mă împrospătasem.

Poate că forța mea interioară, inconștientul, sufletul sau toate împreună mă invitaseră să mă purific în acel pârâu.

Parcurgeam atent cărarea care urca în linie dreaptă printre arbori, tufișuri, mușchi verde și ghimpi.

VIII

M-am uitat la ceas în treacăt, de parc-aș fi știut deja ce oră e și nu mi-ar fi păsat ce anume indică acul mai scurt al acelui mecanism. Trecuse de trei și jumătate după-amiaza, și în tot acel timp nu simțisem deloc foame.

Abia atunci mi-am dat seama că stomacul începea să mă doară, protestând împotriva creierului, acuzându-l de întârziere și lipsă de atenție. Oare nu obișnuința e cea care ne condiționează mai mult decât orice și ne obligă corpul să se comporte ca un ceas?

Am clătinat din cap și m-am uitat la natura din jur, căutând ceva de pus în gură, dar vedeam doar iarbă, frunze, lăstari, arbuști și pini. Am decis să continui drumul, sperând că voi găsi ceva care să potolească foamea pe care o simțeam, și probabil și Joshua.

După doar câteva minute am găsit ceva care mi-a calmat lent agitația, așa cum o picătură de

anestezie pusă pe limbă te face să devii calm într-o mare de haos.

Eram la un pas de o parcelă întinsă și spinoasă de zmeuri: parfumul lor inconfundabil și roșul aprins al fructelor care ieșeau în evidență printre ierburile din jur îmi stimulau și mai tare apetitul. Nu am rezistat tentației imediate, am întins mâna și m-am hrănit cu acel fruct ce mi se părea atât de pur și de plin de viață: l-am smuls din strânsoarea frunzelor și m-am delectat cu gustul său, strivind pulpa plină de suc parfumat. Era dulceagă, sucul său îmi potoli setea și foamea: am cules mai multe din același arbust și le-am supt la fel de lacom nectarul.

Uitându-mă în jur am văzut că erau și alte plante, afini și un tufiș plin de mure. Acele fructe de pădure, negre cu nuanțe de violet, mi-au amintit de plimbările pe care le făceam cu bunicul; lui îi plăceau mult. Am mușcat din ele. Ambele aveau un gust intens și erau zemoase. Se copseseră cum trebuie și vigoarea pe care o conțineau mi-a împrospătat buzele: percepeam puritatea cum nu o mai făcusem vreodată.

Sucurile pe care le cumpăram în mod normal de la magazin nu aveau nici pe departe gustul intens pe care-l simțeam în acel moment.

Mă gândeam la ce anume ar fi putut mânca Joshua, convins că el nu ar fi apreciat zmeura pe care, într-adevăr, o mirosea cu neîncredere. I-am pus câteva fructe pe iarbă, animalul le-a apăsat lejer cu lăbuța, apoi m-a privit înainte de a le mânca. I-am mai dat câteva, și Joshua a mieunat, bucuros.

Eram conștient că banii și utilitățile sunt fructele preferate ale celor care trăiesc jos, în oraș, reflectam la acest aspect și mă gândeam cât de „orfan“ este cel care nu reușește să simtă emoții ca ale mele. Îl compătimeam.

Dar nu era o compasiune intensă precum mila, ci mai degrabă o senzație care mă îndurera și pe

mine constatând imaturitatea spirituală închisă în pieptul unor persoane cu necesități doar materiale.

Am înțeles că acei oameni purtau o povară mai grea decât cea a celor pe care îi întâlnisem în acele zile, pentru că trebuiau să aibă grijă nu doar de propria conștiință, ci și de acel copil imatur și mucos din inima lor, un copil greu de mulțumit, gata mereu să se smiorcăie dacă ceva nu-i era pe plac: un copil etern și maltratat, căruia conștiința îi reproșa mereu câte ceva.

Conștiința acelor oameni reprezenta un blocaj pentru creșterea copilului interior, mofturos mereu și convins că dragostea se poate cumpăra cu bani, primind de fiecare dată recunoștința ca și cum ar fi meritat-o; asta pentru că nu exista comunicare cu lumea interioară.

Mă simțeam nesigur, dar o parte profundă din mine era sigură pe sine. Mă simțeam vlăguit, dar o parte din mine nu se mai simțise niciodată atât de puternică.

De ce mă atrăgeau atât de mult banii? De ce căutam să am din ce în ce mai mulți? Nu putea fi doar pentru a câștiga prestigiu, putere, pentru a mă simți mulțumit îndeplinindu-mi noi și noi dorințe. Am înțeles că banii produceau în mine un alt efect: mă făceau să nu mă mai gândesc la moarte.

Cu cât câștigam mai mult, cu atât mă simțeam nemuritor, de parcă banii ar garanta trecerea spre „proiectele eterne“. Mi-a fost mereu frică de moarte, de când eram copil, dar înțelegeam că ar trebui să-mi schimb punctul de vedere.

Teama mea de moarte era doar vârful ghețarului, dedesubt se ascundea adevăratul motiv al acestei senzații: nu acceptam faptul că mă născusem. Dacă aș fi acceptat sosirea mea pe lume, aș fi înțeles moartea ca pe o consecință necesară a nașterii.

Într-adevăr, natura umană e supusă morții, altfel nu ne-am naște. Totul pare foarte complex, mai ales pentru că societatea noastră a renunțat la înțelepciune: una dintre dovezi este lipsa

discuțiilor despre moarte din dezbaterile publice de azi.

A discuta despre moarte nu înseamnă să vorbim despre ridurile bătrâneții sau despre energia misterioasă și obscură ce ne descompune încet corpurile, doar pentru că sunt făcute din materie, conform cu descrierea limitată a medicilor legiști.

Discuțiile despre moarte ar trebui să fie despre imensitate, absolut și despre nevoia de a le căuta.

Ar trebui să fie discuții despre lume fără a te considera parte din ea.

Libertatea de a vorbi despre moarte înseamnă înțelepciune.

Nu putem să apreciem soarele, dacă nu învățăm mai întâi să iubim prezența sa, de exemplu când suntem lipsiți de lumină în timpul unei furtuni. Aceasta era totalitatea pe care nu o pricepusem atunci, și care acum se ivea atât de clar.

M-a cuprins o melancolie deosebită, simțeam tristețe pentru că idealizasem banul ca și cum ar fi vital.

În schimb, uitându-mă în jur, mă cuprindea pacea.

— Jo, e un mare păcat că mulți dintre noi nu au văzut încă locuri precum acesta. Când mă gândesc că până acum câteva ore eram unul dintre ei…

Îmi venea să râd singur, tocmai îmi chemasem motanul cu un diminutiv: până în acea dimineață nu avea nici măcar un nume. Diminutivăm persoanele sau animalele când suntem siguri că ceva din ei va rămâne mereu cu noi, în intimitatea timpului care urmează să vină.

Am continuat să mă hrănesc cu zmeură, afine și mure până când m-am săturat. Nu puteam să apreciez cu precizie cam cât drum făcusem în căutarea hranei, dar bănuiam că mă îndepărtasem destul de mult de pârâu, pentru că zgomotul apei nu-mi mai ajungea la urechi.

Iarba era bogată doar în anumite zone ale cărării. Era dovada prezenței umane: continuam să

mergem, drumul era drept, dar nu reușeam să văd prea bine ce era în fața noastră din cauza ramurilor care atârnau spre pământ, a tufișurilor și a ferigilor care îmi apăreau în față, fiecare cu propriile culori.

De-abia așteptam să văd ce urma să mi se mai întâmple; eram sigur că destinul, atât de imprevizibil în acele zile, îmi rezerva alte surprize.

Cărarea ducea la o pajiște foarte întinsă, de un verde strălucitor, care scotea în evidență albastrul cerului. Dincolo de ea, începea abisul și priveliștea mă lăsa fără cuvinte.

În timp ce înaintam cu grijă pentru a înțelege la ce altitudine mă aflam, am văzut un om așezat pe partea stângă a pajiștii, ocupat să privească orizontul.

Nu m-a auzit, stătea nemișcat, cu spatele la mine, și se bucura de căldura soarelui.

Am decis să mă apropii și să mă prezint.

Nu mai simțisem până atunci o presiune atât de intensă de a vorbi cu persoane necunoscute, dar voința mea interioară îmi schimbase obiceiurile.

— Bună ziua! am exclamat.

De data asta, Joshua a rămas cu un pas în urma mea.

Necunoscutul a răspuns după câteva secunde:

— Bună ziua! Ia loc!

M-am așezat pe pajiște, în timp ce omul continua să admire priveliștea din fața lui.

Avea părul alb și un pic rărit în anumite zone ale capului, liniile feței erau pronunțate, ochii căprui, gura cărnoasă, nasul un pic în sus și urechile nu prea îndepărtate de laturile capului, pielea albă și netedă, barba neîngrijită.

— Mă numesc Christian, am spus.

— Încântat, sunt Michelangelo. Așa-i că nu ne-am mai întâlnit?

— Nu. E prima dată când vin aici, sus.

Continuă, cu un surâs care-i deschise buzele:

— Nu e niciodată prea târziu pentru a descoperi lucruri frumoase, nu-i așa?

— Sper! am răspuns eu.

— E suficient să credem că e posibil mereu, pentru că într-adevăr e posibil, a confirmat, convins.

Atunci am întrebat:

— Vii des aici?

— Simt nevoia să mă bucur de puritatea și energia acestui munte cel puțin de două ori pe săptămână.

Trecuseră puține minute de când mă așezasem pe pajiște, dar căldura puternică a soarelui începuse să dea naștere unor picături minuscule de sudoare care ieșeau din porii pielii mele.

— Cum de nu ți-e cald? Se moare aici, parc-am fi în deșert…

— De obicei ajung în zori și rămân până când privirea mea se află pe aceeași linie cu mingea enormă de foc, dar recunosc că azi am întârziat mai mult ca de obicei. La început nu reușeam să-mi controlez impulsurile corpului, senzația de cald lupta cu determinarea mea de a rămâne aici, exact în acest punct al muntelui. Apoi am învățat să devin tot una cu natura, colaborând fără să pretind că posed: am încetat să păstrez căldura și am încetat să o mai simt, am înțeles cum să las să alunece energia soarelui fără să o opresc cu brațele, capul și corpul meu; am învățat să o las să treacă prin mine, eu sunt doar un transmițător între soare și această pajiște. Căldura ajunge la mine plecând din vârful firelor de păr și e liberă să circule pentru a se întoarce pe terenul pe care stau așezat sau lungit.

Nu înțelegeam la ce se referea Michelangelo și despre ce mecanism vorbea; am pierdut câteva secunde reflectând atent asupra ultimelor sale cuvinte, dar, în ciuda celor mai bune intenții, nu reușeam să înțeleg complet ce anume voia să spună.

— Te rog, poți explica mai bine?

— Vezi, începu el, lumea e formată din energie; existăm datorită ei, putem crea combinații neașteptate, locuitorii planetei se nasc și mor. Nici o formă de viață nu se deosebește de alta din momentul în care comunică cu natura prin propria respirație: a respira înseamnă să faci dragoste cu lumea, ea intră și iese din noi în mod continuu, natura ne oferă o parte din ea fără ca noi să ne dăm seama, și noi o repunem în circulație cu ceva în plus, cu o combinație nouă de fiecare dată.

Ce anume permite ca iarba să crească, râul să curgă la vale, arborele să se înalțe și vântul să sufle?

Ceea ce stă la baza oricărui lucru care ne alcătuiește sau care ne înconjoară poartă numele de energie: sufletul nostru e o formă pură de energie, și gândurile care ne trec prin minte trăiesc datorită ei. Soarele, care în acest moment îmi atinge corpul cu razele lui, transmite o mare cantitate de energie țesuturilor mele. Poziția membrelor mele e fundamentală pentru a putea primi energia care-mi e necesară și a o lăsa apoi să alunece, rămânând în comunicare perfectă cu solul.

Fluxul este absorbit de corpul meu și eu, datorită faptului că îmi concentrez atenția asupra brațelor și a picioarelor întinse pe pământ, reușesc să fiu un fel de conductor, mă încarc de energie pozitivă și o las să treacă fără să o rețin: asta ma face să meditez și să simt o recunoștință care mă face fericit. Vrei o dovadă? Uită-te la mâinile mele.

Și-a întrerupt discursul exact în momentul în care începeam să devin sceptic: scenariul natural îmi transmitea pace, calmul și liniștea lui Michelangelo erau într-un fel mulțumitoare, dar nu găseam o legătură logică între ce spunea el și realitate.

— Mâinile tale? am întrebat, încruntându-mă.

M-am uitat atent la brațele sale pentru a înțelege ce anomalie au. Într-adevăr, avea mâini foarte mari, de un alb candid, și degetele mi se păreau foarte lungi și subțiri; dar nu observam nimic deosebit.

Michelangelo s-a ridicat extrem de calm și a rămas nemișcat câteva secunde, stând cu spatele la mine.

— Ți-e cald? mă întrebă.

— Sunt plin de sudoare, am răspuns.

Omul s-a apropiat de mine: era foarte palid, în ciuda faptului că stătuse pe acea pajiște mult mai mult timp decât mine, și nu avea nici o picătură de sudoare pe chip.

— Atinge-mi brațul!

Nu înțelegeam de ce-mi spunea să fac asta, dar eram curios să aflu ce voia.

Am întins mâna, îndreptând-o spre brațul său stâng și, imediat ce l-am atins, m-am întrebat cu uimire cum de era atât de rece sub un soare atât de puternic. Nu am găsit nici o explicație logică, și privirea mea se îndreptă spre cea sigură de sine și veselă a lui Michelangelo.

Mi-am retras mâna.

— Ce ți-am spus? Căldura soarelui s-a plimbat printre venele mele și s-a dus să facă parte din teren datorită podului pe care l-am creat cu mâinile mele.

Încet, omul mi-a arătat palmele. Erau foarte roșii, atât de diferite de paloarea feței, a gâtului și a brațelor sale.

A întins coatele înainte, spre mine și a ținut mâinile de parc-ar fi avut o minge mare între ele, în centru. Dacă degetele mari și cele mici ar fi fost unite între ele, ar fi format un semicerc perfect.

Mi-a făcut un semn cu capul pentru a mă invita să observ acea parte goală închisă între mâinile sale, care stăteau la treizeci de centimetri una de alta: cu nehotărâre, am apropiat degetul meu de zona pe care o indicau ochii lui.

Am simțit imediat o căldură puternică.

Mi-am trecut tot brațul prin acea zonă și am avut aceeași senzație.

Era ca și cum toată căldura corpului său era închisă între mâinile lui.

Michelangelo a dat din cap, satisfăcut.

— Energia asta e a soarelui, nu a mea; e energia care a trecut prin mine și pe care acum ai simțit-o între degetele mele.

Îndepărtă mai mult palmele și lent, după ce le-a scuturat cu putere, le-a lăsat paralele cu șoldurile și picioarele.

— Mi-ar fi plăcut să te întâlnesc pe malul pârâului, a spus, ai fi devenit și mai palid.

Începusem deja să mă obișnuiesc pe acest munte și nu-mi puteam ascunde emoțiile și uimirea pe care acel om reușise să le transmită părții raționale din mine.

— Dacă aș fi băgat mâinile în apă, după ce le-aș fi apropiat, continuă el, ai fi văzut ca niște dâre de lumină ieșind din palmele mele.

— Ca niște scântei?

— Exact! a exclamat. Polii electrici care compun energia acumulată de mine ar fi interacționat cu polaritatea diferită a celor acvatici și totul ar fi dat naștere la ceea ce tu numești scântei.

Michelangelo explica totul cu simplitate, naturalețe și cu un calm dezarmant: era imposibil să nu-l crezi sau cel puțin să nu devii interesat de ideile sale.

— Mergem să ne odihnim la umbra acelui pom? l-am întrebat.

Ne-am așezat sub coroana piramidală și am început, în sfârșit, să mă bucur de răcoare. Planta se afla în partea stângă a pajiștii, departe de acel abis și foarte aproape de o cărare plină de pietre pe care nu o văzusem mai devreme.

Joshua a venit și el spre noi, dar părea mai reținut decât de obicei, avea grijă să stea la distanță

de Michelangelo, de parcă ar fi fost mai speriat de el decât de prăpastia pe care o privise cu obișnuita sa curiozitate.

— Vorbești de energie de parcă ai vorbi de Dumnezeu, de parcă ar fi ceva sacru, am continuat eu. E doar o impresie de-a mea? Nu mă gândesc la Dumnezeu de cel puțin douăzeci de ani, dar, de când sunt aici, mi se pare inevitabil și nu știu de ce. Tu crezi în Dumnezeu? Oare Dumnezeu e energia de care spui?

Michelangelo a așteptat câteva secunde înainte de a răspunde, de parcă ar fi vrut să fie sigur că nu mai voiam să adaug nimic; nu părea uimit de faptul că-i pusesem multe întrebări. Mă simțeam ca și cum cineva dinăuntru apăsa pe accelerator fără ezitare și mă transporta spre un adevăr pe care încă nu-l cunoșteam.

Mi-a răspuns cu reținere, țuguia buzele de parcă ar fi supt nectar cu un pai:

— Cred în Dumnezeu? Dacă ești conștient că ceva există, nu e nevoie să crezi. Vezi, a crede presupune îndoială, posibilitatea dezicerii. Cine spune că are credință în ceva nu e sigur de acel ceva, doar presupune că e așa. Eu sunt sigur, deci nu cred, știu ceea ce știu pentru că mă bazez doar pe ceea ce am experimentat și cred că e adevărat. Nu e întâmplător faptul că nu te-ai gândit la Dumnezeu atât de mult timp: acolo unde trăim, în oraș, Dumnezeu e un obicei al trecutului, uneori se întoarce sub formă de ritual sau sărbătoare.

Deseori, cei care spun că au credință în Dumnezeu cred în ritualuri și în morala lui Dumnezeu, dar nu vorbesc cu El, nu se ceartă cu El, nu Îl îmbrățișează pentru că nu Îl văd și nu Îl simt. Pentru alții, Dumnezeu e mai ales un judecător, poate sosi în orice moment și te poate duce cine știe unde.

Însă Dumnezeu nu e în afara noastră, așa cum suntem obișnuiți să credem, Dumnezeu e în noi, trăiește în partea inconștientă din noi; și neglijând-

o e ca și cum am neglija întreaga istorie a umanității din care ne tragem, e ca și cum ne-am denatura. Într-adevăr, nu se poate substitui un arhetip atât de înrădăcinat, înscris cu foc în noi, cu tendințe noi care nu au vocabularul corect pentru a dialoga cu acea parte profundă a noastră. Asta se întâmplă pentru că rațiunea nu se poate deconecta de locul din care venim, aceea e parte din inconștient, partea ancestrală a omului care se leagă cu trecutul său de milioane de ani, parte care ne poate duce și în infern, și în paradis.

Simplitatea cu care Michelangelo trata aceste argumente era dezarmantă, nu mai auzisem de multă vreme pe cineva vorbind de Dumnezeu, și totuși cuvintele lui mi se păreau firești, în continuitate perfectă cu gândurile mele.

— O parte a inconștientului nostru e indiscutabil individuală, acolo fiecare-și scrie propria istorie și-și plantează rădăcinile propriilor obiceiuri mai mult sau mai puțin conștiente, dar știm cu siguranță că mai există ceva, un inconștient comun, cu un conținut universal: este istoria umanității care trăiește în noi, în fiecare dintre noi. E o forță care recunoaște că e acceptată doar dacă regăsește forme comune cu care poate comunica și cu care se poate conecta în același limbaj cu partea noastră ancestrală. Iată de ce, venind aici, te simți bine și pui întrebări, pentru că privești ceea ce există deja de secole și a rămas neclintit.

— Dacă trăiește în noi, de ce nu suntem toți conștienți?

— Ai copii, Christian?

— Nu, ce legătură are asta?

— Gândește-te la copii… de ce li se spun povești, de ce li se povestesc mituri?

— Pentru că și le amintesc ușor, sunt simple.

— Ești pe aproape… dar de ce și le amintesc așa?

— Pentru că sunt ușoare?

— Acesta nu este un răspuns. Sunt ușoare pentru că sunt pline de arhetipuri, de forme elementare care apar pretutindeni, în orice parte din lume: sunt forme originare care aparțin structurii ereditare a psihicului nostru.

Noi credem că le dăm copiilor noștri material din care să învețe ceva, de parcă aceștia ar fi tabula rasa, dar sarcina noastră e doar să reactivăm structurile ereditare. Nimeni nu poate învăța, dar toți pot reactiva și dezvolta ceva ce încă nu a fost încheiat.

— Deci Dumnezeu?

— Dumnezeu e cel mai puternic arhetip al inconștientului, retrogradat în ultimii ani ai istoriei umane din cauza unor meschine interese comune.

Vedem cu toții daunele acestui comportament necugetat: uciderea planetei, ura care cuprinde lumea, distrugerea legăturilor sociale, criza climatică, defrișările continue, pentru a face loc unor opere neterminate.

Cine promovează această distrugere crede că elimină doar elemente din exteriorul său, dar adevărul e că le distruge și pe cele din interior, poluându-și lumea interioară. Acest comportament este fructul sadic al micilor autosabotaje care hrănesc constant impulsul natural spre moarte al omului.

Sunt deteriorări produse de ei înșiși; în consecință, apar boli fizice și psihice incurabile: zâmbetele și petrecerile se preschimbă curând în suferințe teribile atât pentru ei, cât și pentru generațiile următoare.

Ce se va întâmpla dacă cei mici nu vor mai putea oglindi inconștientul lor în ceva atât de familiar cum e natura? Vor bâjbâi prin întuneric, nu se vor simți niciodată acasă: inconștientul lor va continua să iasă, căutându-și propria casă, fără a găsi acele imagini comune și familiare care reprezintă rădăcina umanității și care trăiește etern pe această planetă. Din cauza asta vor risca să nu

cunoască puterea dragostei necondiționate, ea se construiește pe baza darului primordial primit de noi, se naște din armonizarea dintre lumea exterioară și cea interioară.

L-am întrerupt pe Michelangelo și am întrebat:

— Deci tu crezi că imaginile vin mai întâi spre noi, că sunt prezente în fiecare ființă umană și că au o mare putere în viața noastră?

— Nu sunt chiar imagini, răspunse el, ci mai degrabă forme preconcepute care devin imagini doar când trec din inconștient în conștient. Imaginea face parte din reprezentarea individuală, nu din cea colectivă.

— Parc-ai fi un magician, am spus fără să mă gândesc prea mult, iar cuvintele îmi scăpaseră de pe buze fără să mă fi întrebat cum ar fi interpretat asta interlocutorul meu. S-ar fi putut simți jignit, închipuindu-și că-l consider o persoană care vrea să-și păcălească semenii.

În schimb, a spus cu mulțumire:

— Înseamnă c-am reușit.

— Ce anume?

— Să mă explic. Nu credeam să fiu atât de explicit cu atât de puține cuvinte: ai văzut în mine unul dintre cele mai vechi arhetipuri.

— Magicianul?

— Desigur, magicianul e un arhetip care însoțește istoria umană de mii de ani, e prezent în orice parte a lumii și în orice epocă: propria-ți conștiință i-a dat acestei forme un chip, asemănând-o cu mine. Vezi, Christian, ceea ce noi numim rațiune nu se naște de la sine, autonom, are nevoie să fie creată. Și cine o creează? Cine, în lumea noastră interioară, o poate aduce la viață, dacă nu inconștientul, care e partea noastră cea mai intimă și mai profundă? Acum ești în contact cu arhetipul interior al magicianului.

— Însă el e considerat deseori un șarlatan…

— Ăsta e gândul conștientului tău, care a venit pe lume în ziua în care te-ai născut, dar o parte din

inconștientul care produce arhetipuri are milioane și milioane de ani. Ești într-adevăr convins că pentru acea parte din tine magicianul e un șarlatan? Nu simți ceva familiar în timp ce mă asculți? Nu ți se pare că ai mai avut cândva senzația că ai descoperit ceva, așa cum o faci acum?

Avea dreptate, efectiv avea dreptate: în timp ce vorbea, totul mi se părea mai clar, dar imediat după aceea m-am simțit din nou confuz.

— Asta înseamnă că șarlatanii profită de oameni, personificând arhetipul magicianului?

— Mecanismul profund care stă la baza nevoii de mister, de magie e și mai viu în oameni de când s-a renunțat la arhetipul lui Dumnezeu: rațiunea se iluzionează că c-ar descurca și fără, dar inconștientul nu, niciodată.

— Adică am fi niște pioni în mâna inconștientului?

— Răspunsul e da, însă doar dacă nu înfruntăm drumul cunoașterii de sine, trecând prin mlaștinile, colinele, deșerturile și munții înzăpeziți ai inconștientului. Putem să anihilăm presiunea teribilă a conștientului doar dacă devenim noi înșine, cunoscând acea parte întunecată din noi pe care nu facem decât să o negăm, prefăcându-ne că nu există. Dacă o aducem la lumină sau dacă se dezvoltă completându-ne sau dispărând, micșorăm astfel intensitatea presiunii sale asupra conștientului. Vrei o dovadă a existenței inconștientului?

Mă gândeam că i se potrivește bine arhetipul de magician. Părea că materializează din nimic adevăruri greu de înțeles.

— Sigur că da.

— Unde sunt toate lucrurile pe care le cunoști, dar la care nu te gândești în acest moment?

Aș fi putut da mii de răspunsuri, aș fi putut examina în fața lui rolul memoriei, dar fiecare dintre aceste răspunsuri ajungeau până la un

anumit punct, după care ar fi fost nevoie de altceva. Înlănțuirea științifică a evenimentelor nu-mi părea perfectă, raționam în termenii „un pic mai departe ca ieri“ sau „un pic mai în urmă ca ieri“, dar ziua de mâine ar fi putut anula într-o nanosecundă orice lucru în care credeam, așa cum făcea un magician în secolele precedente.

— Dar toate lucrurile la care ai renunțat, Christian? Ceea ce crezi că ai uitat, dar îți luminează brusc rațiunea și te face să-ți schimbi opinia asupra lucrurilor? În inconștient nu e doar trecutul, nu e doar prezentul, dar e și viitorul. Conștientul nostru e în urmă cu cel puțin cinci ani față de inconștientul nostru.

Michelangelo a început apoi să-și miște din nou brațele cu rapiditate, își rotea încheieturile mâinilor ținând pumnii închiși, apoi își întindea degetele.

Imediat după asta le scutură spre pământ, fără să mă scape din ochi.

— Ca să ne întoarcem la mâinile mele care te-au impresionat, toți au capacitatea de a acumula energie și de a se încărca cu ea, transformând-o în energie psihică. Toți ar putea fi în măsură să transmită această forță vitală altora, dacă ar învăța cum să o lase să curgă în mod liber. Fiecare celulă a organismului nostru trăiește datorită energiei care o înconjoară și, dacă această forță se micșorează, atunci și procesele chimice încetinesc, în consecință, se strică sistemul care ne guvernează corpul. Primirea energiei solare pentru a o lăsa apoi să curgă redă echilibrul interior mai mult decât orice obicei sau obsesie mondenă.

Nu eram pregătit să accept tot ceea ce spunea, îmi scărpinam capul, mușchii feței mi se încordaseră de parc-aș fi vrut să-i transmit cât de uimit eram.

Michelangelo a încetat să vorbească și m-a privit, așteptând un semn din partea mea că aș fi înțeles sau că aș fi avut nevoie de alte explicații.

— Cum ai descoperit că ai aceste capacități?

— Eu nu am descoperit nici o capacitate și nu am nimic în plus față de tine, doar că am acceptat ceea ce ne locuiește în mod natural de la începutul timpurilor. Ceilalți sunt cei care au extirpat această parte din ei. M-am gândit deseori la natură și la esența noastră, încă de când eram copil găseam asemănări: nu m-am mulțumit niciodată cu ideea că pământul e un loc plin de pericole, așa cum ni se transmite din primele luni de viață, arătându-ne că ar trebui să ne temem de alții, de ambient, de viitor. Poate că singura mea capacitate a fost să înțeleg că tot ceea ce mă înconjoară e menit să-mi insufle o teamă lichidă, difuză și fără chip, care poate să apară în orice mod, la orice oră din zi și din noapte.

Am căutat mereu ceva dincolo de materialismul și raționalitatea cunoașterii: pe când eram copil mă așezam pe colină și simțeam o bucurie imensă stând singur și privind natura, acesta era spectacolul meu favorit.

Cu mintea și cu fantezia călătoream în locurile cele mai greu de imaginat.

Odată terminate studiile, m-am transferat în oraș și m-am căsătorit cu Anna, care este încă soția mea după mulți ani și pentru care simt o iubire profundă și un respect plin de fericire.

În mijlocul haotic al obligațiilor din oraș, am înțeles repede că în mine exista încă acel copil care se așeza pe colină, și într-o zi am încetat să mai opun rezistență. Soția mea suferea de dureri de cap puternice și frecvente, zeci de specialiști au căutat să pună capăt problemei care-i condiționa viața atât de grav: fiecare medic îi dădea o altă rețetă, schimbau medicamentele, dar rezultatele erau mai mult sau mai puțin aceleași. Într-o zi i-am vorbit soției despre acel copil interior care dorea să se întoarcă pe colină să privească soarele și să dea frâu liber fanteziei: am convins-o să vină cu „noi“.

A avut încredere în mine, chiar dacă totul i se părea neobișnuit.

Am venit aici împreună prima oară, acum mulți ani, ne-am așezat exact în locul în care ne-am cunoscut și am meditat împreună. În acea zi a simțit, pentru prima oară, o energie neobișnuită la nivelul degetelor, o furnicătură ciudată. La început m-am gândit la un simptom al unei boli grave, apoi m-am relaxat. Mi-am pus palmele pe capul soției mele și i-am spus să se concentreze. „Ești nebun?“ m-a întrebat ea, uimită. I-am spus să mă lase să fac ce aveam de făcut. Anna a închis ochii și a încercat să se relaxeze până când a început să zâmbească. Mărturisesc că am avut o viziune: un copil așezat să privească natura luxuriantă a colinelor înflorite.

Michelangelo era vizibil emoționat povestind acele evenimente atât de personale. Ochii lui mari și căprui s-au umplut de lacrimi, și eu i-am pus prietenește mâna pe umăr. Nu se rușina să-mi arate cât e de emoționat, și asta a fost decisiv pentru mine: acela era locul în care trebuia să stau, totul era atât de evident. Eram la locul potrivit în momentul potrivit.

— Mulțumesc, mi-a făcut mare plăcere să te cunosc.

— Și eu îți mulțumesc, Christian.

L-am chemat pe Joshua, care stătea încă la distanță de noi, și ne-am îndepărtat în grabă de arborele sub care stătusem, îndreptându-ne curajoși spre cărarea acoperită cu pietre care continua urcușul.

Mi se părea că recunosc acel drum care ducea spre vârful muntelui.

Recunoșteam toate drumurile care mi se deschideau în fața ochilor, îndoielile precedente erau din ce în ce mai ascunse în inconștient.

Deveniserăm și Joshua, și eu oaspeți ai înălțimilor.

IX

Călcam cu grijă pe terenul din ce în ce mai stâncos: părea un puzzle, pietrele mai mici se încastrau sub cele mai mari prin contactul cu pământul nisipos; smocuri de iarbă de mărimi diferite se iţeau ici, colo, rezistente la ariditatea solului.

După vreo douăzeci de paşi am avut senzaţia că cineva ne observă. Am mărit pasul şi, după câţiva metri, am văzut o persoană cu braţele strânse la piept, era cu spatele spre noi şi cu faţa spre abis, sub acel cer albastru.

Avea un aspect feminin. Părul lung şi negru se odihnea, ondulându-se, pe umerii mici: puteam să-mi dau seama că oasele erau delicate sub haina verde închis fără mâneci, atât de lungă, de-i ascundea şi picioarele. Braţele îi erau acoperite de o bluză albă care ieşea de sub haină şi ajungea să se încurce printre degetele mâinii, acoperindu-i palmele.

— Hei! am strigat.

Nu am primit nici un răspuns. Femeia nu şi-a schimbat poziţia.

Am continuat cu voce mai puternică:

— Mă auzi? Cu tine vorbesc!

Femeia s-a întors şi am rămas uimit de frumuseţea ei: nu mai văzusem niciodată atât de multă armonie între liniile chipului şi dulceaţa pură a unei priviri fără vârstă şi fără timp. Era de o frumuseţe plină de graţie, dar nu precum cele văzute pe calendare sau pe reţelele sociale, ca să fiu mai clar. Era ca şi cum aspectul ei ar fi folosit un alfabet necunoscut mie până atunci, dar reuşea să se facă înţeleasă mai bine decât oricine, trecând de fiecare barieră a fragilităţii mele umane.

Nu mă simţisem aproape niciodată nepregătit să încep un dialog, mai ales dacă în faţa mea era o femeie: în oraş mă bizuiam pe o mare siguranţă de sine.

Dar, de data aceasta urma să fie diferit, nu reușeam să fac nici o legătură între sex și acea viziune feminină atât de atrăgătoare pentru mine. Sexul, inclusiv ideea de sex, era o scurtătură pentru a supune la probă o posibilă alchimie relațională, dar în acel moment părea că dispăruse orice posibilitate de acest fel, inclusiv cea imaginară.

În secundele în care ea se răsuci spre mine, fără să-mi dau seama ce anume se întâmplă, m-am eliberat complet de acel Christian cu care alții puteau să relaționeze. Am devenit luminos în interior, de parcă un magnet ar fi început să acționeze chiar atunci, recunoscând în privirea ei ceva ce văzusem deja cu milioane de ani în urmă, dar care mi se ascunsese chiar din ziua nașterii mele.

Am crezut că acea femeie ar putea fi o halucinație; m-am întors spre Joshua, și el mă privea cu stupoare; am înțeles că pentru el nu era nimic deosebit, o privea ca pe toți ceilalți, dar nu era nici atras, nici deranjat de ceva, pur și simplu conviețuia cu acea viziune.

Femeia nu părea să fie uimită de reacția mea, era foarte calmă, și ochii ei plini de pace mă observau, însoțind fiecare secundă sau minut care mi-ar fi fost necesare pentru a mă întoarce la deplinătatea facultăților mele mintale.

În oraș se folosește expresia „dragoste la prima vedere“ pentru a indica un *blackout* sentimental care prezice începutul unei relații sau al unei obsesii pentru o altă persoană. Dar nu asta simțeam. Nu eram atras fizic de ea, nu doream să o ating, nici să o îmbrățișez sau să o mângâi, nici nu mă puteam gândi să facem dragoste sau sex.

Observând-o, simțeam doar că totul era deja desăvârșit. În acel chip recunoscusem o parte din mine care-mi lipsea, de parcă atunci s-ar fi completat miezul personalității mele.

— Ești reală, sau înnebunesc eu?

— De ce n-aș fi reală?

Vocea ei era calmă și caldă, iar buzele ei s-au deschis brusc într-o expresie zâmbitoare.

— Nu ți-e teamă să stai aici singură?

— De ce ar trebui să-mi fie? Nu proiecta temerile tale asupra mea; dacă ți-e frică de ceva, gândește-te câtă putere dai acelui lucru. Preocupările tale de ieri au folosit la ceva: temerile ne îndepărtează de viitor, dar viitorul pe care-l așteptai cu strângere de inimă e prezentul pe care-l trăiești acum. Ți-a folosit la ceva teama pe care ai simțit-o pentru acest viitor?

Nu știam cum să răspund, pentru că nu aș fi vrut să se simtă jignită, voiam doar să o fac să înțeleagă că mă preocupam pentru binele ei, dar aș fi putut să par un biet machist.

— Pentru că stai aici, singură…

— Suntem toți singuri, în termenii în care gândești tu… răspunse ea cu simplitate.

— Dar ești o femeie singură, în mijlocul unei păduri, pe munte…

— Uită-te în jur, mi-a spus, ești sigur că suntem în pericol mai mare aici decât acolo, jos?

Se întoarse din nou spre orizont, cu spatele la mine.

— Scuză-mă, nu voiam să te supăr, înțeleg cum ai interpretat vorbele mele.

— Aici nu e nici o amenințare psihologică, a continuat ea, nimeni nu încearcă să-mi transmită spaime inconsistente pentru a mă putea șantaja în schimbul siguranței, nimeni nu poate alege pentru mine modul în care trebuie să mă port, nimeni nu mă poate face să mă simt nelalocul meu. Și știi de ce?

Pentru că aici am nevoie doar de mine însămi.

— Vin pentru prima oară aici, i-am spus eu.

— Știu, mi-a fost suficient să te privesc ca să-mi dau seama.

Mă simțeam privilegiat să pot vorbi cu ea, dar, dacă analizam această senzație în mod rațional,

explicația îmi scăpa printre degete precum picăturile de apă.

— Ai spus că aici ai nevoie doar de tine însăți. Se poate trăi bine doar cu noi înșine? Stai să explic mai bine: mie-mi place să fiu singur, dar până la un punct. Nu putem să trăim fără ceilalți, nu crezi?

— Desigur, dar, pentru a ne simți bine alături de ceilalți, trebuie să ne simțim bine mai întâi cu noi înșine. Ceilalți pot deveni complementari nouă, nu o oglindă de imitat sau de judecat. Când simți nevoia să judeci pe cineva înseamnă că nu ți-e bine cu tine însuți. Eu sunt viața mea, dacă mi se pare greu de suportat, înseamnă că mi-este greu să mă suport pe mine însămi.

Uită-te la cei de jos: oamenii își sunt necesari unul altuia, dar scopul lor e să fie triumfători asupra celor mai slabi decât ei. Dacă ar înțelege că lupta e interioară și că acel „afară“ e doar o consecință, viața lor s-ar schimba drastic.

Judeci pe cineva? Nu judeci acea persoană, ci acea caracteristică din tine pe care crezi că o poți extirpa arătând cu degetul. Însă nu faci altceva decât să-i dai mai multă putere.

— Și cum se poate renunța la a judeca?

— Intrând în uniune cu tot ceea ce este: vei bea sângele tău și vei mânca propria carne, apoi vei vedea că și relațiile cu ceilalți se schimbă.

— Astfel se pot evita relațiile disfuncționale?

— Astfel eviți să ratezi întâlnirea cu propriul suflet.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, confuz. Scuză-mă, nu reușesc să înțeleg, ce legătură are sufletul?

— Fiecare bărbat are deja în sufletul său imaginea unui prototip de femeie care însumează toate experiențele adunate de-a lungul timpului în ceea ce privește sufletul feminin. E o imagine interioară pe care o are fără să știe, dar o va proiecta asupra femeii pe care o iubește. Dacă bărbatul se cunoaște pe sine, imaginea pe care o

proiectează e limpede și podul care se creează între cei doi iubiți e curat, ușor de trecut în orice moment, va reuși să reziste unor furtuni și cutremure. Însă, dacă ceea ce proiectează e murdărit de ideile mulțimii, de acel „fac ceva ca să obțin ceva“ și nu de „fac ceva pentru a cunoaște mai profund“, relația se poate dezechilibra în orice moment. Același lucru e valabil și pentru femeie: are în sine imaginea prototipului de bărbat care e un fel de sinteză a tuturor experiențelor speciei umane legate de sufletul masculin.

— Deci fiecare bărbat are deja o femeie în interior, și fiecare femeie are un bărbat în interior?

— Imaginea pe care o avem în interior e reală, deci da. În fiecare bărbat e și o femeie, în fiecare femeie e și un bărbat, un fel de bisexualitate psihologică, desigur că nu are nici o legătură cu sexul. În psihicul nostru avem posibilitatea de a ne completa, dar probabil că e un detaliu pe care nu reușești să-l vezi. Știi cum se cheamă această imagine ideală de care orice persoană are grijă?

Am făcut semn din capul că nu.

— Se numește suflet, continuă ea. Și atunci când îl recunoaștem în alt bărbat sau în altă femeie ne simțim cuprinși de extaz: doar atunci până și cei mai raționali cedează în fața frumuseții și a forței lumii interioare.

— Vrei să spui că sufletul unui bărbat e feminin, și sufletul unei femei e masculin?

Ea s-a întors spre mine, zâmbind. Aproape că uitasem cât de seducător era chipul ei pentru mine; mă obișnuisem să-i privesc culoarea părului și haina ei verde ca iarba luxuriantă.

M-am cutremurat din cap până în picioare. Era ca și cum aș fi vorbit cu cineva care dădea exact răspunsurile ascunse în fortăreața mea interioară, un loc pe care-l credeam impenetrabil.

Joshua a venit în fugă spre mine și a început să se învârtă printre picioare, cerând o mângâiere. M-am așezat pe pământ și l-am luat în brațe.

— Joshua, dar cum faci tu să percepi schimbarea mea de dispoziție atât de exact?

— Pentru că te iubește! a intervenit femeia.

Am privit-o din nou. Mă simțeam mai puțin singur cu Joshua în brațe, de parcă și el ar fi încercat aceleași senzații în fața unui miracol al naturii precum cel din fața mea. Știam că pentru el nu era așa, dar simțeam că motanul voia să mă însoțească prin toate etapele interioare prin care treceam, de parc-ar fi știut că îmi este indispensabil. Avea o privire atât de înțelegătoare, atât de afectuoasă, încât mi se părea că surâde pe sub mustățile sale albe.

Observam femeia în tăcere, nu-mi era rușine, și nici ei, am strâns ochii pentru a mă putea concentra mai bine și a înțelege secretul atracției atât de puternice care ne lega.

Am întrebat-o:

— Așa-i că noi doi ne-am mai văzut undeva?

— Nu cred! a răspuns repede.

— Și totuși… ceva îmi spune că ne-am mai întâlnit.

— Vin de departe, îmi spuse, nu trăiesc prin apropiere și sunt pentru prima dată pe acest munte.

— Și tu?

Mi se părea tare ciudată constatarea asta.

— Se pare că-l cunoști bine.

— Odată ce-ai memorat harta, poți merge și cu ochii închiși.

Mi-am luat brusc privirea de la ea și m-am întors: pomișorul strâmb și aplecat pe care-l văzusem imediat ce ajunsesem acolo îmi amintea ceva. Nu doar că o mai văzusem pe acea femeie, dar și copacul îmi era familiar, și vânticelul, ba chiar și pietrele pe care călcam; visasem deja toate astea.

Nu eram sigur că văzusem totul exact așa, poate că era un pic diferit, poate că nu, dar avea legătură cu un vis pe care-l avusesem cu mult timp în urmă.

Ipoteza mi se părea plauzibilă. Imediat mi-am amintit altceva, am devenit conștient de un fapt ascuns în visele mele din timpul fazei REM a somnului: deseori se întâmpla să vorbesc cu femei. Concentrându-mă un pic, mi-am mai adus aminte de diferite circumstanțe onirice în care primisem sfaturi în toată puterea cuvântului de la figuri feminine. Majoritatea erau femei foarte frumoase, tinere, dar mature din punct de vedere spiritual, aveau aceeași privire dulce și sigură de sine ca și ochii pe care-i fixasem extaziat cu câteva minute mai devreme. Mă simțeam întreg ascultându-le, păcat că uitam totul imediat ce mă trezeam.

De ce aceste amintiri fuseseră puse într-un colț?

De ce trebuia să dispară acea senzație de împlinire și mulțumire, atunci când eram ghidat doar de conștient?

Am exclamat în grabă:

— Am înțeles, cred că te-am visat!

— Crezi? Vrei să mă flatezi?

— Nu în acel sens, sau poate nu doar în acela, nu cred că am exprimat exact ceea ce voiam să spun…

— Acum trebuie să plec.

— Te rog, mai poți rămâne un pic?

— Nu pot, aș vrea, dar chiar nu pot.

— Cel puțin spune-mi cum te numești…

— Mă numesc *Ψυχή* (*Psyché*).

Era ca și cum acea femeie ar fi descoperit brusc că putea muri, mi se părea intimidată, grăbită; nu mai era atât de calmă, atât de dulce și de înțelegătoare.

Mi-a zâmbit și a plecat repede, făcându-se nevăzută în câteva clipe.

A fost întâlnirea cea mai ciudată din viața mea, am înțeles că urma să mi-o amintesc mereu și că voi reflecta la ea multe zile pentru a înțelege semnificațiile pe care doar arta introspecției le-ar fi putut aduce la lumină.

Între noi erau prea multe cuvinte nespuse, dar pe care imaginile interioare ni le făcuseră amândurora vizibile.

Am perceput brusc că exista o sincronizare cu acea femeie, poate că asta a speriat-o. Era acea teamă despre care declara că știe să o domesticească precum o zeiță.

M-am gândit din nou cât de limitați suntem folosind doar logica sau știința pentru a interpreta ceea ce se naște în noi în fiecare zi. Am putea oare să ne considerăm ființe umane fericite dacă am descoperi că un univers e compus dintr-un anume element chimic, și nu din altul, sau dacă am fi siguri că facem parte dintr-unul dintre infinitele sisteme solare?

Mi-a venit în minte saltul pe care gândirea umană l-a făcut atunci când, datorită încăpățânării lui Galileo Galilei, s-a demonstrat științific că sistemul copernican e adevărat.

Într-adevăr, sistemul ptolemaic garanta omului o poziție privilegiată față de întregul univers: conform teoriei lui Ptolemeu, Pământul era în centrul sistemului solar pentru ca oamenii să fie protejați de privirea Domnului.

Dar Galilei, între secolele al XV-lea și al XVI-lea, a îndreptat ocheanul spre bolta cerului și a confirmat teoria copernicană, dând naștere unei revoluții externe și interne a omului, ajungându-se până la persecutarea și reprimarea așa-zișilor eretici doar pentru că susțineau că acea teorie era corectă. Dovezile erau de partea lui Galilei, și totuși a fost persecutat și ucis; aceeași soartă au avut-o și alți oameni care deschideau mintea celor care trăiau în acea epocă.

Respingând definitiv teoriile lui Aristotel și Ptolemeu, Statul și Biserica au înfruntat alte răsturnări de paradigme seculare transmise de bunici nepoților lor.

Au continuat să afirme că natura are un caracter definitiv, că planetele și satelitul numit Lună nu au

o mișcare proprie; ceea ce nu puteau accepta cu nici un chip era că omul nu ar fi în centrul atenției divine, ci că Soarele s-ar afla în centrul universului.

De puțin timp, celebrul fizician italian a fost reabilitat, și Biserica i-a recunoscut inocența, menționând totuși că știința nu poate oferi o cheie de lectură a textelor sacre.

Oricine descoperă ceva nou și revoluționar în interiorul său trebuie să înfrunte autocenzura: fiecare dintre noi are în sine un Galileo și demoni care i se învârt în jur, pălăvrăgind în mod malițios, respingând orice șansă de succes.

În timp ce încercam să aprofundez toate astea, am fost distras de mișcarea neobișnuită a unui arbust, nu departe de capătul pajiștii.

Am văzut un om care fugea pe cărarea pe care mersesem înainte s-o întâlnesc pe acea femeie fascinantă.

Bărbatul ajunsese rapid la capătul porțiunii de urcuș acoperite de pietre.

Purta o pălărie neagră care-i acoperea ochii și era îmbrăcat în negru.

Altceva nu am mai reținut.

M-a tulburat vederea lui, instinctul mi-a spus să-l urmăresc, și rațiunea a cedat fără să opună rezistență.

L-am pus pe Joshua pe pământ și am început să merg.

Urmele mele se pierdeau prin mijlocul pădurii.

X

Bărbatul acela se comporta ca un fugar; o luase cu hotărâre pe cărarea ce ducea spre vârful muntelui.

Nu era simplu să înțeleg care era poziția mea, pentru că drumul nu era drept, ci cu părți discontinue, ascunse mereu de plante care respirau

aerul din jur precum niște plămâni, oferind ulterior aer proaspăt mie, lui Joshua și oricărui alt oaspete.

Pașii noștri grăbiți ridicau un nor dens de pulbere și țărână care acoperea culorile drumului; am început să tușesc pentru a mă elibera de praful pe care-l respirasem.

Astfel am ajuns la o stâncă înaltă cam de trei metri, care împărțea cărarea în două: o parte continua, șerpuind înainte, cealaltă ducea la o pajiște plină de flori și de arbori mici.

Am privit peisajul cu atenție: imaginea mi se înfățișa fragmentată, pentru că tot clipeam din cauza încordării. M-am decis să mă uit după omul acela pe pajiște; un vânt ușor începuse să-mi agite tricoul în timp ce mă îndreptam spre zona neexplorată. Iarba era foarte înaltă și înaintam cu dificultate, dar până la urmă l-am văzut așezat pe pământ, aproape camuflat acolo.

Ochii lui mă fixau deja când eu am reușit să-mi dau seama de prezența lui.

M-am apropiat, încercând să nu las să se vadă nici un pic de nesiguranță, incertitudine sau îngrijorare, și l-am salutat:

— Bună seara!

Bărbatul a rămas nemișcat și continua să mă privească imperturbabil.

Joshua se oprise la începutul cărării, nu păși încă prin iarba înaltă. Pentru prima oară îl vedeam neliniștit, ceva sau cineva îl îngrijora.

După mai multe secunde de așteptare, omul vorbi:

— Nu înțeleg de ce ești atât de agitat… De la distanța de cinci metri care e între noi reușesc să aud cum îți bate inima; rațiunea ta nu se poate împotrivi inimii.

Nu am răspuns. El s-a ridicat și mi-a dat mâna, întinzându-se spre mine.

Era voinic și purta pantaloni de culoare deschisă, dar nu vedeam pălăria neagră pe care-o

purta necunoscutul pe care-l urmărisem. Poate că nu era el acel bărbat?

I-am strâns mâna și am văzut că în cealaltă ținea un caiet galben și un pix.

— Încântat de cunoștință, sunt Dante! se prezentă el.

— Dante? am întrebat, curios. Precum marele poet?

Omul mi-a zâmbit și, rămânând în picioare, s-a rezemat de trunchiul copacului de lângă noi și mi-a spus:

— *Nomina sunt omina*, zic latinii. Numele sunt premoniții.

Eu am exclamat puternic:

— Adam!

De ce rostisem acel nume? De ce mințisem? Nu mă chema Adam și nici nu cunoscusem pe cineva care să poarte acest nume. Pronunțasem literele din grabă, fără să conectez rațiunea la tensiunea mea interioară.

— Ai un nume foarte important, zise Dante. Adam înseamnă „născut din pământ“ sau „omenesc“. A fost primul om pe care l-a creat Dumnezeu după chipul și asemănarea sa, plăsmuindu-l din lut. Știai?

Dante părea să fie foarte sigur pe sine, și caracteristica asta era în complet dezacord cu nesiguranța mea și cu neliniștea pe care o simțeam când îl priveam.

— Să fiu sincer, nu cunoșteam semnificația numelui! am admis eu.

— Nu ai avut niciodată chef să cunoști ceva în plus despre cuvântul pe care-l auzi atât de des de când te-ai născut? Gândește-te, numele de botez e cuvântul pe care-l auzim de cele mai multe ori, și totuși sunt persoane, ca tine de exemplu, care nici măcar nu se întreabă de unde vine…

— Eh, dacă vrei să știi cu adevărat, numele meu real e Christian, cel pe care l-am spus mai devreme îl folosesc numai când vin în locul acesta.

Dante izbucni într-un râs copios, de i se vedeau dinții și cerul gurii.

— Carevasăzică ești incognito pe aici?

— E un lucru obișnuit ca atunci când vii pe muntele ăsta să-ți schimbi numele, așa cum ai făcut și tu, cu siguranță Dante nu e numele tău de botez!

M-am justificat eu.

— Ce tot spui? zise, frământându-și mustățile gri-roșcate.

Căută cu mâna portofelul și-și întinse mâna spre mine, spunând:

— Uite actele mele.

Într-adevăr, îl chema Dante.

Am suspinat lung.

Dar el adăugă:

— Dacă vrei, îți spun ce înseamnă numele tău adevărat: „Cel care trăiește urmând calea lui Cristos.“ E ciudat că tu ai optat ulterior pentru Adam. Ai făcut o alegere minunată.

Tăceam. Aveam senzația că aș fi priceput fără să fi înțeles cu adevărat.

Ceva din interiorul meu îi dădea dreptate, dar mi se părea diferit de toți ceilalți.

— Pot să te întreb ceva? i-am spus acelui om sigur pe sine, intransigent și temperamental. Ce anume scrii în caiet?

— Doar ceea ce văd. Încerc să fac un fel de *selfie* modului în care mă simt, utilizând combinații de cuvinte care ar putea să mă facă să retrăiesc atmosfera acestui loc atunci când voi fi departe de el. Știi cum e, în oraș poți să tai cu cuțitul ignoranța.

Bărbatul acela era într-adevăr un tip curios: avea ceva profund în el, era un suflet sensibil, și totuși mi se părea ciudat felul în care vorbea. Nu semăna cu ceilalți oaspeți ai muntelui, conform unei anumite logici, ar fi trebuit să stea mai spre poalele muntelui, nu spre vârf.

Care era logica după care aș fi putut judeca o persoană după altitudinea locului în care se plimbă? Așteptările mele îmi îngreunau rațiunea, și faptul că întâlnisem o persoană precum Dante deranjase din nou nevoia de ordine și gradualitate a conștientului meu.

Dante a început din nou să vorbească:

— Cum aș putea trăi fără acele emoții, vise și speranțe pe care mi le dăruiește o viziune poetică asupra vieții?

Admiram sinceritatea lui, dar în același timp mă gândeam că pixul lui negru putea fi unul dintre indiciile căutării mele.

Aș fi vrut să reușesc să disting caligrafia de pe foile albe, capsate între ele și ținute bine de coperta rigidă a caietului.

— Adam, ai încercat vreodată să scrii? Ai încercat vreodată să te simți liber să-ți povestești ție însuți cine ești? m-a întrebat el.

— Nu. Poate pentru că nu am avut niciodată timpul liber necesar pentru a o face.

— A nu avea timp pentru a lăsa spațiu și acces emoțiilor echivalează cu a te priva de libertatea de a trăi. E foarte important să respectăm ceea ce pulsează în noi; nu putem ascunde mereu energia care permite unei lacrimi să apară sau unui surâs să lumineze. Suntem vii datorită emoțiilor: dacă uităm asta, e ca și cum ne-am fi născut doar pe jumătate.

Era înnebunitor felul în care aparențele mă înșelaseră și de această dată; trebuia să înlătur prejudecata stârnită în clipa când privirile ni s-au întâlnit pentru prima dată: mă așteptasem să găsesc o mare superficialitate în gândurile acelui personaj atât de rigid și sigur pe sine.

Dante a deschis caietul, și ochii mei s-au îndreptat spre paginile sale în pătrățele: apoi a rupt din capse cele patru pagini din mijloc și a scos un pix din buzunarul hainei.

— Ține! mi-a spus, dându-mi-le. Consideră-le un dar! Poate că într-o zi vei avea chef să accepți privirea critică a rațiunii tale și vei scoate la iveală ceea ce pulsează în interiorul tău.

— Nu am mai primit un astfel de dar, am spus eu, zâmbind mulțumit.

Cum aș putea să încep să scriu, dacă nu am mai făcut-o niciodată? am continuat, demonstrându-mi neputința și lipsa de experiență în fața acelor foi albe.

Dante mi-a zâmbit cu prietenie și a răspuns:

— E ușor, e ca și cum ai privi lumea pentru prima oară. Imaginează-ți că nu ai mai văzut niciodată formele din fața ta, din spate și de deasupra, convinge-te singur că nu ai mai auzit niciodată zgomote și sunete și că nu ai mirosit nimic niciodată. Eliberează acea parte din tine care-ți produce rușine și nesiguranță și pe care ești obișnuit să o ascunzi. Doar cine e sensibil poate spune despre sine că e puternic, pentru că tocmai capacitatea de a aprecia propriile sentimente și de a le mânui face ca un om să fie cu adevărat liber și sigur pe sine.

Din acel moment am înțeles mai bine ca niciodată cât e de important să crezi într-o capacitate personală proprie.

Nu mi-aș fi putut imagina că urma să stau cu un pix în mână, așteptând inspirația pentru a scrie versuri, dar ideile lui Dante mă ajutaseră să cuprind aspecte pe care nu le evaluasem înainte de acea întâlnire.

El a continuat, deschizând caietul în fața ochilor mei:

— Vezi, eu nu scriu mult, dar mă simt bine când o fac.

Am privit cu atenție caligrafia lui Dante: scrisul lui de mână gotic era perfect, așa că am tras concluzia că nu avea nimic în comun cu cel dezordonat al mesajelor pe care le primeam de câteva zile.

— De când mă aflu aici, am admis, am reușit să aflu sensul multor lucruri și să descopăr senzații pe care nu credeam că le pot avea. De câteva ore încerc să limitez acea parte rațională din mine care aruncă o ceață deasă asupra celeilalte părți din mine. Oare cum pot unii să nu-și dea seama de bogăția de emoții pe care o poți simți aici?

— Trebuie să mulțumim celor care nu sunt ca noi. Datorită lor ne-am dat seama că avem o spiritualitate: întâlnind absența îți poți da seama de prezență. Gândește-te cât de nefericiți sunt cei care trăiesc ascunși în propriul sine!

Mă simțeam mulțumit pentru că deschisesem acest subiect cu o persoană care era capabilă să-mi calmeze agitația și îngrijorarea, reușea să o facă prin combinația dintre vocea lui relaxantă și cuvintele care mă făceau să mă simt mai puțin singur.

Soarele se pregătea de asfințit, și cerul începea să aibă nuanțe mai puțin intense.

M-am rezemat cu spatele de trunchiul unuia dintre copacii de pe pajiște și, cu uimire, l-am văzut pe omul îmbrăcat în negru. Era aproape de stânca ce împărțea cărările.

Stătea nemișcat, mă privea drept în ochi, și Joshua era alături de el.

Motanul meu nu-și dăduse seama de prezența lui și mă observa ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea, părea că s-ar grăbi să plece, așa cum făcuse și mai devreme.

M-am temut pentru Joshua. Dacă acel om voia să-l prindă sau să-i facă rău? De ce mă privea? Ce voia de la mine? Era evident că voia să-mi atragă atenția.

Nu aveam nici o îndoială.

M-am ridicat brusc și mi-am chemat motanul.

Bărbatul a început să fugă pe cărarea aceea care urca. În acel moment, Joshua și-a dat seama de prezența lui și, terorizat, a făcut un salt de parcă ar fi văzut ceva îngrozitor.

— Dante! am urlat, zgâlțâindu-i brațul cu putere.

— Ce e? exclamă el. Ai înnebunit?

— L-ai văzut pe omul acela? am întrebat, respirând cu greutate.

— Care? a răspuns el.

— Sub stânca aia mare care împarte drumul era un om care ne observa, acum a fugit spre vârf.

Joshua, după șocul inițial, dintr-un motiv inexplicabil, o luase și el la fugă pe urmele necunoscutului.

— Hei, unde te duci?

Atunci Dante a intervenit iritat:

— Ce tot spui, Christian? Înainte de toate, nu am văzut pe nimeni, și apoi cred că nu e posibil să se întâmple ceea ce spui. Cărarea aceea e foarte periculoasă, nu cred că există un om atât de nechibzuit, încât s-o apuce pe-acolo.

Am întrebat imediat, cu ton speriat:

— Ce-i cu drumul acela?

— Duce la vârful muntelui, continuă Dante, dar e o zonă unde au fost dese alunecări de teren, bate un vânt atât de puternic, încât oricine ar putea să-și piardă echilibrul. Îți jur că ne aflăm în cel mai înalt punct în care se poate ajunge.

Deveneam din ce în ce mai preocupat:

— Ți-am spus că tocmai am văzut un om care a luat-o la fugă pe acel drum!

Dante mi-a pus o mână pe umăr și a spus cu voce liniștitoare:

— Ești doar un pic obosit, calmează-te, o să-ți treacă…

— Vrei să spui că am inventat totul?! am urlat, enervat din cauza comportamentului său plin de compasiune.

— Nu am spus asta! strigă și el, strângându-mi brațul cu putere. Oricine poate avea un moment de confuzie. Motanul tău știe să meargă pe teren periculos, tu nu. O să vezi, se va întoarce.

Mi-am scuturat brațul și m-am eliberat din strânsoarea lui Dante, exclamând ferm:

— Trebuie să plec!

— Ce vrei să faci? m-a întrebat cu stupoare.

— La revedere, Dante, fac ceea ce poate face un nebun: îmi transform iluziile în realitate.

XI

Dante stătea nemișcat și mă privea, fără să spună nici măcar o vorbă, iar eu am suspinat lung și am luat-o la fugă spre stânca enormă. Am decis că trebuie neapărat să-l urmez pe acel tip ciudat care îmi atrăsese atenția de două ori, în mod aproape autoritar. Și trebuia să-mi găsesc motanul…

— Joshua… Jo… Jo…

Am mers încet câteva minute, dar nu era nici țipenie de om, doar câteva păsări răpitoare care planau pe deasupra capului meu. Vântul devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare pas, începusem să tremur de frig. Cărarea se oprea în fața unui perete stâncos, ultimul obstacol înainte de vârf: singurul mod de a ajunge acolo era să mă cațăr pe acea pantă instabilă care mă despărțea de adevăr.

Oricine ar fi fost omul pe care-l căutam, ar fi trebuit să fie pe vârful muntelui, împreună cu micul Joshua. Nu erau alte căi de fugă.

Locul în care mă aflam era complet lipsit de vegetație, doar maroniul pământului colora peisajul. Copacii foarte înalți de pe versanți formau un fundal și scoteau în evidență și mai mult cât de abruptă era cărarea pe care trebuia să mă cocoț.

Mi-am amintit de teama pe care mi-o transmisese Dante cu vorbele sale, dar nu am cedat, devenisem esența sinelui meu, căpătasem o direcție, devenisem eu însumi direcția. Eram un cavaler al luminii.

Vântul se întețea de la o clipă la alta și riscam să mă răstoarne; puteam aluneca la fiecare pas. Dar eram sigur că în acea zi norocul trecea de două ori: nu doar pentru omul pe care-l căutam și care se suise înaintea mea, ci și pentru mine.

Am început să mă cațăr, ținându-mă bine de pietrele care se iveau din pământ. Se vedea că mai trecuseră oameni pe acolo înainte.

Unghiile mele se înfigeau ca niște gheare în teren și mi se încordaseră toți mușchii.

Pe la trei sferturi din drumul pe care îl parcursesem doar bazându-mă pe forța mea fizică și pe dorința de a ajunge sus cu orice preț, am făcut o eroare gravă.

La înălțimea la care mă aflam, copacii nu mai acopereau vederea, și ochii meu au privit spre orașul de dedesubt, înțelegând la ce altitudine de nebănuit eram; puteam vedea tot peisajul sub picioarele mele.

Atunci mi-a alunecat o mână și, ca printr-un miracol, am reușit să mă agăț cu cealaltă de o margine de pământ.

Vântul îmi împingea corpul de colo-colo, și am urlat de disperare.

Peretele vertical nu era foarte înalt, dar, dacă aș fi alunecat, vântul ar fi modificat traiectoria mea în cădere și m-ar fi aruncat spre dreapta, unde era prăpastia.

Cădeau o mulțime de pietricele din locul în care eu mă țineam cu mâna de pământ.

— Ajutor! am strigat.

Speram că cineva m-ar fi putut auzi, deși mi-am dat seama destul de repede că speranțele erau minime.

Nu reușeam să mai respir, și mușchii mei erau gata să cedeze, tremuram deja și eram la capătul puterilor. Priveam fix spre acea bucată de pământ și strângeam din dinți din cauza efortului și a durerii pe care o simțeam, constatând că viața îmi atârna de o pală de vânt.

După câteva clipe, cineva mă prinse cu putere de încheietura mâinii.

M-am uitat în sus și l-am văzut omul pe care-l urmărisem. Mă apucase de brațul care zvâcnea de efort: acel tip ciudat, foarte bătrân, dar puternic, nu a spus nici o vorbă și se uita fix la chipul meu contorsionat. Părea că nu simte nici o emoție, privirea îi era sterilă și lipsită de viaţă.

Mi-a legat mâna cu o coardă foarte robustă pe care o avea cu el și de care a tras până când am reușit, cu mare efort, să mă ridic, punându-mă la adăpost.

Am suspinat îndelung ca să eliberez tensiunea când mi-am dat seama că scăpasem de pericolul de a pica în gol. Am încercat să mă ridic, dar o senzație puternică de amețeală m-a constrâns să mă târăsc pe jos.

— Unde e Joshua? am întrebat.

Motanul era în spatele meu și a venit repede spre mine, se simțea perfect la acea înălțime. Mi-a lins fruntea, buzele și urechile. Eram atât de fericit, încât am zâmbit și m-am emoționat, chiar dacă nu știam încă adevărul ce, în scurtă vreme, avea să-mi tulbure existența pentru totdeauna.

Vântul bătea cu o forță nemaipomenită, și eu tremuram de-mi clănțăneau dinții. Doar un tricou cu mânecă scurtă îmi proteja pielea de frig. La câțiva pași de mine soarele începea să apună, și cerul se colora în roșu.

Vedeam tot peisajul. Mă aflam în fața unei panorame maiestuoase și încântătoare.

Orașul de dedesubt putea să-mi încapă între buricele degetelor.

Mă simțeam un uriaș față de acea lume pe care, atunci când o vedeam de la nivelul meu, mi se părea imensă și complicată.

Omul mi-a indicat cu un gest o zonă protejată de vânt datorită unei grote naturale din stâncă. El ajunsese deja la ea, ținându-se drept în picioare, fără să-și piardă nici măcar o clipă echilibrul pe

care vântul încerca să i-l ia. Eu m-am târât, proptindu-mă bine în pământ cu cele patru membre.

Bărbatul stătea nemișcat și mă privea cu compasiune.

— De ce te uiți la mine? am întrebat pe un ton iritat. Era să mor ca să ajung aici, sus…

— Ai fost foarte puternic, Christian! În toate sensurile și cu toate simțurile!

— Cum de știi cum mă cheamă? am izbucnit.

A suspinat și a spus:

— Ai demonstrat că știi să perseverezi pentru a reuși să obții ceea ce cauți, și efortul tău a fost răsplătit.

Avea un aspect scheletic, nu părea deloc puternic, și totuși mă trăsese cu o forță puțin spus impresionantă. Părul aspru și neîngrijit era de un alb murdar, avea o barbă lungă care îi ajungea până la piept, și fața lui mă impresiona pentru că era brăzdată de multe riduri adânci, ca niște cicatrice.

Nu înțelegeam la ce anume se referea, dar el a scos din haina lui murdară și boțită un bilet și mi l-a dat. Scria așa:

Mi-amintesc lacrimile unei nopți
ascunse de întunericul orizontului
și atinse de lumina stelelor.
Cât e de departe de mine
carnea ta,
dar inima ta domnește
aproape de inima mea.

Am înțeles că țineam în mâini cea mai semnificativă frază primită până atunci, și inima mea începu să bată mai repede.

L-am întrebat cu ultimele forțe care-mi rămăseseră:

— De ce m-ai chinuit cu toate aceste mesaje?

— Voiam să te fac să cunoști adevăratul sens al vieții pe care nici eu nu l-am putut aprecia, a spus

în timp ce o lacrimă i-a curs pe obraz și i s-a stins pe buze.

Oamenii pe care i-ai întâlnit sunt cei mai aproape de fericire. Nu te lăsa condiționat de tristețea vieții de la oraș, cu moartea și cu războaiele ei, cu trucurile ei absurde, ascunse sub un văl de logică. Eu am înțeles asta prea târziu. Cu acele mesaje voiam să fiu util persoanei care mă are și mă va avea mereu alături.

Probabil din cauza oboselii teribile nu înțelegeam la ce anume se referea.

— Ce tot spui? Despre cine vorbești?

El a aplecat capul și a înălțat privirea melancolică spre ochii mei:

— Despre tine, Christian… a spus cu un fir de voce pe care emoțiile nu reușiseră să o oprească.

Nu înțelegeam motivul interesului său pentru mine până când, plângând, a sărutat ecranul ceasului meu.

Am început și eu să plâng ca un copil.

Emoțiile se amestecau în inima mea, în timp ce acel om, pe care-l căutasem atâta vreme, mă privea atent, cu ochi umezi.

— Dar… De ce… te-ai ascuns? De ce aici, sus? am întrebat în timp ce un nod în gât mă împiedica să vorbesc bine.

— Eu nu m-am ascuns niciodată, a spus.

Am rămas șocat de vorbele sale și am întrebat iarăși:

— De ce nu ai rămas cu mine, tată? Războiul se terminase, și tu nu te-ai întors.

El a privit cerul întunecat și a spus îndurerat:

— Christian, îți promit că voi fi mereu alături de tine. Te-am ținut de mână din primul tău an de viață și așa voi face până la sfârșit. În acel moment, tot ceea ce era în jurul meu s-a oprit, apoi a murit și a renăscut.

Mă încercau toate senzațiile pe care orice om le poate experimenta, dar mă asaltaseră toate

deodată, făcându-mă să tremur: mi-am dat seama că era gata să leșin.

El a înțeles și i-am mai văzut o dată chipul înainte ca pleoapele mele să se închidă lent.

— Forța iubirii învinge întotdeauna, așa va fi mereu. Te iubesc, Christian.

Apoi ochii mei s-au închis și mi-am pierdut cunoștința.

XII

M-am trezit în cântecul păsărelelor și, deschizând pleoapele, mi-am dat seama că se făcuse iarăși ziuă. Joshua dormea pe burta mea, și faptul că mă trezisem l-a surprins, de parcă ar fi fost prea devreme. Dormisem multe ore fără întrerupere, acolo, pe vârful înfricoșător al muntelui.

Pielea mea devenise amară de la lacrimi, și în fața mea, printre stâncile ascuțite care mă apărau de vântul rece, am văzut doar acea coardă cu care reușisem să mă cațăr în vârf și care urma să mă ajute să cobor.

Cuprins de o melancolie nesfârșită, mi-am propus să nu povestesc nimănui ceea ce se întâmplase: majoritatea oamenilor m-ar fi luat de nebun.

Din acel moment am știut într-adevăr că nu voi mai fi singur niciodată.

M-am căutat prin buzunare și am văzut că nu mai am nici unul dintre mesajele primite.

Aveam cu mine doar pixul și foile albe pe care mi le dăduse Dante.

Am închis ochii și mi-am închipuit că trăiesc pentru prima oară emoția de a observa ceea ce mă înconjoară.

Am privit orizontul, frecându-mă la ochi și lăsându-mă mângâiat de primele raze de soare. L-am luat în brațe pe Joshua și l-am sărutat.

Eram fericit.

Răsărit

Te aşteptam de mult timp,

mi-ai apărut în faţa ochilor precum apa în deşert.

Soarele tău m-a orbit într-o clipă

şi mi-ai vorbit cu fluvii de energie.

Norii nu-ţi mai răpesc frumuseţea

şi-ţi dau o nouă zi.

O zi

pe care tu ai vrut să mi-o dăruieşti.